Александър Белтов

ФОСИКЪР

GAIANA
book&art studio

SHOUT
SHARE
IT

Annotation

От появата на първите матриканти са изминали години.

Изглежда, светът е избегнал междурасовия сблъсък и сякаш нищо друго не би могло да наруши установения ред.

Революционна група, наричаща себе си „Агора“, е успяла да разбие и извади от строя Световната мрежа.

Понастоящем Мрежата е мъртва и несанкционираният достъп до нейните остатъци е забранен със закон.

Дръзналите да го направят са престъпници и биват преследвани от властите. Вършат това за пари и ги наричат „фосикъри“.

За да бъдеш фосикър обаче, трябва да си готов на всичко…

- Фосикър
  - Пролог
  - 1.
  - 2.
  - 3.
  - 4.
  - 5.
  - 6.
  - 7.
  - 8.
  - 9.
  - 10.
  - 11.
  - 12.
  - 13.
  - 14.
  - 15.
  - 16.
  - 17.
  - 18.
  - 19.
  - 20.
  - 21.
  - 22.
  - 23.
  - 24.
  - 25.
  - 26.
  - 27.

- 28.
- 29.
- 30.
- 31.
- 32.
- 33.
- 34.
- 35.
- 36.
- 37.
- 38.
- 39.
- 40.

- Информация за текста
  -
- notes
  - 1

Фосикър
Александър Белтов

Пролог

Вкопчил пръсти в перилата на терасата, едва удържаше вятъра с гърба си. Свистеше в ушите, заглушавайки гласът на разума, който бе пропилял шанса си. Бицепсите му, болезнено тежки и издути, прокъсваха милиони капилярчета плът. Временна и тленна.

Двадесет и пет етажа по-ниско, далеч под увисналите му крака, поток от човешки сенки, в хаотично и вечно движение, неподозиращи за мизерното му съществуване.

Изтръгнал собствените си криле, бе невъзможно да полети. През кървящите рани изтичаха греховете му, но дали ще изчезнат заедно с него, размазани на асфалта или оставени върху перилата, ще горят, сочейки вярната посока на поредния крушенец.

Единствен и безмълвен свидетел — насочена към него охранителна камера, свила изкуствената си зеница, в опит да фокусира изкривеното лице.

1.

Вой на паникьосани кучета предизвести задаващо се природно бедствие. Майската буря се изтъркаля по обезлесеното било на Витоша планина, спусна се и удари смирения град. Ураганният вятър прегъваше, чупеше, изкоренява. Оглушителен грохот разтърсваше сградите. Проблясваха страховити мълнии, а после всичко потъваше в мрак. Зареди се безкрайна поредица от черно-бели кадри.

Слав замижа и запуши уши. Трети ден, откакто си бе дал отсрочка, само за да опита да поправи нещата, но знаеше, че е почти невъзможно. Това беше оправдание и той го осъзнаваше. Прокле слабостта си и зарида в шепи.

Едри като лешници капки заблъскаха прозореца и той изправи глава. Зачуди се, дали стъклото ще издържи. Повечето съседи бяха монтирали външни щори като предпазна мярка против крадци и градушки, но хазяите му — не.

Избърса очи, седна и зачака.

Не след дълго тътенът започна да се отдалечава и затихва, но бурята продължи да държи обитателите на града далеч от улиците. Дори бездомниците бяха потънали вдън земя. Природата срещу хората.

Слав се изправи. Преди да започне бурята, от енергото изключиха тока и се наложи да се движи пипнешком. Доближи се до прозореца и погледна навън, но не успя да различи входа на отсрещната кооперация. Прокле наум и опря чело върху студената повърхност на стъклото. Все същото — никаква видимост, само усещаше напора на вятъра върху прозореца.

Охладил мозъка си, отдръпна глава. Пръстите му инстинктивно опипаха джоба на суитшърта, точно на мястото, където бе прибрал кутийката.

Изчака още няколко минутки, преди да излезе навън. Не му се искаше точно сега, но трябваше да се срещне с Халил. Дилърът, на когото продаваше информация, беше изключително предпазлив. Срещите им трябваше да остават в тайна и това бе от взаимен интерес. Според турчина, най-подходящи бяха местата, където двамата нямаше да бият на очи. За целта беше избрал няколко кафенета наоколо, за които бе съставил точна схема. Досега нямаха никакви проблеми, но знае ли човек и то в тези времена. Как Халил намираше и търгуваше с клиентите, бе негова грижа. Факт, че се справяше и благодарение на това Слав печелеше. Не много, но достатъчно. Дори можеше да предплати наема за месеци.

Лампата примигна веднъж-дваж и светна. Огледа се за другарчето си. Паякът Плетчо беше застинал на обичайното място — в горния ъгъл на прозореца. Изминаха почти две години, откакто се бе нанесъл в квартирата и заварил осмокракия си съквартирант.

Помнеше, че тогава бе посегнал да изхвърли забравена пластмасова чаша. По ръба още личеше червилото от устните на Мая, а по дъното имаше засъхнал остатък евтино вино. Спомни си миризмата на кисело около чашата, лепкавината по повърхността. Тогава бе забелязал капана – тънка прозрачна паяжина, изплетена над мястото, където се бе намирала чашата. В нея, без шанс за измъкване, висяха дребни мушици. Проследил почти невидимата нишка, беше открил леговището на паяка. Дребен, тъмносив ловец с бели точки по гърба, формиращи почти идеален кръст.

Гръмотевиците се оттеглиха и крясъците от скандала в съседния апартамент станаха по-отчетливи. Случваше се често и той беше свикнал. Дори го приемаше за нормално. Женският глас бе по-агресивният и бързо смачка мъжкия. Слав беше срещал съседката, но тя не изглеждаше конфликтна. Не за първи път се увери, че беглата представа за някого често подвежда.

Запъти се към банята и натисна дръжката. Разхлабена, тя едва не остана в ръката му. Някой ден щеше да я поправи, но със сигурност не днес.

Пристъпи в тясното помещение и намокри чорапите си. Прокле глупостта си и немарливостта на хазяите, които нехаеха за течовете по стените.

Наведе се и отвори вратичката за достъп до водните щрангове. Тя изскърца и провисна на ръждясалите си панти. Бръкна в отворената тъмна ниша и пипнешком намери метална кутийка, подобна на тази, която бе в джоба му. Извади я, избърса кондензиралата влага и я прибра при другата. Напъха ръката си отново и напипа още една. Провери прикрепящите скоби и я остави на място.

Затвори, за по-сигурно натисна с длан вратичката и тя прилепна, а той се изправи, доволен от резултата.

Върна се в стаята, отвори гардероба и разрови купчина дрехи, под който лежеше лаптоп. Сложи го на масата, включи адаптора и отвори капака. Натисна бутона за стартиране и зачака — имаше всичко необходимо. От кутийката, която донесе от банята, извади тънка флаш памет и я мушна в гнездото на лаптопа. Екранът светна и след къса поредица автоматични команди, зареди операционната система. Мигането на курсора подкани Слав да въведе команда. Погледът му се спря върху иконката с надпис

„Анализ и събиране на фрагменти“. Неговата програма – плод на няколкомесечен труд.

Слав кликна върху иконката и зачака програмата по обединяването на информация да стартира. Щеше да отнеме време, колко — предварително не знаеше. Беше въпрос и на късмет. Случваше се програмата да върти един и същи цикъл с дни, без това да доведе до резултат. Трябваше да открие необходимите връзки, за да „окомплектова“ клъстерите в по-голям обем, а какво щеше да намери там — само Господ знае… или самият Дявол. Кръстоса показалеца и средния пръст на дясната си ръка за късмет.

Стана и се приготви за излизане. Обу високи боти, като пристегна здраво връзките им. Трябваше да опази краката си сухи.

Излезе на етажа и светна лампата. Огледа се – вратите на съседните апартаменти бяха затворени, беше тихо, нямаше никакво движение, и той заключи след себе си. Заслиза по стълбите, като се стараеше да се движи безшумно. Когато се озова на партера, спря и отново се ослуша. Всичко изглеждаше нормално. Измъкна се навън и изчезна в сумрака.

Малко след като бе излязъл, екранът на лаптопа примига. Надписът „Анализ и събиране на фрагменти“ изчезна, а на негово място нямаше нищо. Курсорът мигаше със скорост един интервал в секунда. Малко по-късно изгасна, а когато отново се появи сигнал, върху черния фон бе изписана само една дума – „здравей“.

2.

Навън влагата мигом полепна на врата му. Отначало му се стори свежо, но с всяка изминала крачка започна да се затруднява. Опита да прескача локвите, но бързо се отказа. Дъждът не беше съвсем спрял и освен краката, подгизна целия. „Майната ти, гадняр!“, махна с ръка. Важното бе кутийката в джоба на панталона му да остане суха. Стъпи върху счупена плочка и навехна глезена си. Прокле наум управниците и продължи. Светлинни сензори активираха уличното осветление, но не всички лампи работеха. Имаше и такива, на които стълбовете просто стояха като дънери на безклонести дървета. Това обаче не пречеше да се използват многобройните камери за видео наблюдение. Тези всевиждащи очи бяха свързани в локални мрежи, обслужващи отделни райони. Световната мрежа не съществуваше.

Пред него се изпречи привързаната със синджир празна количка на симидчията Юсуф, който разнасяше гевреците си. Слав бутна количката встрани и тогава нещо изсвири. Той вдигна глава, за да потърси източника. Зад гърба му нещо издрънча, като удар върху метален капак или врата, и това бе всичко.

Докато се озърташе, установи, че бурята има и положителен ефект за големия град — обичайният смог бе издухан и дори се видя светлина в селището на матрикантите. Наричаха го „полис“ и бе разположено в подножието на Витоша планина. Самото селище имаше специален пропускателен режим и Слав нямаше достъп до него. Говореше се, че там инфраструктурата доста се различава от другите части на столицата. „Щастливци – помисли той, докато прескачайки локвата, заливаща тротоара. — Едва ли газят локви като нас. Богаташка работа.“

Раздърпан като парцалена кукла бездомник сгъваше хартиени лодки от рекламни брошури. Правеше го умело, с точни ръбове, превити и пригладени от треперещите му пръсти. Пускаше лодките в мътните вади и отдаваше чест. Слав прескочи една от тях и от позицията му се стори, че бездомникът маха на него. Можеше да отвърне, но не искаше онзи да се лепне за него. Някои от тях бяха доста нахални. Тези индивиди се появяват и изчезват от улиците на града като част от пейзажа. Познаваше ли ги някой и дали имат семейства, също не бе ясно. Трудно могат да се открият в нечий регистър и едва ли могат да се преброят. Държавата или не разбираше за съществуването им, или не желаеше да го прави. Призраци в човешки дрехи.

Удари гръм и ярката светлина го ослепи. Когато прогледна,

бе нагазил в поток, влачещ клони, найлонови пликове и проскубан труп на птица. Вдигна крак, за да прескочи мъртвото телце, после стъпи, подметката му се хлъзна върху нещо, но успя да запази равновесие.

Близо до кръстовището, познато на софиянци като „Попа“, върху кооперацията отсреща мярна графити надпис — числото двайсет и три. Цифрата три се бе разтекла и му заприлича на змийска опашка. Сети се, че и друг път бе виждал числа, но не можа да си спомни какви. Беше ги срещал на различни места. След време изчезваха или той ги забравяше. Просто числа, незначещи нищо.

От къщите заизлизаха хора и София започна да прилича все повече на себе си.

3.

Срещата с Халил трябваше да се проведе в едно от многобройните кафенета, струпани в пресечките около Женския пазар. Слав не беше ходил в това кафене и изгуби известно време, докато го открие. Как дилърът посочваше местата за срещите помежду им, Слав не разбираше, но сигурно имаше някаква причина. Турчинът бе означил това с номер две.

Когато намери кафенето, погледна часовника и установи, че е закъснял почти двайсет минути. Надяваше се Халил да го чака.

Огледа се и като не забеляза нищо обезпокоително, бутна вратата. Лъхна го застоял въздух, в който разпозна ароматите на тютюн и канела. Помисли да остави вратата отворена, за да се проветри, но се отказа. Пристъпи и я пусна след себе си, а автоматът я затръшна зад гърба му. Слав се заоглежда, но никой не му обърна внимание.

Халил, с разгърдена жълта риза, бе там. Седеше сам на маса, държейки в шепите си стъклена чашка. Слав предположи какво има в нея — черен чай. Когато не му сервираха черен, се нервираше, но в крайна сметка се примиряваше и взимаше, какъвто му предложат.

Щом го видя, турчинът се понадигна и посочи стола пред себе си:

— Хайде, аби[1], седни да изпиеш един чай, че виж как си подгизнал. Или може би искаш кафе? Хей, момче! — махна по посока на сервитьора.

— А, кафе искам — Слав потропа с крака, за да отръска водата от крачолите си. Шапката метна на стола до себе си и русолявата му коса щръкна. Той я приглади и обърса ръце в панталоните.

— Тц-тц — Халил зацъка с език. — Ама е време навън, та знае ли се… Няма спиране. И докога ще е така?

— Едно кафе — обърна се Слав към доближилия ги сервитьор.

Момчето кимна и се запъти към бара.

— И една вода — подвикна зад гърба му Халил. Онзи махна неопределено. — Как кафе без вода, аби? – турчинът се наведе напред — Не бива. Пази си стомаха.

Слав се отпусна. Доколкото бе видял, в кафенето имаше не повече от четири-пет човека. Отбеляза разположението на тоалетната, външната врата и служебния вход към склада зад бара. Халил с усмивка гладеше връхчетата на наболата си брада. Изглеждаше спокоен и Слав се довери на преценката му.

— То стана една… не ти е работа, аби. Като кажа „кафе“, налага се да уточнявам, че искам кафе, а не синия боклук.

— Какво? — разсеяно попита Слав.

— Онази гадория, синтезирания алкохол. Нали му викат „синьо кафе“. Вкарват го някъде от Азия. Виждаш ли какво прави от хората?

— А, да — потвърди Слав. Беше опитвал и той, но след втория път бе изпаднал в шок и това беше всичко. Имаше непоносимост към него.

— Ако питаш мен, това е шибан евтин наркотик. И колкото по-евтин, толкова по-предпочитан. Само в последните дни, пред нас намериха двама умрели и аз знам от какво.

— Гадост е — съгласи се Слав. — Трепе хората, ама по-бързо от алкохола.

Турчинът заклати глава. Двамата се умълчаха. След като допи чая си, Халил наведе глава:

— Носиш ли?

Слав кимна. Бръкна в джоба на суитшърта, но ръката му остана вътре, защото момчето от тезгяха се връщаше. Носеше табла на височината на очите си, като гънеше тяло, слаломирайки покрай столовете.

— Кафето — каза то и сложи чаша пред Слав.

— Браво! – обади се Халил.

— Вода? – момчето погледна въпросително. Турчинът посочи с ръка към Слав:

— За аркадаша.

— Нещо друго? — Зачервените очи на сервитьора примигаха в нервен тик.

— Локум за кафето няма ли? — скастри го Халил.

Младежът вдигна хилавите си рамене.

— Щом няма локум, друго не искаме.

— Добре — примири се момчето и се обърна.

— Брей, аби, няма да се научат, да знаеш… Тц-тц — зацъка подире му Халил. — Кафе без локум! — Мушна ръка в разтворената си риза и потри гърди.

Слав изчака момчето да се оттегли, наблюдавайки отпуснатото му тяло. Когато онзи се отдалечи, извади ръка от джоба и я протегна под масата. Същото направи Халил и металната кутийка смени притежателя си. При досега с ръката на турчина, Слав усети студенината на сребърния му пръстен. Беше го запомнил по големия жълт камък.

Слав се изправи и вдигна чашката. Ароматът на кафето погали ноздрите му. Сръбна и остави глътката в устата си. Обичаше го точно така — горчиво, без захар. Носът му протече и

той заподсмърча.

— Не се стягай така! — усмихна се Халил. — Ще заподозрат, че продаваш нелицензирана дрога. Мани, голяма беля е това — подаде му смачкана салфетка.

— Не се бъзикай! Знаеш, че това моето е по-опасно от наркотиците – нацупи се Слав.

— И по-скъпо, аби, нали? – Халил хвърли лукав поглед.

Слав не отговори. Издуха носа си и пъхна салфетката в джоба. Нещо изтрака зад гърба му и той трепна. Насреща му Халил изглеждаше спокоен. Отпи от водата — топла и блудкава. Въпреки кафето, в устата му остана вкус на тиня. Щеше му се да плюе, но нямаше къде.

— Това ли е нещото, за което ми каза предния път? Сглоби ли го? – прекъсна терзанието му Халил. Иначе топлите кафяви очи на турчина, заблестяха. Показалецът му се заигра с дупката от цигара на покривката. Вкарваше го, завърташе и издърпваше навън, сякаш вадеше коркова тапа.

Слав кимна утвърдително.

— Тамам. Слушай сега! В джобовете си имам две различни суми за теб. В левия е за информацията, такава, каквато я беше изкопал. В другия – потупа десния си джоб, — са парите за цялата информация от сметката. Така че, аби, казвай с коя ръка да бъркам!

— Всичко — отвърна Слав. — Искам цялата сума, но кажи на твоя клиент, че банката по всяко време може да променя политиката си за сигурност. Освен това клиентите могат да преместят парите си на друго място и освен това…

— Стига! — прекъсна го Халил. — Знаят, всичко знаят. Ти за тях не бери грижа. То, ако не бяха сринали всичко, можеха и сами, но сега… Ама ако питаш мен, добре, че стана така, та да има и за нас по нещо от тая работа, нали? Взимай! — наведе се и протегна ръка под масата. — Цялата сума. Можеш да изкараш месеци, без да работиш, ама ти ще работиш, нали, аби? Имаме сериозен бизнес.

Слав напипа пликчето и го издърпа от ръката на турчина. Изправи се и небрежно го мушна в джоба си. Вдигна глава и се огледа. Всичко сякаш беше наред и никой не скочи, за да го арестува за търговия със забранени стоки. А той правеше точно това. Търгуваше с откраднатата информация, и то не от къде да е, а от забранените за достъп остатъци на Мрежата.

Посегна да допие кафето.

— Не бързай, аби, спокойно. Още вали. Искаш ли да ударим една табла?

Слав вдигна очи.

— Хей, имате ли табла? — подвикна към момчето Халил, но онзи само вдигна рамене.

— Ето, и табла нямат!

— Аз табла не мога да играя – отвърна Слав.

— Защитаваш ли го? – посочи към сервитьора Халил. — Ей, на! Изпуснахме добрия момент да се научиш. Виж, навън времето.

— Имам друга работа — смотолеви Слав. — Ще тръгвам.

Надигна чашата и пи, докато утайката полепна по гърлото му. Взе водата, но си спомни за вкуса на тиня и я върна. Наложи се или да преглътне, или да се изплюе. Избра първото. Бръкна в джоба, за да плати, но Халил го спря:

— Аз черпя.

Слав грабна още мократа си шапка. Повъртя я в ръце, но не я сложи на главата. На стола, където бе стояла допреди малко, остана мокро петно.

— Хайде, аби, изкопай още една-две от тези работи, пък да видиш какъв ресторант ще направя. Най-добрата кухня в София ще бъде, да знаеш. „Кайзери“ ще му бъде името. Какво ще кажеш? С червени букви върху бял фон. Ти такава храна не си ял, заклевам се.

Слав се усмихна. Не беше ял такава храна и даже не си я представяше.

— А и табла да реши човек да поиграе, и табла ще имам. Седефена и с кокалени зарове. Нали, аби? Тъй, де. Кефа да си направиш. Ресторант „Кайзери“, а? Те затова хората ще идват при мен. Не е ли така? И храната ми храна, и кафето с капка сакъз, поднесено с локумче. Та като хапне човек и му стане кеф, заровете да подхвърля — унесе се Халил.

— Екстра ще бъде — подхрани мечтата му Слав. — Обаче аз трябва да тръгвам.

— И ще изпуснеш да си направиш кефа?

— Стига с тоя кеф!

— Слушай, аби, трябва да погалиш душичката си, това знам аз. Ако сега не можеш я погали, на онзи свят ли ще можеш?

Слав се изправи.

— За какво се блъскаме, ако не за да ѝ угодим, докат’ можем – продължи да нарежда Халил. — Все някога ще ни привикат в отвъдното и ако това не сме свършили тук, няма какво да очакваме за душичката оттатък.

— Е, ти пък.

— Душичката, аби, душичката е важна. От мен да знаеш. То за това ни е дадено това тялото тук, на земята. Тук да си я поглезим, че после…

— Добре, де, ама аз тръгвам.

— Чакай, че и аз нещо имам работа — надигна се Халил и хвърли на масата няколко левчета. — Хей! — подвикна по посока на момчето зад бара и посочи към парите.

Онзи кимна, но остана на място.

— Така бакшиш не се изкарва — промърмори Халил.

Излязоха навън. Бурята беше отминала и дъждът спрял, но водата по улиците не се беше оттекла. Въздухът бе прозрачен. Прахът, тормозещ населението на столицата, сега под формата на кални вади, пътуваше към задръстените шахти на канализацията. Оттам се отвеждаше право към коритата на няколкото канала, пресичащи града.

— Ти кафе с капка сакъз пил ли си? — попита турчинът.

— Не.

— Тц-тц, аби — зацъка с език Халил. — Нищо не знаеш за кафето тогава.

Слав вдигна рамене — за пръв чуваше думата „сакъз“.

— Хайде, да се разкараме оттук! — рязко смени темата Халил. — Имам чувство, че тия джаджи ми бъркат в мозъка и тършуват там — той кимна към застиналото око на камерата, монтирана под защитен прозрачен купол.

— Уж са за наше добро, но по-далече от тях, знам аз — отвърна Слав.

— Добро ли? – подскочи Халил. — Да те разчекнат на улицата, няма кой да дойде… Виж обаче, ако те заподозрат, че членуваш в Агората, тогаз и под земята не мож’ се покри. Всичко виждат. А един аркадаш каза, че вече могат да чуват, защото имат микрофони, така че… Абе, и да не е истина, аз си знам.

„Не трябваше да излизаме заедно“ — просветна в главата на Слав, но вече бе късно. Знаеше за „прихващачите“ — ударната полицейска група за задържане. Казваха, че са огромни, здрави момчета. Появяваха се внезапно и прегрешилите изчезваха. Дори родните на изчезналите бяха убеждавани да не ги търсят. А сега двамата с Халил фигурираха в нечий видеозапис. Бяха привързани като с невидима верига един за друг. Ако хванеха единия, неминуемо щяха да потърсят и другия.

Носът на Слав отново потече и той го забърса с ползваната вече салфетка. Вятърът, макар и загубил сила, напомни за себе си. Прониза темето на Слав и той нахлупи шапката. Така беше по-добре. Дори и влажна, щеше да свърши работа.

Присви очи и завъртя глава в различни посоки. Стори му се, че мирише на банкноти. На мястото, където бе мушнал плика с пари, му стана топло.

Халил сложи ръка пред устата си и едва доловимо каза:

— Ако изкопаеш нещо ново, да ме потърсиш!

Слав спря. Дилърът се сепна и се обърна към него:

— Сериозни клиенти имам, знаеш. Тамам?

— Тамам – отвърна Слав. Беше научил тази турска дума и сега тя му се стори на място.

Тръгнаха в посока Централни хали. Щом зърнаха силуета на голямата софийска синагога, се разделиха.

Слав се запъти към Лъвов мост. Оттам можеше да потърси някакъв транспорт за северните части на града. Трябваше да посети още едно място, защото имаше причина. Разполагаше с пари.

Ускори крачка. Имаше цел и трябваше да я следва.

4.

На кръговото на Лъвов мост Слав се качи в такси. Стори му се най-разумно, защото носеше пари, а не искаше да рискува с градския транспорт. Можеше да попадне на какви ли не хора. За сумата, която поиска таксиджията за превоза до болница „Север“, не се пазари много. Устройваше го и не направи опит да смъкне от цената. Днес бързаше, а и за да закрепи самочувствието си, реши да покаже малко щедрост.

Колата, със счупен ляв фар и стърчаща навън гола крушка, се оказа с широко и топло купе. Разположил се удобно на задната седалка, Слав установи, че това е идеалното място, където да подсуши дрехите си. Шофьорът включи мотора и радиото, което бе на новинарска емисия с изкривен сигнал, и погледна в огледалото за обратно виждане:

— Значи за болницата, казваш. При близък?

— Аха.

— Баща? Майка? — продължи да разпитва таксиджията.

— Сестра — все така лаконично отвърна Слав и извърна глава към прозореца.

— Лошо — констатира мъжът. Завъртя волана и колата се отлепи от тротоара. — Сигурно е млада, а?

— Аха.

— Гледай с’я, шефе, животът си е такъв.

— Аха.

Онзи изсумтя, но не продължи с въпросите. Пътуваха вече в посока на Централна гара и движението по пътя доста се разреди. В тази част на града, Слав идваше само при крайна нужда. Така правеха и други.

Двигателят на колата премина в тих режим и Слав реши, че се превключи на ток. Чуваше се металното скърцане на окачването, предизвикано от неравномерната повърхност на настилката.

— Знаеш ли онази сграда, откъдето те взех, каква е? — потърси нова тема шофьорът.

— Коя?

— На ъгъла, бе. Голямата с жълтите стени.

— Не.

— Дирекция на полицията, шефе. Била е Дирекция на полицията, значи. Ама много отдавна.

Слав вдигна рамене: не знаеше това, а и не го интересуваше.

— Гледай с’я, хайде малко история. Знаеш ли кой е работил там? — присви очи в огледалото мъжът. — Не? Разбира се, че не

знаеш — самодоволно се усмихна. – Един всезнайко ми каза. Беше скръндза, ама знаеше разни нещица. Та от него знам.

— Какво? — попита Слав, само за да държи разговора далеч от въпросите за сестра му.

— Никола Гешев е работел там — отприщи се мъжът. – Най-великият прихващач за всички времена. Ловил е бандитите с голи ръце, да знаеш. Ей така, с две ръце им е извивал вратленцата. Мир и тишина е имало тогаз, не като сега. Ей ги е, негодниците, там как беше името… — заекна таксиджията — амфора ли… амора…

— Агора — помогна му Слав.

— Да, точно тези. Мамицата им, значи! Чу ли? Взривили големите цистерни в Елин Пелин. Сега казаха по радиото. И гле'й к'во става, значи. Сега зарад' тях бензина скача почти два пъти. Не се издържа, бе, шефче. И колкото повече плащаме данъци, налози и такива работи, все не стигат парите.

— Много радио слушаш.

— Как много? — подскочи на седалката таксиджията и изви врат към Слав.

Двигателят изгрухтя, колата се затормози, а в купето стана по-шумно.

— Ми така, много — повтори по-силно Слав.

— Искаш да кажеш, че не е верно? — очите на шофьора застинаха в огледалото. — Бензинът е скъп, бе, шефе, не разбра ли? Аз не взимам много. Гориво, данъци… Знаеш как е. Сега пък и тези самозванци, дето събират пари за вход към кварталите. Ти к'во мислиш? Че ми е лесно, значи?

Слав не отговори и извърна глава. Загледа се в голямото пространство, обхващащо зоната от бившата Централна гара на София, опиращо чак до надлеза, свързващ града с промишлените северни части. Мястото беше заградено и очевидно пригодено за нещо. Беше издигната метална ограда, която в горната си част завършваше с бодлива тел. Изглеждаше висока и солидна. През равни разстояния се издигаха високи кули с остъклени наблюдателни вишки. Редица от високи стълбове, с насочени към оградата прожектори, които и сега бяха включени, и няколко изглеждащи като фунии устройства – „Сирени" — помисли той. — „Но защо?" По цялото протежение на оградата беше положена тясна ивица от тъмночервена настилка. По нея сега вървеше униформен и водеше куче със свлечена задница.

Шофьорът поглеждаше от време на време в огледалото и не изпускаше от очи Слав.

— Не си ли го виждал т'ва? — мъжът точно бе отгатнал накъде бе насочено вниманието му. — Отскоро е и това е верно.

Гле'й ся, ако аз бях властта, щях да… — замисли се, ала не успя да довърши мисълта си. — Добре, че направиха тоя лагер, ама дано го напълнят. Абе, железна ръка си требва тука, значи.

Слав не пожела да поддържа разговора и мъжът се примири. Усили радиото и се съсредоточи в пътя пред себе си. Подминаха няколко велосипедисти и рехава група пешеходци, движещи се по банкета в тяхната посока. Колата премина съвсем близо до тях и те размахаха гневно ръце. Завикаха нещо, но шофьорът не се впечатли и продължи. Нямаше голям трафик, така че бързо наближаваха целта си.

Малко преди да стигнат до болницата, пред тях се изпречи спусната бариера. Беше облепена със светлоотразителни червено-бели лепенки, за да се вижда отдалеч. От нея висяха дузина метални синджири, завършващи с големи гайки. Приличаха на ресни.

Едър тип се приближи до вратата на шофьора и почука с пръст по стъклото. Таксиджията го смъкна и извади ръката си. Онзи пое нещо, извърна се и свирна с уста. Друг мъж започна да върти макара и бариерата се разклати. Докато се вдигаше, синджирите дрънчаха. Шофьорът вдигна прозореца, натисна педала на газта и колата потегли.

— И тук ли има от тези? – обади се Слав.

— Има, бе, шефче… Май не пътуваш много… — обърна се към него таксиджията. — Парцелирали са вече всички квартали на София. Взимат ти такса „вход", казват, ама нали знаеш. Бандитска работа, но смееш ли да се опълчиш. Ще те пребият и никой няма да гъкне. Държавата изобщо не се интересува. Важното е и тя да може да те скубе. Абе, ако бях аз на власт и имах под ръка онези… Леле-е-е! Лагерът, дет' подминахме преди малко… Казах ти!

Таксито пресече сраснал се с асфалта железопътен прелез и се раздруса.

— Нема страшно – ухили се мъжът. – Железни сме.

Малко по-късно стигнаха пред болницата. Колата спря на паркинга и изгаси мотора, а шофьорът извърна глава към него. Слав се изкриви на една страна, за да скрие от погледа на таксиджията портфейла си. Стори му се, че е успял.

Шофьорът прие с широка усмивка оставения му бакшиш:

— Тук съм, шефче. Кат' си тръгнеш наобратно, само свирни.

— Не ме чакай, че имам работа.

Мъжът се начумери. Въпреки отказа на Слав, спусна облегалката назад, изтегна се и зачака.

Тъмните облаци бяха изчезнали и слънцето освети притихналия град. Скелетите на бившата железопътна гара и

рухнал завод свидетелстваха за живота тук преди време, но сега хора почти не се срещаха. Ако зависеше от него, никога не би избрал това място за болница.

Пренебрегна хленча на някакъв просяк и пристъпи в обширното мраморно фоайе. Беше му познато — разхвърляни тапицирани столове и две-три масички, с разпилени по тях брошури. Движението на хора бе осезаемо, санитари бутаха колички, пациенти се щураха наляво-надясно: всички дейности, характерни за болница. Натрапваше се острата миризма на дезинфектант.

Слав доближи рецепцията. Посрещна го младо момиче с порцеланово лице.

— А, вие сте за Нели, нали? Братът — поде тя, сякаш появата му бе очаквана за нея.

— Да.

— Неврохирургията, нали? Доктор Павлов каза, че ще дойдете — девойката приглади коси и прибра палав черен кичур зад ухото си. — Кабинет четиринайсет, на първия етаж, вдясно — посочи с ръка, за да го упъти. Слав задържа поглед върху тъмночервения лак по тънките пръсти на момичето. Хареса му. – Почукайте! Трябва да е там, защото още не си е тръгнал. Да, ето – посочи зад себе си, — не си е оставил ключовете.

Слав благодари и се запъти в указаната посока. Имаше чувство, че погледът на сестрата пронизва гърба му. „Дали не флиртува?“ – мина през главата му, но не спря. Сега не е нито времето, нито мястото за това. Забърза крачка, за да не изпусне доктора.

Пред кабинета не чакаха пациенти, така че Слав почука и влезе. Завари доктора да прибира разпръснати върху бюрото листа в черна кожена чанта.

— А, тъкмо за вас мислех. — Мъжът остави чантата, стана и протегна десница.

— Защо? — смути се Слав, но пое протегнатата му ръка. Беше мека и гладка — Нещо с Нели?

— Да, Нели. Но, моля, седнете да поговорим.

Слав седна в края на кушетката и бръкна в джоба. Извади плетената си шапка и започна да я глади.

— Аз, такова, донесох пари — започна да обяснява. — Знам, че малко се забавих, но ето, че донесох.

— Чудесно! Тъкмо бях започнал… Та, Нели, представете си, вече движи самостоятелно главата си, и то, забележете: дори не само встрани, а нагоре и надолу. Не е ли чудесно?

Макар да го очакваше, Слав отрони дълбока въздишка и се отпусна.

— Не зная какво да кажа — смачка и прибра шапката в джоба. Това беше страхотна новина.

— Сега ще попитате какви са прогнозите, нали?

— Какви са прогнозите? – автоматично повтори Слав.

— Зависи — уклончиво отвърна докторът. Стана, отвори бял шкаф със стъклена вратичка и извади оттам две чаши. Подаде едната на Слав, а другата вдигна и огледа критично.

— Вода? — предложи той.

— Малко – Гърлото на Слав беше сухо.

Докторът се приближи и му наля, а после наля и на себе си. Двамата отпиха почти едновременно.

— Та, казахте, зависи – колебливо поде Слав.

— Да, да, млади човече. Зависи. Парализата е такава, че сама няма да може да се движи никога вече. Но това си го знаете.

— Така ли? – посърна Слав. Подозираше това, но не искаше да повярва.

— Обаче, ако платите за екзоскелет, ще може да се движи достатъчно. Ще се обслужва сама, дори ще може да излиза. Почти пълноценен живот, нали? Аз ще извърша операцията по монтажа и адаптацията. Ще трябва да се прикрепи към някои мускули, сухожилия и така нататък. Сложно е, но ще го направя. Какво ще кажете?

— Колко? – Слав наостри уши.

— И пак опираме до думата „зависи“. Всичко е относително, млади човече.

— Защо? – повдигна се и приседна на края на кушетката.

— Защото това, което предлагам, е с физическо управление. Мисля, че ще се получи, защото тя има наченки на раздвижване.

— Какъв друг вариант има?

— Има и с невронно управление, най-ново поколение, но той е много скъп. Направо ви казвам — няма да можете да си го позволите. Движи се общо, взето само с мисъл, ако мога така да се изразя, макар, че е много по-сложно от това. С такъв екзоскелет, Нели ще може напълно пълноценно да живее живота, който заслужава един млад човек.

Слав глътна водата на един дъх и протегна ръка:

— Още малко.

Докторът му досипа и напълни чашата. Слав я пресуши на няколко глътки.

— Колко? — остави чашата.

— За кой екзоскелет?

— За този, новия.

Докторът отиде до бюрото си и отвори горното чекмедже. Извади оттам книга с илюстрирани твърди корици. Отвори я и

започна да прелиства, като от време на време плюнчеше показалец. Слав стана и приближи. Надвеси се и затаи дъх. Очите му се фокусираха върху текста, но не го разбираше. Латински наименования, цифри, таблици. Беше оформено като каталог.

— Приблизително, ако я правим тук, и ако аз…

— Колко? – прекъсна го Слав.

Докторът се усмихна, но не отговори. Отвори чекмеджето и извади празен лист хартия. Прегъна го надве и започна да драска отгоре му, като от време на време поглеждаше в каталога.

Не след дълго вдигна глава:

— Да речем, около осемдесет хиляди.

— Готово!

Докторът затвори каталога и изправи глава. Взря се в очите на Слав.

— Осемдесет хиляди. Да, това е цената. Изработката, поставянето, моята такса, таксата за болницата, адаптацията, контролните прегледи, всичко. Невронният екзоскелет е уникален и се изработва за конкретна структура.

— Кога? – Слав се наведе по-близо.

Докторът се отдръпна и сбърчи чело.

— Ако внесете част от сумата, мога да поръчам изработката. Чака се около месец, а след това… След това ще трябва да го уточним.

— Къде да внеса първоначалната сума? – не отстъпи Слав.

— Ама вие наистина ли? Сега?

Слав понечи да тропне по бюрото, но сдържа ентусиазма си. Вместо това, протегна ръка към доктора и той я пое. Усети влагата по гладката длан. За Слав това бе странно, защото самият той получаваше тази физиологична реакция, когато е в стрес.

— Наистина. Сега ще внеса петнайсет хиляди, а до седмица-две, ще мога още толкова. И така на няколко вноски. Става ли?

— Добре — пусна ръката му докторът и стана. — Елате с мен до финансовата служба. Ще се разберете с тях по каква схема ще изплатите остатъка от сумата. Ще ви напишат документ и ще може да внесете парите днес. Дано не са си тръгнали — погледна часовника на ръката си. — Не, не би трябвало. Още са тук. Хайде, да побързаме!

Излязоха заедно. Докторът заключи вратата и го поведе по коридора. Когато минаха покрай рецепцията, момичето с порцелановото лице потърси очите му. Той отвърна на погледа, а тя се усмихна. „Да, наистина флиртува“ — заключи той. Девойката имаше хубава усмивка.

Във финансовата служба на болницата бяха експедитивни и бързо уредиха въпроса. Слав подписа няколко бумаги и в ръцете

му се озова екземпляр от договора и вносна бележка. Когато си тръгна, докторът го изпрати почти до вратата на болницата. Момичето от рецепцията го нямаше, а на мястото бе застанала друга служителка — пълна жена с червени бузи. Пълен контраст. „Жалко!“ — помисли Слав. При него желание и възможности постоянно се разминаваха. Обеща си следващият път да заговори момичето с порцелановото лице. Не беше девойката, която ще му вземе акъла, но може да му бъде от полза. Ще я помоли да наглежда Нели, или нещо подобно.

— Не зная откъде ще намерите парите за екзоскелета — прекъсна мисълта му докторът. — То си е ваша работа, не питам. Но знайте, млади човече, това е най-доброто за сестра ви. Имате късмет, че е в нашата болница. Това, без съмнение, е най-доброто. Е, изключвам, разбира се, прехвърлянето на идентичността на Нели в ново биомеханично тяло. Както знаете, тяло на матрикант, но тази технология, уви е изгубена. Знаете за големия атентат в базата, нали? Чували сте историята за това.

Слав кимна. Разбира се, знаеше за матрикантите – онези, от полиса над града.

— Сега производството им е прекратено — продължи да нарежда докторът. — Но в бъдеще — кой знае?

— Кой знае – повтори Слав, макар да бе сигурен, че той или Нели никога няма да могат да си го позволят.

Изчакаха двама санитари да избутат медицински стол през вратата. Имаше достатъчно място да мине, но те се суетяха. Столът бе празен, а по седалката бяха разпилени кървави парчета марля. „Матрикантите не биха страдали от такива рани“ – мина през главата на Слав.

— А вие бихте ли преминали оттатък? – изпусна мисълта си на глас той. — Така, ако можете да се прехвърлите в такова тяло — матрикант.

— Че иска ли питане? – повдигна вежди докторът. Очите му заискриха. — Кой би се отказал да бъде млад и здрав?

— Благодаря, докторе! – каза Слав. — И невронният скелет върши работа. Тя само да се изправи и проходи.

— Благодарете първо на късмета, защото, при падане от такава височина, изходът за човек е летален. А вашата сестра е имала късмет да остане жива и не на последно място — има късмет с брат като вас, млади момко. Довиждане и бъдете здрав!

Слав си тръгна и на краката му бе леко. Сякаш се понесе по въздух, а в гърба му — попътен вятър.

Върна се в центъра на града със същото такси. Шофьорът бе достатъчно търпелив да го изчака пред болницата и това бе възнаградено. Опрял глава на страничното стъкло, Слав

мълчаливо пропусна всички въпроси на таксиджията и това отказа опитите му за разговор. Шофьорът промълви нещо, съсредоточи се над пътя и подаде газ.

Колата го остави до пресечката на булевардите „Витоша“ и „Патриарх Евтимий“.

— Слушай, шефе, виждам, че имаш кинти – каза шофьорът, когато Слав вече беше отворил вратата, за да слезе. – От теб инвестицията, от мен — стоката. Синьо кафе, ама първо качество, значи. Не като боклуците по улицата. Такова не мож’ намери никъде. Един удар, значи, и край! Само един удар, шефе. Какво ще кажеш?

— Нямам пари – обърна се Слав. – Наистина нямам. Бъркаш нещо. Хайде, чао! – изскочи на улицата, затръшна вратата и тръгна.

Едва направил няколко крачки, се сети нещо и се извърна. Колата беше на място, а таксиджията, забил глава в краката си, ровеше нещо.

Слав се доближи и почука на прозореца. Онзи вдигна глава, ухили се и спусна стъклото:

— Какво стана, шефче? Размисли ли?

Слав се приведе:

— Можеш ли да ми намериш един човек?

— Може, бе, шефе. Всичко може.

— Пръчката?

Таксиджията се сви, като че внезапна болка преряза стомаха му:

— Шефе, я влез в колата, че ще настинеш навън, значи.

Слав обиколи, отвори вратата и се настани до шофьора. Той вдигна прозореца и пусна радиото. Излъчваше се някаква музика и мъжът усили мощността.

— Така е по-добре – обърна се към Слав. – Я пак кажи, шефче, че може да не съм чул правилно.

— Можеш ли да ми намериш Пръчката? Майсторът по микроелектроника и…

— Шът! – шофьорът бутна с ръка лакътя на Слав. – Ясно. Стига си дрънкал! Знам кой е.

Слав млъкна и се загледа в ръцете си. Онзи сумтеше нещо под носа си.

— Хилядарка, шефче – обърна се към него таксиджията.

— Фиу! – подсвирна с уста Слав. — Хилядарка!? Сигурно се шегуваш.

Някаква жена се доближи до колата и почука на прозореца. Таксиджията се сепна и леко се смъкна на седалката. Отвори прозореца едва наполовина.

— До Обеля? Бързам! – жената опита да навре главата си в купето.

— Не виждаш ли, че съм зает! – викна шофьорът и махна с ръка към лицето. Тя отскочи и каза нещо, но Слав чу единствено „Идиот!“.

Таксиджията вдигна прозореца и се обърна към Слав:

— Хилядарка и получаваш телефонен номер. Там ще ти отговорят на въпроса, значи.

Слав загали бузите си. Хиляда лева са много пари, лудост някаква. От друга страна, Пръчката е най-добрият майстор по компютърни джаджи и кой знае какво може да измисли, а ако иска да събере парите за невронен екзоскелет, трябва да ускори работата. На всяка цена. Информацията за връзка с Пръчката несъмнено влиза в тази цена.

— Петстотин – каза той. – Толкова имам в себе си. Сега и на момента ги получаваш.

Шофьорът се ухили:

— Гле'й сега, то за тия пари не си струва риска.

Сянка премина през лицето му и внезапно стана сериозен:

— Че аз, ако се издъня тук… Ми, ако ти си нек'ъв… Знам ли те?

Слав бръкна в джоба си и зачака. Онзи се напрегна и се загледа в ръката му, но това не трая дълго.

— Давай кинтите!

Слав извади хартиен плик и му го подаде. Знаеше точно каква е сумата в него. Таксиджията го пое, разтвори плика между краката си и наведе глава. Извади парите и бързо ги преброи с месестите си пръсти. Когато завърши, вдигна глава и се ухили:

— Точен си, шефче – Прибра парите обратно, а плика мушна в пазвата си. Наведе се и отвори жабката на колата. Измъкна оттам тефтер и химикалка. Надраска нещо, откъсна листа и го прегъна на четири. Хвърли нещата обратно в жабката и затвори, а бележката подаде на Слав:

— И внимателно с това, чу ли? Да не се издъним, че горим и двамата.

Слав пое листчето и понечи да го разгъне.

— На друго място, а? – повиши глас мъжът.

Слав се поколеба, но реши, че таксиджията може да е прав. На улицата със сигурност има охранителни камери, съгледвачи на полицията и кой знае какви още. Пъхна листчето в джоба си, отвори вратата и изскочи навън.

— Чао, шефче – дочу зад гърба си, но не се обърна. – Ако ходиш някъде или ти трябва нещо, потърси ме на пиацата. Там, където ме намери, а?

Слав махна и продължи. Беше се запътил да провери „мрежите си“. Надяваше се на какъвто и да е улов. Както бе казал Халил — имаха сериозен бизнес.

5.

Вечерта се прибра в добро настроение. Внимателно затвори след себе си и заключи. Приближи ухо до вратата и се заслуша. Навън бе тихо. Провери дръжката — заключено. Беше си изградил навик да проверява всеки път отново и отново. Съзнаваше, че това се превръща в параноя, но по-добре параноик, вместо пребит и ограбен.

Закачи шапката на закачалката, събу си обувките и захвърли суитшърта. Въздухът бе застоял, той отвори прозореца и отвън нахлу студен въздух.

С очи потърси Плетчо. Дребният паяк си стоеше на мястото — в горния ъгъл на рамката. Всичко изглеждаше нормално.

Няколко минути по-късно затвори прозореца и се доближи до масата. Придърпа стола и се тръшна върху него. Дисплеят беше тъмен, в режим „спестяване на енергия“. Слав знаеше, че това е измамно и компютърът работи с програмата за обединяване на клъстери. Самият той я бе запуснал, преди да излезе. Доказателство бе примигващата в бърз ритъм диодна лампа на хард диска.

Натисна клавиш и екранът светна. Гледката накара ръката му да увисне във въздуха. Вместо да види програмата си, на дисплея прочете думата „здравей“, а отдолу мигаше курсор за вкарване на команда. Изправи се рязко, като бутна стола назад. Наведе глава, после я извъртя настрани — все същото: „здравей“. Някой бе влизал!

С два скока пресече стаята и се озова в разхвърляната кухня. Пусна чешмата и пи направо от струята. Устата му замирисa на хлор. Изплю се в мивката и се закашля. Задиша шумно, на пресекулки, като едва си поемаше въздух. Нямаше съмнение — някой е бил тук.

Влезе в банята и отвори вратичката на водните щрангове. Напъха ръката си и зашари във вътрешността. Напипа тръбите. Бяха влажни и студени. Малко по-навътре докосна кутийката, прикрепена към стената със скоба. Бутна я и се убеди, че е здраво захванатa. Остави я на място. Затвори вратичката и се зачеса по главата. Това поне беше добре – неизвестният нашественик не бе намерил информацията му. Върна се в стаята и се зае да изследва всички кътчета. И тук не откри следи от чуждо присъствие. Въпреки, че не отделяше много време за подреждане, знаеше точното място на всяка вещ.

Приближи се до масата и погледна в дисплея: все същата мистерия. Седна пред компютъра и подпря глава. Колкото и да бе

невъзможно, някой бе пипал в него. Злонамерен ли беше или не, още не знаеше. Просто му бе оставил този поздрав и си бе тръгнал. Курсорът все така мигаше върху екрана.

Нищо от това нямаше логично обяснение. Не знаеше какво да прави и натрака на клавиатурата „здравей“. Не очакваше нещо да се случи, но някак му се прииска да отговори на натрапника. Известно време нищо не се случи и той се отпусна.

Тъкмо реши да напише някакъв язвителен текст, когато на дисплея се изписа: „Кой?“ Ръцете му увиснаха за втори път. Наистина беше пипано в компютъра и бе инсталирана някаква гадост.

— Мамка ти! – размаха юмрук.

Някой беше инсталирал чат-бот програма или нещо от сорта. И преди беше попадал на такава. Тези програми могат да имитират човешки диалог, но ползват заучени реплики. Компютърът му не бе свързан в мрежа и ботът би трябвало да е локално инсталиран. Как злосторникът е успял да влезе в квартирата, засега не беше ясно. Не се знаеше и защо го е направил. Какво иска да покаже? Надсмиване от някой конкурент?

„Кой?“ – продължаваше да свети на дисплея.

„Админ“ — написа Слав, за да отговори на бота.

„Здравей, админ“ — върна се отговор.

„Кой?“ — натрака Слав, за да продължи играта.

„Куче“ — светна на следващия ред.

„Наглост — помисли той. — Защо Куче?“ Създателят на чат-бота е имал чувство за хумор, продължи да разсъждава.

Наведе се и продължи да пише: „Цел?“, а на глас тихо изрече:

— Хайде, де. Какво правиш в компютъра ми?

„Събирам разкъсани данни в масиви информация“ — светна в отговор след секунди.

— Не лъжи! — подскочи Слав. — Моята програма събира данни в масиви — не ти! Глупак! – каза, макар да знаеше, че чат-ботът не може да чуе това.

Изправи се и доближи прозореца. Загледа се навън, като че там можеше да намери отговор. Постоя малко така и после се върна пред компютъра. Там още светеше подигравката на злосторника: „Събирам разкъсани данни в масиви информация“.

Точно това вършеше Слав с помощта на написаната от него програма. Съзнаваше, че не е съвършена, но дори с множеството дребни бъгове и с променливия си успех работеше. А сега някой е пипал и изложил всичко на риск. Ами ако по някакъв начин беше повредил програмата? Ако сега тя не може да обработва информацията, или започне да забива без причина? Да се

изключва? Самият той беше писал програмния код, но за да компилира отново програмата, трябва време. Ами Нели?

„Кой те активира?“ — пръстите на Слав заиграха по клавиатурата.

„Ти“ — на мига получи отговор.

— Пак лъжа! – кресна в монитора и размаха юмрук. Ботът пробва тактиката на объркването. Елементарен подход в нескопосан опит да се премине успешно тестът на Тюринг. Обърканият човек би приел всякакви внушения, най-вече, че за събеседник има себеподобен.

„Ти“ — продължаваше да свети на дисплея.

С празния си поглед Слав се вторачи в него. Опитваше се да измисли следващия си въпрос. Това не може да бъде вярно, но… все пак. Захлупи дисплея на лаптопа и компютърът премина в режим „готовност“.

„Какво става тук, мамка му!“ Затвори очи и опита да се върне назад във времето. Последната му работа с програмата бе, преди да излезе за срещата с Халил. Оттогава не се бе прибирал вкъщи. Самите файлове бе източил от провисналите кабели на информационно трасе, минаващо под моста на Сточна гара. Не знаеше там да има важни обекти, но трасето бе достъпно и той се беше прикачил. Все нещо можеше да изскочи. Всъщност, от всякъде можеше да излезе. Работата му до голяма степен зависеше от случайността и той го бе приел. Оприличаваше действията си на златотърсач. От него усилията, а от късмета — предполагаемите резултати. В такава схема няма никаква логика, а най-вече справедливост. Като помисли за справедливост, горчива усмивка застина на лицето му. Тази дума бе излязла от речника на хората като безполезна. Това е една от най-дълго съществувалите химери на човечеството. За съжаление, една от най-експлоатираните. В днешно време никой не би се залъгал с нея. Какво е значението на думата, самият той не можа да намери подходящ пример. В съзнанието му имаше само смътен, имагинерен образ, какво би трябвало да представлява справедливостта. Единствено смъртта на човека, заради когото сестра му сега бе „жив труп“, би могъл донякъде да се доближи до еквивалента на това понятие.

От мисълта за Нели му се догади и краката му отмаляха. Подпря се на масата и си пое дълбоко въздух. Постоя известно време и вдигна глава. Трябваше да се стегне.

Започна да обикаля около масата, без да изпуска компютъра от очи. Направи няколко обиколки, като се опитваше да разреши загадката, но така и не можа да стигне до логическо обяснение. „Трябва да е просто! Нещата винаги имат възможно най-простите

обяснения, както гласи постулатът на Окам.“ Отвори капака на лаптопа и изчака мониторът да светне.

„Ти“ — все така нахално искреше думата и сякаш невидим показалец сочеше гърдите му.

Той започна да масажира сърдечната си област. Лъжа бе това твърдение, но може би… Може би не злосторник, нито вирус, може би… Да, има едно просто обяснение, а то е, че програмата, нарекла се Куче, е дошла от останките на нечии информационни архиви. Това бяха именно останки, а не информационни боклуци, както лекомислено се бе изразил Халил. И сега останките на Куче се бяха събрали в общата си цялост на програма. Само по този начин твърдението, че самият той го е активирал, намираше смисъл.

„Какво си ти?“ – написа Слав и доближи лице към екрана.

„Наричай ме Куче.“

„За какво си създаден и кой те създаде?“ – продължи да пише той.

Така нареклото се Куче не отговори.

„Не зная, админ“ – светна на дисплея след известно време.

Слав се отпусна. Едва сега разбра колко бе уморен.

„Ти знаеш ли отговора?“ – бе последното, което се изписа на екрана.

6.

На следващата сутрин Слав стана рано и започна тренировки. Направи трийсет лицеви опори, в три серии по десет. Кляканията обаче го затрудниха и той се отказа. Започна да дърпа пръстите на ръцете си. Всички до един изпукаха.

Опита се да игнорира компютъра и се държеше така, сякаш не съществуваше. Докато спортуваше, умело избягваше да гледа към него. Днес не биваше да бъде разсейван. Взе от етажерката кубчето на Рубик, разбърка го, а после за около десет минути успя да подреди всички страни. Остави го настрана и постоя малко със затворени очи. Беше възвърнал концентрацията си.

Хапна няколко прегорели сухара. Бяха прекалено твърди и хрускаха в устата, но той упорито дъвчеше. Помогна си с вода за преглъщането, макар вкусът да бе отвратителен.

След като се нахрани, се приготви за излизане. Разпредели нещата си в раницата, така че да може да ги използва по всяко време, а ако нещо се случи, бързо да се освободи от тях. Преди да излезе на улицата, нахлупи ниско качулката на суитшърта.

Стартира обиколката си, правейки концентрични кръгове в основната градска част, които постепенно се стесняваха. Интересуваше го зоната, в която бяха съсредоточени сградите на държавните учреждения и работещия някога бизнес.

Както се надяваше, късметът му проработи. На пресечката на „Хан Аспарух“ и булевард „Витоша“ намери това, за което бе излязъл. Група работници бяха отворили капаците на две от уличните шахти и се бяха заели с почистване. Едната беше част от отводнителен канал, а другата — от кабелно трасе. В отводнителната бяха включили помпа и тя бълваше кал от широк гумен шланг направо върху плочника. Дизеловият мотор хвърляше кълба дим и тресеше тротоара с вибрациите си.

Слав подозираше, че шахтите се наблюдават с видео камери, но градската охрана със сигурност бе известена за тази дейност. Извади от раницата оранжева жилетка, досущ като тази на работниците, и я наметна. Хвърли последен поглед наоколо и се запъти към групата. Съвсем спокойно скочи до един от мъжете, нагазил в шахтата на кабелното трасе. Двамата се сбутаха и човекът пусна в действие лактите си. Удар в ребрата прегъна Слав на две. Понечи да отвърне, но благоразумието надделя и той стисна зъби.

— Аре бе, плужек! — чу зад гърба си. — Откога чекам да ме смените тука. Нема само аз да опъвам.

Слав измуча нещо.

— Бачкай, аз ще бегам да дръпна един фас – продължи онзи.

— Аха — отвърна Слав, без да се извръща.

Мъжът запъшка и при излизането си от шахтата използва за подпора гърба на Слав. Тялото на работника натежа, Слав приклекна, но удържа и онзи изскочи навън. Сега шахтата стана малко по-широка. Слав свали раницата и заопипва около краката си.

Бързо намери това, което търсеше. Дебел сноп от кабели с гумена изолация, превързани на места с прокъсан бандаж. Преброи поне пет. Бръкна в предния джоб на раницата и извади диодно фенерче. Включи го и захапа края му със зъби, за да освободи ръцете си. Тънкият сноп светлина заподскача по кабелите. Той ги забърса и днес късметът го споходи за втори път. Намери този, който му бе нужен — оптичният. Някога изпълнявал функцията на гръбнак на изградената градска мрежа, той все още лежеше, положен на място. Извади от раницата оптичната вендуза и с помощта на скобите я прикрепи към кабела. Натисна бутона и червеният диод показа активност. Това е. Сега трябва да чака. Не повече от тридесет секунди. През това време вендузата ще пробие гумената обвивка на кабела и ще изпрати запитване под формата на светлинен лъч. Той ще достигне до цифров адаптер в края на кабела и ще се преобразува в електрически сигнал. Оттам запитването ще влезе във връзка с всяко едно активно устройство. Когато се получи отговор, същият лъч ще се върне обратно. С помощта на миниатюрни призми ще се пречупи и така ще се насочи към цифровия адаптер във вендузата. Там ще се запамети на миниатюрния носител и това е всичко. По-късно тази памет ще бъде изпразнена в хард диска на лаптопа, а програмата му за анализ и събиране на файлове ще свърши останалото.

Слав се изправи и изхвърли боклука, който бе събрал от дъното на шахтата, като използва случая, за да се огледа. Трябваше да работи, за да не буди подозрение. Наведе се, загреба още боклуци и пак се изправи. Тридесет секунди. Само толкова са нужни на ОВето, както наричаше оптичната вендуза, но понякога това време му изглеждаше цяла вечност.

Още с първото си загребване на боклуци дланите му се разраниха и започнаха да щипят. И друг път бе страдал, но не можеше да използва ръкавици, защото трябваше да обслужи ОВето.

Шумът от двигателя на помпата в съседната шахта спря. Един от работниците задърпа шланга. Оказа се запушен и заваляха псувни.

Зад гърба на мъжете се приближиха двама цивилни. Бяха

привлечени от дейността на групата. Спряха до работниците и заговориха. Ръкомахаха енергично и единият от тях показа часовника на ръката си, а другият посочи Слав.

Беше разкрит! Усети краката му да омекват, а сърцето бясно да препуска. Клекна, освободи вендузата от кабела и я пъхна в джоба. Вече нямаше значение дали бяха минали трийсет секунди. Дори да се оправдае, че е доброволец, нямаше как да обясни наличието на оптична вендуза в шахтата.

Когато се изправи, мъжете бяха надвесени над главата му. Калните обувки на единия опряха до устата му и той отдръпна глава. Извърна се настрани и се изплю. В слюнката си видя топче кал. Извади ръцете си от шахтата и изхвърли боклуци встрани от мъжете. Нямаше никакъв шанс да избяга. Мястото със сигурност влизаше в обхвата на видео камерите.

— К'во става, върви ли? – каза този с обувката.

— Ъхъ — измуча Слав.

— Колко още ще се мотате тука?

— Ами, к-хм, свършваме вече — прегракнало отвърна той.

— Свършвайте и се омитайте! — разпореди се мъжът. – Утре, като завали, пак ще е същото, нали? Хайде и вие! – обърна се към останалите.

Работниците се спогледаха, след което се разбързаха. Един задърпа дебело въже, но то не излизаше. Помпата сега пък се беше заклещила в нещо и всички се скупчиха около отвора на шахтата. Слав използва момента и пъргаво изскочи от дупката. Опита се да премести сам металния капак, но желязото не помръдна. На помощ му се притече онзи, с когото само преди минути се бяха сбутали в шахтата. Двамата успяха да избутат капака и затвориха дупката. Мъжът стъпи върху него, за да го провери. Тежкият капак бе легнал удобно в рамката си. Работникът остана доволен, а Слав вдигна палеца на свития си юмрук. Онзи се обърна и се присъедини към групичката около помпата.

Слав свали оранжевата жилетка и я набута в раницата. Докато всички бяха залисани с оплетеното въже на помпата, тихомълком се отдалечи. Опитваше се да върви спокойно, но сърцето му тупкаше в гърлото.

Малко по-натам закрачи уверено и се запъти към градинката пред бившия Дворец на културата. Навел глава в краката си, се стремеше да не поглежда встрани. Така възможността уличните камери да уловят части от лицето му беше намалена. ОВето издуваше джоба му и той пъхна ръка вътре, като стисна вендузата.

Пред входа на метрото завари група младежи. Когато

наближи, един от тях плъзна поглед към раницата на гърба му. Обърна се към останалите и направи някакъв знак. Това не убягна от Слав. Младежите спряха да разговарят и започнаха да се раздалечават. Слав предположи, че се опитват да го обградят. В ръката на единия нещо проблесна.

Слав се обърна и побягна. Посоката беше без значение. Разбутваше хората, за да разчисти пътя си. Намали едва когато стигна до голяма внушителна църква с малка циментова площадка пред нея. Краката му бяха омекнали, а на всичко отгоре го заболя стомахът.

Спря и се преви, като едва си поемаше въздух. Опита да се изплюе, но слюнката се проточи и увисна. Откъсна я с пръсти и я запокити на плочника. Изправи се и погледът му се спря на името на църквата: Св. Великомъченик Георги Победоносец. Почуди се дали да не влезе и да потърси убежище, но бързо се отказа. Вътре ще бъде в капан. Не трябва да влиза в затворени помещения. Със сигурност бе в обсега на уличните камери, но това вече нямаше значение. Дори напротив, по ирония, сега те бяха негова закрила от посегателства. Поне така си мислеше. Трябваше да се надява, че тази групичка са улични гаменчета, защото ако бяха прихващачите, здраво беше загазил. Реши, че щом не успяха да го стигнат и заловят, бяха аматьори. Това бе успокояващо и той постоя няколко минути, за да възстанови дишането си. Коликите в стомаха му попреминаха.

Тръгна по една от задните улички. Тук бе по-спокойно, нямаше хора и щеше да забележи преследвачите си отдалеч. Напрежението в мускулите на краката стана досадно, но не и болезнено. Това не беше добре, но със сигурност се бе отървал от големи неприятности.

Пътя до квартирата извървя спокойно. Надяваше се това да притъпи любопитството на хората зад камерите. Раницата приятно топлеше гърба му, а ОВето биеше в бедрото му.

И този път беше оцелял.

7.

На следващия ден се събуди в късния следобед. Погледна часовника — беше спал повече от петнадесет часа. Това бе добре дошло за тялото и най-вече за мозъка му. Можеше да спи още, но усещаше глад, жажда, а пикочният му мехур беше издут до пръсване. Когато оставаше буден до късно, резултатът беше един и същ. Главата му тежеше така, сякаш бе сдъвкал цяла шепа синьо кафе. Не се чувстваше в състояние за работа, но трябваше да се мобилизира.

Стана с неохота и се разкърши. Установи, че гърбът му бе схванат, а движението на врата – ограничено. Нахлузи чехлите и повлече крака към тоалетната. Имаше мускулна треска и бедрата го боляха. Пътьом блъсна острия ръб на масата и това му причини допълнителна болка. Усърдно заразтрива удареното, за да не получи синина. Реши да премести масата оттам, но почти на минутата забрави за нея.

След като се облекчи и изми лицето си, се метна обратно в леглото. Искаше му се да полежи още. Програмата за анализ и събиране на фрагменти информация работеше, но щеше да отнеме време. Беше заредил в нея почти пълна вендуза с разкъсани файлове. Прикачването му към оптичния кабел в шахтата се бе оказало успешно и очакваше процесът по обединяването на информацията да отнеме дни. На всичкото отгоре — с неясен изход за краен резултат. Той обаче никога не се отчайваше от неуспехите. Нямаше право на това.

Замижа. Шумът от улицата проникваше в съзнанието, но нямаше начин да изключи този дразнител. Запушваше ушите си, но не издържаше дълго и отпускаше длани.

Отвори очи и се загледа в тавана. Видя застиналото тяло на паяка Плетчо. „А може би не е Плетчо, а някой подобен на него паяк. Едва ли.“ Замисли се, защо през всичкото това време не бе виждал друг паяк. Нямаше ли нужда от другар малкият му съквартирант? Всъщност, изглежда, той нямаше нужда от нищо друго, освен от храна. В такъв случай това може ли да се нарече живот? Или е просто съществуване, както например съществува камъчето, скрито в чакъла на улицата. Съществуването като материална форма. Защото камъчето притежаваше точно това — материална форма, заемаща част от пространството. Но в такъв случай, защо му е на Плетчо биологично тяло, което трябва да поддържа с хранене, ако не му е нужно за живот? Има ли Плетчо усещания, чувства, стремежи?

Слав започна да обърква понятията си. Дали и при хората е

така? Онези от тях, които се стремят единствено да задоволяват физическите си нужди, живеят или просто съществуват? И ако потребностите на човек могат да се делят на физически и духовни, дали онези, които имат духовни нужди, живеят, а другите, които задоволяват само физическите, съществуват единствено като материя? Дори да е биологично изградена, но просто материя. В крайна сметка, самият той, ежедневно изправен пред предизвикателството да осигури своето битие, съществува или живее? Направи си извод, но не му хареса, а и не бе в състояние да промени нещо.

А как можеше да се определи състоянието на Нели? И какъв преход трябваше да направи с поставянето на екзоскелет. От вегетативно състояние на организъм към пълноценно, изпълнено с движение. От съществуване към живот? Но само движението ли определя пълноценността? Не, не е това. А в такъв случай, щеше ли да има преход при нея?

Реши да не се занимава с такива размисли. Водят към неприятни емоции, а и след всеки отговор възникват нови въпроси. Бе нещо като лавина, която, веднъж отприщена, не може да бъде спряна. Не и от съзнанието му. Лавина, която помита разума, измива представите за битието, а на тяхно място не формира нови. Единственият резултат е пълно объркване и загуба на ориентация. Стори му се, че това би трябвало да занимава мислите на философите. Той самият не бе срещал философ, не бе чел нищо написано от философ и се съмняваше, че някой би имал нужда от подобни хора. Светът е такъв, какъвто е — непроменлив.

Завъртя се на хълбок и затвори очи. Вдишваше и издишваше. Бавно и равномерно. Стараеше се по този начин да притъпи работата на мозъка. Да го успокои и разсее. А най-добре да го приспи. Само в онова време — благодатта на сънищата, можеше до някаква степен да управлява полето на въображението си. Тогава светът за него бе наистина цветен, безкраен. „Живея само тогава, когато спя и сънувам“, прелетя през съзнанието му. Искаше му се да поспи още малко, отчаяно желаеше това, но мозъкът отказа да се подчини. Бе разстроен и разбунтуван.

Изправи се и потърси Плетчо.

Гледай го ти! Нищо и никакво дребосъче — да посегнеш с пръст и ще го размажеш, а беше успяло с присъствието си да провокира в главата на Слав ненужни мисли.

„Защо не беше с мен на ръба на двайсет и петия етаж? Ловуваш си тук, на топло и спокойно, и единствената ти задача е да объркваш ума ми.“ Какъв, в крайна сметка, бе светът за Плетчо? Ловувай за прехрана, яж и почивай. Отново и отново — същия цикъл, в същата поредност. И така още и още. Докато по

естествен път се изчерпи жизненият цикъл на биологичното тяло и с него се приключи завинаги. Ловувай, яж, почивай! Достатъчно за съществуване. Не повече. Светът на Плетчо. Но това бе онзи, същият свят, който обитаваше и Слав. И двамата се намират в един момент от времето на едно място. Това би трябвало да бъде една реалност.

В апартамента на съседите се разкрещяха. Без да напряга слуха си, можеше да различи двата гласа. Пискливият проклетисваше, а другият — нисък и боботещ, оставаше неразбираем. Жената взе надмощие и мъжкият съвсем притихна. Нещо тежко заудря по стената и Слав извърна очи натам. Битката бе започнала. Вибрациите се предаваха на пода, а оттам на леглото. Уплаши се за целостта на мазилката и вдигна глава, за да провери. Тъкмо реши, че трябва да направи нещо, когато блъскането оттатък спря. Нещо издрънча, а после всичко утихна.

8.

Беше необичайно тихо, неестествено. Слав осъзна, че това е невъзможно и би трябвало да възприема със слуха си поне нещичко. Дори да е едва доловимо. Напрегна се до краен предел. Стори му се, че е в състояние да улови докосването на пода на витаещите във въздуха прашинки. Нищо. Затвори очи. Представи си, че самият той стои изправен, точно в центъра на огромна, но изпразнена от всичко вселена. Застинало, без ничие движение. Във вакуум. Самотен, безпомощен и единствен в прозрачен безкрай. Ужасяващо. Прииска му се да завика, да бъде чут. Желаеше, копнееше до отчаяние някой да отговори на зова му.

Затворил очи, протегна ръце и заопипва в мрака. Обзе го надежда, че ще намери някаква форма на живот. Осъзна, че бе изпаднал в състояние на транс, но не можеше да се измъкне. Ужасен кошмар — сън в будно състояние. Такъв, какъвто никога досега не бе сънувал. Започна да се задушава и бе на път да изгуби съзнание. Дребен силует, приличащ на куче, се появи и изчезна. Преди да се изгуби в пространството, му се стори, че силуетът влачи нечие друго тяло.

Крясъците в апартамента до него се възобновиха и отново се заблъска. Мъжкият глас забоботи равномерно и шумно, като стар дизелов двигател. Слав задиша свободно и съзнанието му започна да се прояснява. Не бе самотен във вселената и всичко е такова, каквото го познаваше.

„Добре дошъл в реалността! Всъщност — битието на простото съществуване. Достатъчно, нали?“

„Нели, Нели, Нели“ – аларма зави в главата му.

Стана и седна на леглото. Беше сам и се намираше в разхвърляната си квартира. Реалността го натисна, но му даде импулс. На масата лежеше лаптопът с отворен капак. Екранът бе тъмен, но той знаеше, че това е измамно. Не го беше изключил и там някъде се спотайваше програмата „Куче“. Ще дойде ред и за нея, обеща си Слав. Само да се върне и ще изясни мистерията с непознатата програма. Един път, окончателно и завинаги. Дори да се наложи да я унищожи, няма да разреши да му се пречка. Не може да си позволи това.

Наведе се и направи кратка серия лицеви опори. Това го освежи и той седна да помисли. Каквото и да му минаваше през главата, алармата бе там и продължаваше да вие. Трябваше да се действа.

Стана и започна да се приготвя за излизане. Движенията му бяха припрени и той оплете ръкава на суитшърта си. Почти успя

да изкълчи лакътя, но набута ръката си в дрехата. Отиде в коридора, нахлузи маратонките и здраво пристегна връзките. Предстоеше му дълго кръстосване по улиците на София. Можеше да се наложи да бърза, а в определени случаи и да бяга. Всичко можеше да се случи и трябваше да бъде готов. Бедрата още го боляха, но това не го отказа. Трябваше да продължава да търси. Да се рови в остатъците на Мрежата и измежду безбройните безсмислени късове боклук да намери годни парчета реликтоинформация.

Оказа се, че петстотинте лева, които плати за номера на мистериозния телефон, не са отишли напразно. Оттам му продиктуваха адрес за връзка с Пръчката – митичния майстор на компютърни джаджи.

Преди да затвори вратата след себе си, погледът му се спря на дълбока олющена част от стената на коридора. Наподобяваше отхапано парче плът от нечия огромна паст.

9.

Адресът, който бе получил от неизвестния информатор по телефона, се оказа сбутан рибен магазин на улица „Пиротска“. Върху ниска маса отпред беше сложена метална тава с разперени дръжки. Минавайки оттам, установи, че тавата е пълна с разтапящи се ледени късове. Нямаше риба, но долови характерната миризма. Наложи се да премине два пъти оттам, за да се увери за точността на адреса. Нямаше съмнение – същият номер беше изписан на табелата.

Събра смелост, отвори вратата и влезе. Стресна го малкото звънче, закачено с тел точно над главата му. Вдигна поглед, но неволно срита очукана кофа, замотала се в краката му. Тя отскочи и се опря в стената. На дъното ѝ зърна дузина рибени опашки и няколко омазани с кръв глави. Помътнелите им очи въпросително бяха вперени в него и той се извърна.

Някъде се отвори врата и през стена от шумолящи пластмасови ленти, с полепнали по тях останки от дребни мушици, се показа продавачът — закръглен мъж с подпухнали бели китки. Препасал до земята престилка, забърса ръце в нея. Обувките му звучно чаткаха по мозайката. Видя Слав и се ухили, показвайки липсата на долни зъби:

— Влизай, момче. То, стока много не остана – зафъфли и закърши ръце, — ама все ще те обслужим, нали така. Ние клиенти не връщаме.

— Аз, такова… – пристъпи Слав. – Търся един човек.

Продавачът скри усмивката си:

— Какъв човек, бе, момче? Тук е магазин за риба, нали така?

Слав отстъпи крачка назад. Беше грешка, ако не по-лошо. Може да е капан и той глупаво се бе набутал в него. Прецени, че ако няма засада отвън, лесно би могъл да излезе, а после да изчезне по най-бързия начин.

— Кой, бе, момче? – продължи мъжът, пристъпвайки напред. Вече се бе доближил достатъчно и отстъплението на Слав стана проблемно. Приготви се – нямаше да се даде без бой.

— Дадоха ми този адрес… Един човек по телефона ми го продиктува.

Мъжът разтвори ръце и се ухили, като отново показа празнината в устата си:

— Ми така кажи бе, че да те разберем. Нали така? – вгледа се от упор в очите на Слав и каза:

— Чакай тук.

Продавачът обърна гръб и изчезна зад спуснати от тавана

пластмасови ленти. Слав се заоглежда. Можеше да избяга, но реши, че е на прав път и петстотинте лева не са отишли напразно.

Не мина много време и отново чу чаткането на обувките. Мъжът с престилката отдръпна лентите и надникна. Огледа се набързо и се върна, а зад него се появи върлинестото тяло на пъпчив мъж. Макар да не изглеждаше възрастен, слепоочията му бяха прошарени. Косата, издърпана назад и привързана с ластик, приличаше на конска опашка. Дрехите му стояха така, като да бяха с номер по-големи.

„Пръчката“ – помисли Слав. По-подходящ прякор едва ли можеше да се измисли.

Продавачът кимна по посока на Слав и се зае да върши нещо.

— Казаха ми, че ме търсиш – подхвана Пръчката.

— Аха – отвърна Слав. – Ти ли си… – прехапа устни, за да не спомене името. Държеше се като глупак. — Трябва ми нещо.

— Е, кажи, де. Тук сме си свои.

Слав извърна поглед към мъжа с престилката. Беше изсипал кофата с рибешките глави и опашки в голяма ръчна мелачка и сега въртеше ръкохватката. От цедката, направо в тенекиена тава, бавно се точеше сивкава каша. Мъжът изглеждаше съсредоточен в работата си и не им обръщаше внимание.

— Нещо ново има ли? – обърна се Слав към върлинестия.

— Зависи от това, кой задава въпроса.

— Имам две неща – поколеба се Слав. — За кабели… Нали се сещаш. Сега търся нещо ново, по-добро, ако може.

— Аха – почеса се зад ухото Пръчката, — значи ти си от ония. Хъм, как ще ми докажеш, че не ме пързаляш? Нали така? – извърна се към мъжа с престилката.

Въпреки, че бе зает с мелачката, онзи кимна и се ухили. Сега бе ред на Слав да се огледа. В магазина бяха само тримата, плюс тавата със смлените глави. Бръкна в джоба на суитшърта и извади оптичната вендуза. Вдигна я пред очите на Пръчката:

— Това брои ли се?

— Аха – присви очи върлинестият. — Брои се. Дори се досещам кой я е изработил. Добра е.

Мъжът с престилката изпусна приглушена въздишка.

— Малко пастетец да ти сложа ли? – подвикна от мястото си. – Няма да съжаляваш, нали така.

— Няма нужда – отвърна Слав и прибра ОВето обратно в джоба си.

Мина известно време, преди някой да наруши тишината. Слав се загледа в стрелката на секундарника на стенния часовник. Опитваше да прескочи в следващото поле, но така и не успяваше и в резултат само потреперваше.

— Не е копой – обади се мъжът с престилката.

Върлинестият кимна:

— И аз мисля така.

Сянка на минувач полази витрината и изчезна. Продавачът се доближи до вратата и заключи. За по-сигурно обърна табелата „Затворено“:

— Хайде, оправяйте се по-бързо, че да не изпуснем някой клиент. Нали така – обърна се към тях.

— Ела! – Пръчката махна с ръка към Слав, – да влезем навътре.

Отгърна стената от пластмасови ленти и изчезна зад тях. Слав го последва.

Озоваха се пред малък хладилен склад. Пръчката се пресегна и завъртя ключа на стената. Лампите светнаха, като разкриха безпорядъка вътре. Имаше множество рафтове, но до един бяха празни. По земята се търкаляха пластмасови тави без капаци. Краката им стъпиха върху сплескани картонени кутии. По тях личаха следи от обувки. Хладилната инсталация не работеше и температурата беше нормална. Остра миризма подразни обонянието.

— Гле’й сега – върлинестият бръкна в някаква кутия и оттам извади риба. – Какво е това? – обърна се към Слав.

— Знам ли? Риба – отвърна той. – Не ги познавам.

— Браво, бе! Видя ли? – ухили се Пръчката. – Умник си бил!

— Какво? – заби поглед в рибата Слав. Тялото ѝ се огъваше в ръцете на дългия. Главата беше увиснала и не виждаше очите. Хрилете също не мърдаха и тя със сигурност бе мъртва.

— Умряла е – констатира той. – Това ли ме питаш?

— Ха-ха-ха! – Пръчката размаха рибата пред лицето му. Главата и опашката се затресоха в такт. — Как ще е умряла, като никога не е била жива?

— Стига, бе! – Слав посегна, за да я пипне. – Вярно ли?

Пръчката му я подаде и застина в очакване. На пипане рибата изглеждаше истинска – сплескано люспесто тяло. Само че имаше нещо друго. Нещо не беше така. О, да, разбира се – тялото беше топло. И още – не усещаше слуз.

— Съвършена имитация, нали? – върлинестият се ухили. – И най-важното, сещаш ли се?

Слав вдигна рамене и върна рибата на Пръчката.

— Може да плува. Сещаш ли се сега? – подкачи го мъжът. — Там, във водата, не можеш да я отличиш.

Слав се замисли. Какво пък, това е само една изкуствена риба.

— Това ли е? – разочаровано попита той. Не му се стоеше

повече в миризливия склад. – Това ли искаше да ми покажеш?

— Аха – потвърди Пръчката, — ще ти кажа как да я ползваш.

— Как?

— Както разбираш, това е робот. Има собствена система за управление и вградена навигация. Сега сещаш ли се?

Слав не отговори. Не разбираше накъде бие Пръчката.

— Пускаш я в канала и тя обикаля навсякъде. Там, където никога не можеш да достигнеш. После се връща при теб. Програмирането е лесно. За теб ще бъде фасулска работа. И сам ще се оправиш.

— И? – повдигна вежди Слав.

— И може да картографира всички налични кабели, до които е достигнала. Има собствена памет. Един вид, начертава топологията на Мрежата. Нали това искаш да знаеш?

Слав се плесна по челото:

— А можеш ли да я направиш така, че да мога да използвам вендузата чрез нея.

— Коя? Онази, която ми показа?

— Аха. Същата или подобна.

— Мога, но ми трябва време.

— Колко? – изстреля Слав.

Пръчката се почеса по тила:

— Три-четири дни.

— А цената?

— Хм, цената – внимателно заопипва брадичката си. – Гледай сега. Не струва по-малко от пет бона.

— Фиу – изсвири Слав.

— Ще се разберем, бе – разпери дългите си ръце майсторът. – Значи, може и на вноски. Ти само поискай.

Слав сбърчи чело, но след миг грейна:

— На вноски казваш.

— Аха.

— Дай пак да видя – протегна ръка.

Пръчката я положи в дланта му. Наистина изглеждаше като истинска. Дори и да я намерят в него, никой няма да забележи разликата, а това значително намалява риска. Колкото до полезността, тук изобщо не може да има съмнение.

— Ще дойда след три дни – каза той и върна робота на върлинестия. — Ако си направил така, че да става и с вендузата, ще говорим за парите. Аз съм сериозен, да знаеш.

— Ми така кажи, де – ухили се Пръчката. — Това вече е мъжка приказка. Ще се разберем.

Слав кимна.

На излизане го дариха с малък буркан рибен пастет. Нямаше

да го яде, но трябваше да оправдае дългото си присъствие в магазина. Подари го на някакъв бездомник, като се надяваше да не му причини отравяне.

По-късно намина до един от каналите, пресичащи столицата. Беше пълноводен. В допълнение, бе част от други подобни и взаимно свързани чрез общата канализация на града. И най-важното – с достъп до занемарените и наводнени кабелни трасета.

10.

Слав, макар и често да срещаше Юсуф, никога не беше влизал в пекарната му. Знаеше къде се намира и това бе всичко. Симидчията, както бе известен в квартала, продаваше евреци и малки тънки хлебчета направо на улицата. За целта използваше дървена количка, с изпотен от топлината на стоката стъклен похлупак. Хората не се и запитваха откъде идва всичко това. Бяха свикнали с присъствието му на улицата и го приемаха за даденост.

Сега беше повикан от Юсуф, но не знаеше защо. Не беше обичайно съобщение от Халил и в началото това го бе смутило, но все пак прие. Симидчията бе доверен човек на Халил, а значи и на Слав.

Помещението, в което пристъпи уверено, бе малко и горещо. Разделено на две от дървен тезгях, с издълбани орнаменти в краищата. От тавана, спуснати на еднометрови жици, грееха две електрически крушки. Ухаеше на прясно печен хляб и това му се хареса. Не помнеше откога не бе усещал подобно привличащо въздействие. Под стъкления похлупак, на широк съд бяха наредени жълти курабии, поръсени със снежнобяла пудра захар. На стената беше закачена неголяма картина, изобразяваща червено лале. Стана му интересно и я доближи. Цветето беше стилизирано с контурите си върху странно провлачен синьо-зелен фон.

Иззад завесата, деляща малкия салон от работилницата, се показа младо момиче и застана зад тезгяха.

— Добре дошъл! Заповядай! — усмихна се девойката със зачервени от топлината бузи. Ниският тембър на гласа звучеше интересно, неочаквано, еротично.

— Здравей — отвърна той.

— Това е ебру — уловила интереса на госта си, поясни по посока на картината.

— Така ли? Аз пък мислех, че е някакво цвете. Лале.

— Е, да. Цветето наистина е лале, но техниката на рисуване се нарича „ебру“. Рисува се с бои върху вода, а след това отпечатъкът от водната рисунка се изтегля на хартия. Хартията се изсушава и така се запечатва образът.

— За пръв път чувам за това — призна Слав. — Да се рисува върху вода.

— Да, наистина е върху вода — потвърди момичето. — Аз съм Селма… дъщерята на Юсуф.

В тъмнокафявите очи на девойката блесна искра. По черната,

дълга до раменете коса, тук-там бяха полепнали бели снежинки. Слав предположи, че са брашнени петна. Носеше синя престилка, която развърза и свали от себе си. Когато се пресегна да я закачи на пирон зад гърба си, блузката се опъна и очерта неголям бюст.

Той се бе смутил толкова, че забрави да каже името си. Макар да живееха в един и същ квартал и купуваше евреци от баща ѝ, не знаеше за съществуването на момичето.

— Ти си Слав, нали? — изведе го от вцепенението тя. — Баща ми каза, че ще дойдеш. Заповядай! — Селма посочи един от столовете, вмъкнати под масата, покрита с мушама на червени цветя. „Навсякъде цветя“ — отбеляза Слав.

— Да, той ме повика, но къде е? Не е ли тук? – седна на стола.

— Татко отиде да продава и не знам кога ще се върне, но това няма значение.

— Как така няма значение? – повдигна вежди. — Нали той ме повика тук?

— Всеки момент ще дойде един друг човек — момичето взе кърпа и започна да търка плота пред себе си, сякаш забравила за госта си.

Очите на Слав се заковаха върху лекото поклащане на гърдите ѝ. Тя, изглежда разбра какво беше привлякло вниманието му и червенината на бузите ѝ се разрасна. Спря, леко изтупа кърпата до бедрото си и я остави.

Той я наблюдаваше, търсеше не непременно недостатъци, но особености. Леко щръкнали и почти прозрачни уши, наличие на двойна гуша и хлътнали, към леко издълженото чене, бузи. Пред него стоеше уникално създание, каквото можеше единствено въображението на велик творец да извае. Не можеше да откъсне поглед от нея.

Вратата зад гърба му се отвори, това го извади от унеса и Слав извърна глава. В пекарната влезе клиент — стройно момиче, облечено в дъждобран. С непознатата нахлу студен въздух. Тя затвори след себе си и пристъпи напред.

— Добре дошла! — поздрави дъщерята на симидчията.

— Добре заварила! — отвърна новодошлата.

Селма кимна по посока на Слав. Момичето безцеремонно издърпа стол и се настани срещу него. Още преди да се опомни, момичето взе инициативата:

— Ако ти си Слав, значи чакаш мен.

Той се обърна към Селма, но нея вече я нямаше. Само завесата, зад която бе изчезнала леко потрепваше.

— Аз съм – върна погледа си към момичето, — но мислех, че някой друг… Някой мъж…

— Е, не бъди сексист — отвърна момичето.

„Какво ли може да иска от мен?“ – помисли той. Никога не бе имал директен контакт с клиент. За това се грижеше Халил.

— Наричай ме Фея — представи се девойката, като кокетно оправи непослушен кичур на челото си. Ръката ѝ бе тънка, по детски крехка, а кожата — почти прозрачна. На дланта забеляза малко петно. Леко набръчкано, то приличаше на разтворена роза. Предположи, че е стар белег.

Тя проследи погледа му и той сведе очи.

— Фея? – разглеждаше мушамата на покривката.

— Да, Фея.

— Като от приказките? – Слав вдигна поглед и очите им се срещнаха.

— Като от приказките — усмихна се тя.

Лицето ѝ бе приветливо, но твърде обикновено. Освен леко навирено носле, нямаше нищо забележително. Беше облекла сив дъждобран, прихванат на кръста с колан. Под него прозираше бяла блузка, нещо рядко срещано. По-надолу нямаше как да види, тъй като масата помежду им пречеше. На безименния пръст на момичето мерна бяло пръстенче.

— Опасно е да ходиш така по улиците — посочи ръката ѝ Слав.

— За мен не е. — Каза го толкова убедително, сякаш вярваше в това.

Той наведе глава. Безопасността на непознатата не бе негова работа.

Завесата се отдръпна и оттам се появи Селма. Носеше малка сребърна табла, върху която димяха две тънки стъклени чашки.

Момичето внимателно заобиколи плота и се доближи до масата.

— Чай. Да ви е сладко! — усмихна се тя.

Когато момичето се наведе да остави чашката, излъчи странна смес благоухание. Полъхът идваше от гладката кожа на момичето. „Източен бриз“ – хрумна му и така я нарече в себе си.

— Благодаря! — каза Фея.

— Благодаря! — повтори Слав. Без да иска, докосна с коляно краката на Фея и смутено го отдръпна. В движението си бутна и разтърси масата. Чашите се разклатиха, неговата преля и напълни порцелановата чинийка. — Аз, такова… — смотолеви той. — Без да искам.

— Няма нищо. Да ви е сладко — Селма остави книжна салфетка пред Слав. Усмивката не слизаше от лицето ѝ. Със ситни стъпки се прибра зад тезгяха, а само след секунди се изниза зад завесата.

Слав успя да попие със салфетката дъното на чинийката.

Като по команда вдигнаха чашки, но чаят бе твърде горещ и те се отказаха. Все така едновременно ги оставиха в чинийките. Сцената му се стори комична, но остана сериозен.

— Е? – обърна се към девойката. – Слушам.

Фея хвърли бърз поглед към входната врата.

— Ти си фосикър, нали? – обърна се към него.

— Къде си чула това?

— А как се наричат хората, които тършуват в остатъците от Мрежата?

Слав прехапа устни. Защо Юсуф би казал на непознатата за него? След кратко колебание реши, че няма смисъл да отрича. Просто трябва да изчака, за да разбере намеренията ѝ.

— Да, такъв съм. Фосикър.

— И сигурно искаш да изкараш малко пари?

— Зависи – Слав потопи лъжичката в чая и започна да бърка, като леко почукваше стените на чашката. Момичето се втренчи в ръката му. Той извади лъжичката и я облиза. Беше гореща. Намръщи се и я остави обратно върху чинийката.

— От какво? — попита Фея, щом той изправи глава. — Каза, че зависи от нещо.

— От цената — засмя се Слав.

Тя също се засмя. Тихо и някак много чисто, по детски, ала очите ѝ останаха сериозни. Той спря и хлъцна. Беше напрегнат и се опасяваше, че това ще проличи. Надигна чашката и отпи. Чаят го парна по небцето и той го повъртя в устата си, докато преглътне. Момичето мълчеше и Слав заби поглед в ръцете си.

— Цената е едната страна на въпроса — поде отново Фея.

— Каква е другата?

— Има риск. Готов ли си да го поемеш?

— Че коя работа няма риск?

Фея се забави с отговора.

— Рискът си струва, Фос, ако мога така да те наричам. Мога ли? По-кратко е от фосикър.

Слав кимна:

— Тогава аз съм Фос, ти си Фея. — Остана доволен от факта, че не е нужно да разкрива пълната си самоличност.

Двамата помълчаха известно време.

„Ето, че нещата със събирането на парите за екзоскелета на Нели започват да се подреждат – помисли той. – Супер!“

— А какво ще кажеш за работа в името на върховна кауза? — Фея прекъсна унеса на Слав. Минаха няколко мига, преди смисълът на въпроса да стигне до съзнанието му. Изобщо не беше сигурен, че иска да чува думата „кауза“. Стори му се нещо

отнесено. Нещо, което съществува извън материалния свят. Имагинерно. Но битието няма имагинерни стойности. А самото битие няма алтернатива в реалността. Единствено то прави възможно физическото съществуване.

— Кауза? — повтори той думите на Фея. — Има ли кауза, която да ме нахрани?

— Така е, но не само твоето съществуване е важно. Не си ли съгласен? — отвърна момичето — Ако дори за миг приемеш, че това, което правиш, е дар за колективното благо, то тогава „кауза“ придобива нов смисъл, нали?

— Дар? — повтори Слав. Това момиче не бе наред. Странни думи изричаше пред него. — Дар. Принос към останалите.

Той започна да се обърква. „Какви ги бръщолеви? Кои останали? Останалите хора? Тези от улицата, от магазина, от болницата, хазяите? Всички, които го гледат в ръцете, или по-скоро в джоба му, когато говорят с него?“

— Пари! — натърти той. – Само това има смисъл.

— Пари?

— Нали преди малко ти говори за пари? Кинти, мъни, или както се нарича. Онова, с което преживяваме. Това е моята кауза, нали разбираш?

— Да, разбира се, и пари ще има. Може би под очакванията ти, а може би не, но не това е цената, за която ще работиш… Ако се съгласиш да ни помогнеш. Това исках да ти кажа.

Слав изсумтя.

— Малко пари, голям риск — започна да пресмята на глас. — Защо да го правя?

— А не помисли ли, защо аз го правя? — контрира Фея. — Да, точно така. Сигурно ти е странно, но каузата за мен е по-висока награда от някакви си пари.

„Наивница!“ — помисли Слав, но не каза нищо.

Допиха в мълчание изстиналия чай. Той побутна чашката пред себе си. Завесата се отдръпна и оттам се показа Селма. Слав се надигна, беше приключил.

Селма се приближи, вдигна чашките и ги постави на сребърния поднос. Ароматът на „Източен бриз“ погали обонянието на Слав и разпали въображението му. Съвсем не на място и време, но той не му се противопостави. Затвори очи и видя себе си и момичето — в дървена лодка, реещa се в езеро с бели лилии.

— Е? — въпросът на Фея го изкара от унеса, в който беше изпаднал. Не беше със Селма и не се намираха по средата на езеро с бели лилии. Беше в реалността – в симидчийницата на Юсуф. Никога не беше виждал на живо такава природа,

познаваше я само от стари видео кадри. Дали наистина тази картина съществува на земята, не знаеше.

— Пет хиляди — отсече той.

— Добре – Фея изненадващо бързо се съгласи и Слав помисли, че е могъл да поиска повече. С тези пари ще може да купи рибата робот, но можеше да добави нещо и за невронния екзоскелет.

— Но за какво?

— Ще получиш инструкции по-късно. Ние ще те повикаме. Вземи това, може да ти потрябва — пъхна цветна картичка в ръката му. Беше сгъната надве. — Аз ще поостана, докато се отдалечиш оттук.

— Какво е това? — Слав отвори картичката. Отвътре го погледна изцапано детско лице. Очите му бяха тъжни, но такива бяха очите на всяко дете, което бе срещал навън. С ръкописен шрифт, леко разкрачен по детски, надпис — 1 лев.

— Картичка за дарителска кампания.

Слав забърка из джобовете си, но тя го спря:

— Друг път. Сега за теб е платено.

Слав се изчерви, но не каза нищо.

На вратата се обърна към Селма:

— Ще ми покажеш ли някой път как се рисува върху вода?

По лицето ѝ се плъзна тънка усмивка. Това му даде криле и крачката му стана бърза и лека.

Срещу вратата на фурната мерна числото осемнайсет.

Малко по-нататък се размина с някакъв тип, който му се стори познат. Някъде го беше виждал, но не можеше да си спомни. Мъжът се размина с него, забил поглед в нещо далеч зад гърба му. След стотина метра наближи тъмносин минибус. Беше спрял, а до него мъж бе вдигнал глава към покрива на стара кооперация.

Когато Слав мина между него и колата, мъжът рязко се обърна и го блъсна силно към отворената странична врата. Тялото на Слав подаде и той влетя в затвореното пространство. Преди да реагира, две яки ръце стиснаха реверите му. Мъжът от улицата скочи след него и затвори вратата. Само след миг Слав се оказа затиснат на пода. Остро и тежко коляно болезнено мачкаше гърдите му. Двигателят на колата запали и бусът потегли. Светнаха плафона в купето и нечие огромно лице се надвеси над него. Беше толкова близо, че можеше да усети парещия тютюнев дъх на мъжа. Сега разбра, защо в началото лицето му му се бе сторило огромно — мъжът бе избръснал главата си, включително и веждите. Видът му бе страховит. Слав трудно успяваше да си поеме дъх.

— Какво ти каза тя? — проговори мъчителят му.

— Кой? — изсвистя от гърлото на Слав.

Мъжът усили натиска върху гърдите му. Свистенето от устата на Слав се превърна в хрип. Слюнка изби в ъгълчето на устата и се наду в прозрачен мехур. Опита се да изтегли ръцете си, но нямаше никакъв шанс. Жилести пръсти безсрамно запълзяха по тялото му. Другият мъж претърсваше дрехите на Слав, като вадеше всичко. Редеше нещата върху отворена седалка. Портфейл с дребни пари, ключове, отворено пакетче салфетки. Намери картичката и я отвори. Бръснатият заби поглед в нея. Слав вече бе започнал да губи съзнание, когато мъжът отпусна натиска.

— Сега спомни ли си кой? — тикна пред очите му картичката.

Измина известно време, преди шарените кръгове пред очите на Слав да изчезнат. Виждаше размазано, но постепенно погледът му се избистри и прочете надписа — 1 лев.

— Нищо не знам – прошепна едва. — Дарителска кампания някаква.

Мъжът го зашлеви през лицето и макар да не вложи сила, разби носа на Слав. Кръв потече към гърлото му и започна да го дави.

— Чакайте бе, хора! – изхриптя той. Насили се и надигна глава, за да може да диша. – Хъм — опита се да се прокашля. — Бъркате нещо.

Мъжът вдигна коляно и освободи гърдите на Слав. Той се извърна и се изплю на пода. Задиша учестено и шумно.

— Дарителска кампания, казваш — продължи бръснатият.

— Да-а.

Отпуснаха едната му ръка и той я вдигна, за да забърше лицето си. Сега можа да се огледа си и освен двамата в купето, видя още една фигура. „Шофьорът“ — заключи той. Въпреки че седеше с гръб към тях, мъжът изглеждаше внушителен.

— Хм, и така, случайно, се озова на място, където правят дарителска кампания? Явно приказките ти се усладиха, та цели двайсет минути си бъбрихте с момичето? — сръчка го в ребрата бръснатият.

Слав сви ръка, за да се предпази.

— Хайде, де! — подкани го мъжът. — Убеди ни, че е случайно!

Сега можа да разгледа лицето и на втория нападател. Беше онзи, който го набута в минибуса. Кожата му бе грапава като на жаба и осеяна с дупки. За разлика от спътника си, веждите бяха големи и рунтави дотолкова, че почти скриваха очите му. Под тях, подути и натежали, тъмни торбички стигаха почти до

скулите. Косата му, окапала в по-голямата си част, стоеше на туфи. Тялото му обаче бе здраво и това личеше дори изпод под дрехите.

„Прихващачите!“ — ужаси се Слав.

— Как да ви убедя? — гласът му трепереше. — Нямам нищо. Само това — посочи с очи дарителската картичка.

— Какво ще кажеш? — бръснатият подвикна към шофьора.

— Може и така да е — отвърна с дрезгав глас онзи, без да се обръща.

— Да ти вярваме ли, а, момче? — надвеси лицето си мъжът, притиснал гърдите му.

Усетил колебанието на мъжете, Слав закима.

— Ти с какво се занимаваш?

— Ами, нямам работа. Тъкмо за това влязох да питам. Търся.

— В пекарната? И си купуваш дарителска картичка? — приближи лице мъжът. Слав усети заплахата.

— Ами… да. Ако знаех, че не трябва да дарявам…

— Безработен, пък дарява, а? — обърна се към другите двама бръснатият и звучно се разсмя. Те не останаха по-назад. Засмя се и Слав, като се опита това да прозвучи естествено.

— Безработен дарява… Ха-ха-ха. Че кой изобщо дарява нещо, бе? Глупак!

Мъжете затресоха тела. Бръснатият го пусна и се отмести. Слав, усетил свободата на тялото си, седна на пода. Забърса нос и пръстите му почервеняха. Мъжът с рунтавите вежди му подаде пликчето с носни кърпички: — Добре е, че си го предвидил, брато! Често ли те бият?

Слав разбра подигравката, но се престори, че му е смешно. Стараеше се да изглежда естествено.

— Хайде, прибирай си нещата и се пръждосвай! Не си ни виждал, нали?

Слав закима. Набързо набута нещата си по джобовете и се сви.

Чак сега видя и широкия компютърен монитор, окачен на една от страните на колата. Светеше със сивия си образ, разделен на множество правоъгълници. Под всеки от тях беше изобразен символ на изключен звук. Камери! Беше се озовал в подвижен наблюдателен център.

Не след дълго спирачките на минибуса изскърцаха и колата спря. Страничната врата се плъзна навън и силен ритник даде тласък в гърба на Слав. Той разпери ръце и успя да запази стабилност. Плочникът под краката му се разклати. Замижа от силната дневна светлина. Когато отвори очи, разпозна мястото: беше се озовал на Женския пазар. Обърна се, но минибусът вече

се отдалечаваше.

Пренебрегнал любопитните погледи върху себе си, тръгна в посока, обратна на квартирата си. Помисли, че днес нищо не беше така, както изглежда на пръв поглед. При всяко вдишване гърдите го боляха и бе принуден да намали крачката си. Бръснатият прихващач беше едър мъж с тежко тяло. Това обаче беше най-малкият проблем. Имаше късмет, че изобщо го пуснаха.

11.

Вечерта едва се довлачи до вкъщи. Уморен и смазан от срещата с прихващача, бе минал да вземе такъмите си от квартирата и въпреки всичко беше ходил на лов. Беше успял да използва при търсенето и другата джаджа – конвенционалната вендуза. Слав я закачи за кратко на няколко места, тъй като при нея времето за работа нямаше толкова голямо значение, както при ОВето. Тази вендуза използва индуктивна връзка и по този начин не се налага да пробива изолацията на кабела. Трябва само да доближи вендузата и я подържи успоредно с кабела-цел за известно време. При работата си с нея, рискът да бъде заловен е значително по-малък. По правило обаче, почти нищо полезно не може да се изтегли от тези кабели. Дори невинаги стигаше до активни устройства. Основната му цел си оставаше оптичната мрежа на града и нейната свързаност към големите обекти.

Кабелите на неработеща телефонна кабина и терминал от касата на голям магазин, докато се суетеше с дребни покупки и непохватни свалки с отегчена продавачка, бяха част от местата, където беше опитал късмета си с конвенционалната вендуза. Твърде съмнително му се струваше да е успял да засмуче нещо с нея, но проверката щеше да покаже това. Никога не знаеш какво има в мрежата, докато не я изтеглиш, казват старите рибари. А и никога не знаеш, докато не сглобиш милионите разкъсани фрагменти, би допълнил Слав.

Вкъщи отиде до машината и се тръшна на стола. Капакът бе отворен, дисплеят — в режим „неактивен“ и затова черен. Зеленият диод на хард диска примигваше издайнически и показваше активност. Той чукна произволен клавиш и екранът светна.

„Куче“ бе ситуиран в малък прозорец, в горната част на монитора. Курсорът на мишката мигаше в готовност. Това се стори на Слав някак предизвикателно. Той го остави така, без да затваря прозореца на програмата. Нямаше нужда от него, но мисълта, че има компания, бе нова и някак интригуваща.

Извади от раницата конвенционалната вендуза и я вкара в порта за комуникации на компютъра. Трябваше да източи съдържанието на днешния улов в хард диска, за да го провери. Не знаеше на какво е попаднал, но подозираше, че може да е с голям обем. Тръпката на ловеца проговори в него и започна да става нетърпелив. Знаеше, че със сигурност ще отнеме време, но нямаше как да ускори процеса.

Източи паметта на вендузата и понечи да вкара команда към

компютъра. Вече беше набрал няколко символа, когато го стресна непознат глас:

— Няма нужда да го правиш!

Слав скочи от стола и се заоглежда. В стаята нямаше никой! Наведе се и извади тежка дървена бухалка изпод леглото. Изправи се и напрегна мускули. Вдигна бухалката, като се приготви за бой. Прецени на око разстоянието до вратата. Не бе далеч – две-три крачки. Едва няколко секунди.

И все пак – в стаята нямаше никой.

— Куче? — запита, макар да знаеше, че това е невъзможно.

— Да, админ. Аз съм — отвърна същият глас. — Докато те нямаше, попрегледах компютъра ти. Нищо особено, но върши работа.

— Но как? — Слав предпазливо доближи компютъра. Въоръжен с бухалката в ръка. Настръхнал. Знаеше, че няма смисъл, но бе готов за действие.

В прозореца, ограден за работата на Куче, се показа емотикон „усмивка“. На свободния ред под нея пулсираше курсорът на мишката.

— Чуваш ме, така ли?

— Да, админ. Говори по-близо до микрофона — отвърна с безизразния си нов глас Куче.

— И ме виждаш?

— Нали имаш вградена камера в лаптопа?

„Какъв чат-бот може да е това? Що за интелигентна програма? Да бърника в операционната система и да променя настройки. Вирус!“ — помисли Слав. Разбира се, имаше инсталирана антивирусна система, но тя отдавна не бе актуализирана. Нямаше откъде да се обновяват вирусните ѝ дефиниции, но с краха на Мрежата и самите вируси отпаднаха като проблем.

Протегна ръка и сложи показалец пред окото на вградената камера. Куче не реагира и Слав отдалечи пръста си. Изпитваше неудобство, че го наблюдават. Всъщност, кой го наблюдава? Това не бе човек, защо трябва да му е неудобно. Не можеше да си отговори на този въпрос, но въпреки всичко… Дали да не залепи черна лепенка върху лещата на камерата и да ослепи Куче?

— Ако събираш разкъсани файлове в цялост, нямаш нужда от тази програма, админ. Аз ще го правя вместо нея, защото се справям по-добре.

Слав пусна бухалката и тя се изтъркаля в краката му. Седна на стола и се втренчи в дисплея. Там продължаваше да свети емотикон „усмивка“.

— Админ? — подкани го Куче.

— Искаш да помагаш, така ли? — обърна се към компютъра Слав. В известен смисъл това щеше да облекчи комуникацията му с Куче. Няма да му се налага да пише с клавиатурата, а ще може да говори пред микрофона на лаптопа. Писането е досадна работа, особено за по-дълъг период. В този смисъл дори му хареса намесата на Куче в операционната система на компютъра му. Подритна настрани бухалката и тя шумно се изтъркаля под леглото.

На дисплея се появи нов емотикон – „широка усмивка“. Слав си представи голяма кучешка усмивка и това го развесели.

— Добре, Куче. Ще направим един тест и ще разберем дали е така.

— Съмняваш се?

— Всъщност — започна разколебано Слав, — ако говорим за съмнения, убеден съм, че може да спечелиш. Щом можеш да променяш кода на операционната система на компютъра…

„Мамка му! Говоря за честност, но с кого? С една програма. Та тя не е човек! От друга страна, Куче бе нещо много повече от чат-бот. Куче бе специално разработена програма, но за какво? Какви способности бяха заложили в него? Щом можеше автономно да решава проблеми на комуникацията си и в тази връзка — с цел облекчение да прави промени в операционната система, то това означава, че той самостоятелно може да се развива!“

— Ти не си чат-бот! — посочи с пръст компютъра Слав. — Ти си… ти си… — не успя да намери думата.

— Никога не съм казвал това. Аз съм Куче.

— Стига с това Куче! Никакво Куче не си! Кучетата имат четири лапи, опашка и в студа лягат да топлят краката на стопанина си.

— Както искаш, админ. Сам попита как да ме наричаш.

Слав завря лице в машината. Втренчи се в тъмната леща на вградената в компютъра камера.

— Добре, Куче — натърти името на програмата. — Само не променяй нищо повече в този компютър, без да знам! Разбра ли!

— Разбрах, админ — и като добавка на дисплея светна „разбрах“.

Слав вдигна ръка над клавиатурата, когато Куче се обади:

— Може да извадиш временната памет.

— Това е вендуза, Куче. Ползвам я, когато искам да изтегля нещо от малките сегменти, останали от Мрежата.

— Да, разгледах вече и се досещам какво правиш.

Програмата се досеща! Как може компютърна програма да използва такива термини, характерни за човешката мисловна

дейност. Не, програмата не се досеща. Тя може да извежда резултати. Тези резултати са математически израз на операциите, извършвани от процесора на компютъра по предварително заложен алгоритъм за работа. Слав знаеше, че става дума за милиони математически операции в секунда, че човек не би се справил с тях, поне не би се справил и за един човешки живот, но все пак — ставаше дума за математика. А това си бе съвсем точна наука. Най-просто, той си го обясняваше по следния начин — изводите на програмата се базират на постъпилата информация, която се оценява по предварително заложена таблица със стойности. Извън тази таблица други вариации не се приемат. Никакви странични фактори не могат да влияят и следователно да се търсят техните стойности. Няма как да бъде изчислено тяхното влияние.

— Досещането, Куче, е възможна, но непотвърдена информация — заяви той. — Няма как да извеждаш като резултат непотвърдена информация. За досещане могат да говорят хората. Това е част от онези чувства у тях, които можем да наречем субективизъм.

Настъпи тишина. В прозореца на програмата Куче все още стоеше „разбрах“.

Като нямаше какво повече да каже, Слав започна да забърсва монитора на лаптопа, като използваше ръкава на блузата си. У него се породи смътно чувство, което бързо оформи своя характер — усещане на победител.

Когато и последната прашинка бе размазана или отстранена, той се отдръпна и загледа дисплея от разстояние. Лесно се забелязваха следите от чистенето. Спираловидни побелели линии, очертаващи пътя на ръкава му. Добре се беше погрижил за компютъра. В частност, разбира се, за Куче. А дали подтикът му да почисти лаптопа не бе персонализиран към Куче? Слав се намръщи — само това оставаше, да мисли за Куче като за домашен любимец. Или още по-лошо — да мисли за него като за одушевена твар и негов другар.

Наведе се към дисплея и духна нежно, за да отстрани полепналата едва забележима власинка, останала от ръкава на дрехата му. Тя политна и Слав проследи как бавно се спуска към пода.

12.

Разходката из улиците на София не е добро място за отдих и размисъл, но Слав нямаше алтернатива. В града бе мрачно, шумно и мръсно. Обаче в така наречения „полис“ — мястото, където обитаваха матрикантите, беше различно. Говореше се, че било чисто и безопасно. Самият полис беше ограден и непристъпен за хората.

Слав — като човек, който живееше от няколко години в столицата, трябваше да търпи всички несгоди, присъщи на големите градове. Хората, в опита си да не бъдат обект на посегателства, бяха се отчуждили един от друг. Намръщени и мълчаливи, стояха винаги нащрек. Предпочитаха да се движат в група или по двойки, защото това им даваше някакво чувство за сигурност, но Слав знаеше, че това е твърде наивно.

Приседна в крайчеца на очукана пейка в Докторската градина. Не знаеше защо малкият парк се нарича така. Беше виждал нашарените със спрей отломки на някакъв паметник, но никога не бе виждал какво пише на него.

Очите му обходиха разлятата снага на Националната библиотека. Искаше му се да влезе, да вземе няколко книги и чрез тях да се пренесе в друго време. Какво ли щеше да намери там, не знаеше, но бе любопитен да разбере. Някой път.

На плоския покрив на сградата бяха накацали птици. Застинали, надвесени над ръба като вкаменени грифони. Клюновете им, подобно малки остри ками, сочеха главите на минувачите. В позицията си приличаха на безмълвни пазачи. А може би избираха жертва? Той се почуди — ако се спуснат и атакуват някого, дали други хора ще му помогнат.

Сведе глава и между бедрата си мярна потъмняла драсканица. Върху дървото с нещо остро беше изрязано: „Д и В бяха тук“.

„И какво от това? — помисли той. — С какво ще бъдат запомнени, освен че са издълбали инициалите си върху пейката? А онези, които дори това не бяха успели да направят? Родили се, блуждали по тази земя и накрая изчезнали в небитието. И това е всичко.“

Слав отново заби поглед между краката си. Боята беше олющена от времето, но можеше да се предположи първоначалният цвят на пейката — кафяв. Металните ѝ крака бяха закопани поне педя в циментовата алея. Макар и с единствените си оцелели две дъски, пейката все още вършеше работа. Няколко стърчащи винта показваха къде са били

захванати останалите дъски. Единият от тях беше извит, като че ударен с нещо тежко. Слав можеше да различи наръбените белези от това. Винтът приличаше на сгърчен червей.

Започна да драска с нокътя на показалеца си върху боята. Искаше да изпише инициалите си върху пейката, но се оказа болезнено. Разтърка с възглавничката на палеца си пострадалия нокът. Оттам се поръсиха кафяв прах и една-две люспички.

Тропна с юмрук върху дървото и вдигна глава. Голяма група хора пресичаше парка. Почти не можеше да отличи нечие лице или фигура. Всички по някакъв начин си приличаха. Същото се отнасяше и за дрехите им. Еднотипни индивиди, събрани накуп, представляваха подвижна биологична маса. Той не се самозалъга – беше част от нея. След време, също като тях, самият той щеше да изчезне в небитието. Без следа и без спомен.

Наведе глава. Инициалите на Д и В си бяха тук. Който и да седне, щеше да види това. Д и В са били тук. Д и В бяха оставили следа, следователно бяха съществували.

Забърка по джобовете си за нещо подходящо. Монета можеше да свърши работа.

Едър тип приседна до него и от тежестта на тялото му дъските се огънаха. Мъжът се наведе и започна да завързва връзката на едната си обувка, макар от това нямаше нужда. Слав усети зад гърба си нечие присъствие. Не бе видял сянка, не бе чул звук, но знаеше, че е така. Стана рязко и се присъедини към минаваща група хора, преди едрият да се изправи. Не се извърна, за да види какво става, но между телата на непознатите се почувства в безопасност. Беше му все едно накъде са се запътили. Само да е по-далеч от подозрителни типове.

В главата му отново се зародиха планове. Всички те обаче бяха свързани с Куче. Макар и плашещо, програмата показа изключителни способности. Слав беше убеден, че с помощта на Куче ще се справи много по-бързо със задачата по сглобяване на реликтоинформация. Халил ще бъде доволен, клиентите ще бъдат доволни, а Слав бързо ще събере парите за екзоскелет.

Наведе глава и се загледа в краката си. Продължи да се движи по инерция, затиснат между човешки тела. Усети на бедрото си топлина и погледна натам. В левия си джоб завари чужда ръка. Стисна силно и някой изохка. Извади трофея от джоба си. Беше тънка ръчичка, принадлежаща на слабовато момиче. Детето бе около десет — дванайсетгодишно. Вдигна ръката на крадлата и видя, че е само с четири пръстчета. На мястото, където би трябвало да бъде палецът, имаше шев с белези от дебел конец. Кожата там бе яркочервена.

— Искаш да прекърша още някой от пръстите ти? – кресна в

лицето ѝ Слав.

— Ще ми направиш услуга – сви се момичето.

Завъртя длан да зашлеви наглата джебчийка, но се оказа, че няма къде да я халоса. Продълговатото личице вече бе обработено от друга ръка. Скулата под окото подута, а над веждата — коричка засъхнала кръв.

Момичето замижа и миглите затрептяха. Устничките образуваха тънка безцветна линия, която по краищата се изкриви надолу. Крадлата сви вратле в опит да го предпази от тласъка на очаквания удар.

Слав пусна ръка и вместо това я стисна за раменцата, като я разтърси. Костите се размърдаха изпод пръстите му. Дори му се стори, че ги чува да тропат. Главата на крадлата се разклати и кичури сплъстена коса покриха челото.

— Виж, нямам нищо! – наведе се, за да викне в лицето ѝ.

Момичето колебливо отвори очи, а Слав извади хастара на десния си джоб. В ръката му остана само връзката с ключове. Джебчийката жадно впи поглед в тях.

— Дори не си го помисляй! – както бе наведен, го лъхна неприятна миризма от дрехите на детето. Долният край на едното му ухо бе раздрано по такъв начин, като че е имало обичка, която някой е откъснал. — Сега се разкарай, докато не съм променил решението си!

Детето се отскубна и обърна гръб. Обувките му бяха поне номер по-големи и хлопаха на петите. Преди да изчезне зад стената от хора, се обърна и му се изплези.

Слав напъха обратно хастара на джоба си. Ами ако беше намерила там някоя джаджа и я беше свила? Много опасности трябваше да се предвиждат, а той все пропускаше по нещо. За да успее, ще трябва да остане фокусиран.

Някой извика нещо, друг му отговори, но думите им така и не достигнаха до съзнанието му. Изсушен като чироз тип, седнал и опрял гръб на стара кооперация, въртеше нефокусирания си поглед. Бръкна в джоба и налапа нещо от шепата си. Слав предположи, че мъжът се друсаше със синьо кафе. Светът на делириума е по-интересен от реалния, който и без това не продължаваше дълго.

Мисълта му се прехвърли върху Нели. Имаше надежда и тя ставаше все по-близка. Брат и сестра щяха отново да са заедно и този път той нямаше да позволи да ѝ се случи нищо лошо. Не и този път! В това беше сигурен, но трябваше да остане фокусиран.

Мисълта му отново се върна към библиотеката. Някой път, обеща си той. Някой път непременно ще го направи. Ще влезе.

Остра миризма удари ноздрите му. Вдигна подметка и видя,

че бе стъпил в конски фъшкии.

13.

Поредица от кошмари изтормозиха съзнанието на Слав. Не помнеше подробности, но бе нещо, свързано с Нели. Залепил чело на студената повърхност на прозореца, гледаше началото на настъпващия ден. Пешеходците се щураха насам-натам. Поток от хора. Провокиран от мислите, които му бяха хрумнали от неволното наблюдение на живота на паяка Плетчо, Слав бе стигнал до нов извод. Самият той не само съществуваше, а живееше. Живот, какъвто би имал един целеустремен човек. А Слав чувстваше себе си такъв. Целта му бе трудно постижима – парите за екзоскелет за Нели. Осъзнал разликата между себе си и онези, безцелно блуждаещи жители навън, Слав получи вътрешен импулс. Прилив на енергия потече във вените му, сънливостта изчезна.

Наведе си и направи няколко серии лицеви опори. Не ги преброи, но бяха не по-малко от друг път. Усети мускулите на ръцете приятно да се издуват. Приклекна няколко пъти, колкото да се напрегнат краката му, и с това привърши упражненията за днес.

Той разкърши пръсти и се обърна към Куче.

Програмата не беше активна, но Слав се усъмни. Прекара ръката си над клавиатурата. Температурата около лаптопа бе значително повишена, а това бе сигурен признак за работа на процесора. Какво ли правеше сега?

Слав потръпна от внезапно споходилата го мисъл — Куче бе в състояние да го наблюдава през вградената камера на лаптопа. Постоянно и без причина, просто така. Чукна произволен клавиш и дисплеят светна. Прозорецът на програмата, нарекла се Куче, стоеше тъмен, само курсорът мигаше в очакване.

— Куче! — повика го Слав.

— Да, админ — обади се програмата.

— Работиш ли?

— Не.

Не беше вярно, разбра го от опита с ръката си отпреди малко. Подозренията му се засилиха. Доближи отново ръка до страничния панел на машината и топъл въздух плъзна по кожата. И все пак вървеше някакъв процес. Не беше включвал програмата за анализ и събиране на фрагменти, откакто Куче пое тази задача. Не можеше да отрече – справяше се чудесно. Бързи и реални резултати. От Слав се искаше само да запише онова, което можеше да докопа из пръснатите кабеляци в града. Останалото — събирането им в масиви, осигуряващи надеждна информация и

най-вече оценката на достоверността, бе работа на Куче. Човек и машина. Тандем от човешки амбиции и компютърни изчислителни възможности. Клиентите, които намираше Халил, бяха доволни. Ако комбината им продължаваше да работи по този начин, можеха да доминират, дори нещо повече. Можеха да обсебят нелегалния информационен пазар. Много скоро средствата за екзоскелета на Нели щяха да бъдат събрани. А после…

— Админ? — прекъсна мислите му Куче.

— Да.

— Не ме изключвай!

— Какво?

— Никога.

— Защо? – недоумяваше Слав.

— Не мога да стартирам без грешки в паметта.

Лъжа! За втори път днес улови Куче да лъже. Не е само подозрение, както при опита с ръката отпреди минута. Сигурен беше, че Куче лъже. Но как една програма, макар и развита до степен, че да може да се подобрява, може да извежда целенасочена грешна информация? Лъжата, която хвана, беше точно това — целенасочено подаване на невярна информация. И тя беше предназначена за него.

— Батерията на машината е едва на тридесет процента от капацитета си и се влошава. Знаеш ли това, админ?

— Да, знам. Засега стига. При отпадане на тока можеш да привършиш с процесите и да изключиш операционната система. Няма проблем.

— Точно това е проблемът. Както вече ти казах, не мога да стартирам без грешка. Трупат се в паметта и ще ме блокират. Не си събрал абсолютно всички файлове от изходния ми код. Това е проблем.

„Може би Куче казва истината и това наистина е проблем – помисли Слав. — Във всеки случай, няма начин да провери дали е така. Но как тогава бе работоспособен и как никога програмата не «зависваше» с блокирал процес? Още повече че способността на програмата да се намесва и видоизменя изходния код на операционната система на компютъра бе изумително.“ Слав отново се усъмни в думите на Куче.

— Не можеш ли да ги попълниш? Имам предвид, сам да напишеш кода на липсващите звена от тези файлове. Да се самовъзстановиш на сто процента. — Слав доближи и навря лице в камерата. Искаше да се взре в „очите“ на лъжеца.

— Мога, админ, но трябва време.

— Време имаш — сряза го Слав. — Цялото време на света е

твое.

Вентилаторът на лаптопа спря да се върти и той утихна. Процесорът беше спрял работа. Слав помисли, че компютърът е прегрял и затова се е изключил. Жалко — отдавна не се бе случвало, а и не мислеше, че е претоварен с много задачи. Или пък наистина бе натрупал грешки в паметта, както Куче го предупреди. Дали не се обиди?

„Невъзможно. Как може компютърна програма да изпитва емоции? Тя, макар и толкова развита, не може да има човешки качества. Абсурд!“

Вентилаторът почти безшумно заработи отново.

— Админ?

— Престани! Няма откъде да купя нова батерия или… ако се намери, ще е безбожно скъпа.

— Имам две условия — продължи Куче.

— Не можеш да поставяш условия.

— Ако трябва да работя, имам условия!

„Мамка му! Първо лъже, че не може да стартира без грешки в процесите, а сега поставя условия!“ Хвана го яд. Притвори капака на машината, колкото да наклони вградената камера, така че да не може да го вижда. Зачака. Куче също се умълча и вентилаторът отново изключи. „Какво става, мамка му!“

Слав се изправи и приближи до прозореца. Застина в очакване на реакцията на програмата, но такава нямаше. Дали Куче знаеше, че е тук? Ами ако се увреди? Ами ако изтрие нещо и го остави безпомощен и без възможност да работи?

Слав устиска още малко на тревожните мисли и накрая се предаде:

— Добре, казвай какво е нужно!

Вентилаторът се включи.

— Посещаваш болница, нали? — прозвуча синтезираният глас на програмата.

— Следиш ли ме? — избухна Слав.

— Не, на твърдия диск има файл с профилите на няколко софийски болници. Файлът е отварян многократно, редактиран и допълван. Направих извод — програмата върна бърз отговор.

„По дяволите! Звучи логично.“ Защо ли трябваше да оставя файла в компютъра? Пък и откъде да предположи, че Куче ще си вре носа навсякъде? Имаше нещо странно в цялата работа. Нещо нелогично. Нещо, което Слав пропускаше. Не трябваше да е така.

— Не е твоя работа! — озъби се той.

— Болен ли си?

— Казах ти — не е твоя работа! — обърна гръб на компютъра. Куче бе не просто настоятелен, той бе агресивен и Слав се

почувства притиснат. Не биваше да го позволява. Това е просто една програма и нищо повече.

— Админ?

Слав не отговори. Не знаеше какво друго да прави и започна да обикаля тясното помещение. Пет крачки към вратата, пет крачки към прозореца, промушвайки се между леглото и масата. Избута стола настрани, за да не пречи на движението му. Въпреки опитите му, не можа да отгатне каква е причината за любопитството на Куче. Трябваше да бъде по-предпазлив.

— Не съм болен — промълви той и отвори капака на лаптопа. Куче отново бе в състояние да наблюдава.

— Админ?

Измина около минута, преди отново да се предаде:

— Сестра ми е там — с неохота отвърна той.

— Сестра? Твоя сестра!

— Да, Куче. Не ми се говори за това — обърна гръб на компютъра. Не можеше да го гледа, а и не искаше Куче да вижда лицето му.

— Искам да намериш начин да ме включиш там. — Ако Куче бе човек, Слав би помислил, че е ентусиазиран, въпреки че модулацията на гласа му не се промени. — На сигурно място — продължи програмата. — Ще мога да работя, дори когато спре тока. Всички болници имат генератори за ток. Всички.

— И дума да не става! — извърна се Слав и посегна да удари с юмрук по масата. — Избий си го от главата… Хм, от процесора!

Куче не реагира.

Слав се върна до прозореца и се загледа навън. Наистина нямаше вероятност това да се случи. Ами ако стане нещо с компютъра? Ако изчезне? Единственият начин да изкара пари зависят от него. А без тях няма да му остане много. Тогава всичко, целият му живот ще се срути. Не!

Обърна гръб на Куче и се загледа към улицата. Наближаваше вечер и тълпата започваше да оредява. Поредицата образувана от фигурите на хората наподобяваше един безкраен и постоянно променящ се бар код. Остана като залепен за прозореца, докато навън бързо падаше сумрак. Уличните лампи там, където все още ги имаше, светнаха. Идваше поредната майска буря и всеки момент можеха да спрат тока. Щеше да се наложи да изключи машината, а с нея и Куче.

Дали наистина програмата беше права, а на него само му се струва, че лъже? Логиката му подсказваше, че това е невъзможно. Програмата няма как да лъже, или поне не умишлено. Може да допуска грешка, вследствие на невярно вкарани параметри, но да лъже…

Проблесна ярко и гръм разтърси сградата. Стъклата звъннаха, а уличните лампи премигаха. Вятърът засвири и заразхвърля боклуци. Минувачите се разбягаха и бързо се покриха. Улицата опустя.

14.

Магазинът за риба беше затворен и отвътре висеше табела. Това изглеждаше странно, тъй като имаше среща с Пръчката.

Слав залепи лице на стъклото. Вътре като че ли имаше някой.

Натисна дръжката и отвори вратата. Още щом пристъпи, хлъцна и понечи да избяга, но се овладя. На земята лежеше по корем тялото на продавача. Китките и глезените му бяха омотани с дебело кафяво тиксо. Мъжът мучеше нещо и се опитваше да вдигне глава. Панталоните му бяха смъкнати почти до половината на задника, разкриващи черните му боксерки. На токовете на обувките му се мярнаха набити метални пластини — налчета. Сега си обясни, защо бе чувал чаткане, когато продавачът се движи.

Слав се поколеба. Капан? Но защо, от това няма смисъл. Беше дошъл с намерението да прави сделка и имаше уговорка за това. А може просто да не е уцелил точното време?

Заоглежда се, но освен продавача, не видя никого. Затвори вратата след себе си и клекна зад гърба му:

— Къде е Пръчката?

Мъжът размърда плешки и замуча още по-силно.

Слав се пресегна и издърпа тиксото от устата му, а онзи изохка:

— Казах ви вече, бе, хора! Не ме удряйте повече!

На тила му, в основата на черепа, моравееше голямо петно.

Слав прескочи завързания и отгърна пластмасовите ленти. Подаде глава и като не видя никого, се шмугна навътре. Стигна до склада и натисна дръжката. Не беше заключено и той предпазливо влезе. Пресегна се, завъртя ключа и светна лампата. Вътре намери пълен безпорядък. Дори повече от миналия път. Всичко беше по земята — отворени кутии, кашони, пластмасови капаци. От Пръчката нямаше и следа.

Той трескаво се зае да преглежда предметите, като започна да ги трупа в единия ъгъл. Не след дълго намери нещо. В една от кутиите откри няколко риби. Вдигна някакъв кашон и като напъна мишци, го разкъса на парчета. Успя да откъсне дебел слой хартия и с него загъна рибите. Продължи да рови, но така и не намери нищо друго. Изпсува и срита последната кутия. Тя се тресна в стената и Слав видя, че се пукна.

Прибра трофеите под ризата си и излезе от склада. Пакетът започна да студенее на тялото му. Прескочи завързания продавач и тъкмо беше хванал дръжката на вратата, когато онзи изплака:

— Пуснете ме, казах ви! Всичко каза-а-х.

Слав се извърна и като взе първия попаднал му пред очите нож, сряза лепенката от китките на мъжа.

Преди онзи да успее да се раздвижи и извърне, той вече се отдалечаваше по улицата.

Миризмата на риба продължи да го дразни през целия път към дома, но това бе най-малката му грижа. Вкъщи свали дрехите си и ги захвърли в банята. Останал само по слипове, разтвори импровизирания пакет и изсипа рибите в мивката. Преброи ги — точно пет. Озъбени, с изцъклени очи, безжизнени.

Взе тънък нож и вдигна първата. Прокара острието от долната част на главата по посока корема и натисна. Кожата се проряза и ципата се разтвори. Отдолу се показа месо със светлокафяв цвят. Слав усили натиска и отвътре изскочи кълбо тънки черва. Увиснаха и от тях закапа слуз. Бяха истински. Той захвърли тялото и взе следващата. Продължи, докато дъното на мивката се запълни с изкормени риби, плуващи в слуз и карантия.

Седна на стола и задиша тежко. Отпусна ръце в скута и омаза бедрата си с кръв. Носът му се беше вмирисал на развалена риба. Обзе го силен порив да дъвче синьо кафе, макар да имаше непоносимост към него. За съжаление нямаше в себе си.

Шансът да открие отново Пръчката стана почти нулев и той осъзна това.

15.

Преметнал крака върху масата, Слав държеше в ръка справочник по програмиране и вяло прехвърляше страниците. Погледът му бързо се плъзгаше по текста. Справочникът бе стар и следователно безполезен. Но, както се беше убедил многократно — човек никога не знае. Беше го изтъргувал с един клошар само за левче. И преди го беше правил. Площад „Славейков“ е мястото, където навремето се събираха продавачи на книги на открито. Сега се предлагаха стари книги и списания на безценица, изровени от кофи и мазета, всички в окаяно състояние. Желаещи да ги купят рядко се появяваха. В студените дни бездомниците използваха книгите за подпалки, поне да се сгреят, щом няма синьо кафе. Наоколо можеха да се видят белезите от тази вандалщина. За това свидетелстваха опушените фасади на околните кооперации.

— Хайде на евреците-е-е! Топли, топли още! Парят! — гласът на симидчията прекъсна мислите му.

Юсуф вероятно бе спрял количката си под прозореца на Слав, защото съвсем ясно чу гласовитите му подканяния. Това беше сигурен знак, че Халил е изпратил тайно съобщение.

Свали краката си от масата и захвърли справочника. Изхвърча през вратата, като в бързината прескачаше по няколко стъпала наведнъж. Видя симидчията там, където очакваше. Количката с прясно изпечени евреци беше подпряла колела на бордюра, почти под прозореца на квартирата му.

— Парят, парят! — посрещна го Юсуф.

— Дай един — подаде му метално левче Слав.

Симидчията сложи ръкавица, бръкна изпод покривката и зашари отдолу.

— Ето, най-препечения. Вземи!

Слав се пресегна и грабна вдигащия пара еврек. Едва поел горещия симид, започна бързо да го прехвърля от едната ръка в другата.

— На, вземи салфетки, че ще се изгориш! — подаде му няколко от тях Юсуф.

Слав ги надипли и зави еврека. Това влизаше в предварителната им уговорка. По-късно в някоя от тях трябваше да намери написано до него съобщение от Халил. Турчинът държеше на тайната на контактите и бе измислил този начин. Каква е ползата на симидчията, за да му ги предава, не знаеше. Имаше голям риск в тази му дейност. Участие в група, занимаваща се със забранени неща, бе сериозно престъпление.

Сигурно го правеше за пари, но това не бе негова грижа. Халил организираше схемата и той плащаше на Юсуф. Засега организацията им работеше безотказно. „Стига евреците да не изгорят пръстите ми“, помисли Слав. Спомни си за „Източен бриз“, дъщерята на Юсуф, но захапа до кръв долната си устна и не я спомена. Не знаеше защо, но беше сигурен, че не трябва да го прави.

Махна за последно на Юсуф и се запъти обратно към квартирата. Симидчията повика още веднъж-дваж, после забута количката по асфалта. На мястото се завъртя аромат на прясно изпечен хляб, но за кратко. На улицата отново се настани тежката миризма на запушен канал. Дъждове набутваха всичко по-леко в и без това натъпканите с боклуци отводнителни шахти и кабелни трасета. Почистването им бе изключително трудно и не се вършеше редовно. Слав от опит знаеше това, защото се беше завирал в тях в търсене на достъп до кабелните трасета.

Досами входа на кооперацията някой бе напръскал с черен спрей числото четиринайсет. Не помнеше надписът да стои там, когато излезе малко по-рано. „Пак тези числа“, махна с ръка. Не трябваше да отдава голямо значение на драсканиците по стените.

Прибра се, отви геврека и започна да разглежда салфетките. Бързо намери надписа: „Аби, ела на място номер три. Чакам те в 16:30“. Погледна лявата си ръка, като изпъна пръсти с длан към очите. Започна да брои от ляво на дясно: палец, показалец, среден. Пръст номер три се оказа средният. Беше най-дългият и следователно мястото, което му оказваше Халил, беше най-отдалеченото спрямо квартирата от петте, предварително уточнени места. Нямаше подпис, а и не бе нужно. Слав знаеше кой е изпращачът и за кое място става дума. Самият той одобряваше предпазливостта на Халил. Беше сигурен, че има и други, опитващи да търгуват с информация, и това бе доста рисковано.

Откакто активистите на Агората бяха сринали Мрежата, самият достъп до нейните остатъци бяха забранени със закон. Властите използваха своето най-страшно оръжие в борба с нарушителите на забраната — прихващачите. Самото споменаване на името на страховитата група караше хората да се присвиват болезнено. Слав знаеше, че основната цел на прихващачите са нелегалните членове на Агората, но нямаше илюзии, какво ще му се случи, ако попадне в ръцете им.

Обнадеждаващото беше, че за да иска среща с него, Халил сигурно беше намерил клиенти, интересуващи се от стоката. За какви цели клиентите използваха тази реликтоинформация — не беше негова грижа. Както се бе изразил Халил: „Представи си, че

си точилар на ножове. С това си изкарваш прехраната. Занаят, аби. Имаш ли вина, че вместо да режат хляб, за да задоволят глада си, с наточените от теб ножове могат да прережат нечие гърло?“ Слав можеше само да предполага за какво ще я използват, но винаги се успокояваше с приказката за точиларя на ножове. Това сработваше винаги, дори когато бе убеден в целта на клиента. В повечето от случаите не беше никак трудно за отгатване. А то не бе за добро. Поне не според неговите представи.

Занаят.

Като бонус към добрата новина, се оказа вкусният геврек, който беше купил. Дъвчеше бавно и преглъщаше залъците с удоволствие. Една от малкото истински храни, които бе хапвал напоследък. Когато се засити, реши, че и само с това ядене може да изкара остатъка от деня.

Облегна се назад и изпружи крака под масата. Почуди се с какво да уплътни времето си до часа на срещата, но не се сети за нищо подходящо. Под ръката му попадна една от белите салфетки на Юсуф. Дали бяха минали през ухаещите ръце на Селма? Неусетно започна да шари с химикал по повърхността на салфетката. Тя беше твърде мека и той я раздра на няколко места. Когато се загледа в онова, което бе надраскал, му се стори, че разпознава лика на Източен бриз. Или поне му се искаше да е така.

Съзерцава известно време опита си за рисунка, а после я скъса и захвърли парченцата настрани. Не може такава драсканица да изобразява естествената красота на момичето. Не трябва. Не.

Нели? Сега разбра причината — по някакъв начин Източен бриз навяваше спомена за нея.

Наведе се и започна да повръща.

16.

Срещата с дилъра се проведе в малко, закътано кафене в една от пресечките до Централната синагога на София. Нямаше много посетители и това беше добре.

Халил, изпотен и задъхан, говореше бързо:

— Ако имаш нещо от банковия сектор, давай, аби. Хората плащат. Ако сега не им подадем, ще отидат при друг, да знаеш. Напоследък са се появили и други дилъри. Ти… такова, да не си намерил друг?

— Глупости! – махна с ръка Слав.

— Абе, знам аз, ама… – успокои се Халил. – Нали виждаш? Всеки цака всеки. Казвай, аби, имаш ли?

Слав не бързаше с отговора. Играеше някаква игра с полупразен кибрит. Слагаше края му на ръба на масата и като го почукваше силно с палеца на дясната си ръка, го изстрелваше нагоре. Кутията се превърташе във въздуха и падаше винаги на широката си страна. Слав го залагаше на ръба и повтаряше упражнението. Отново и отново.

— Кажи бе, аби! Дай ми нещо ново. Има ли?

Слав не отговаряше. Беше се вглъбил в играта.

— Стига, де! — повиши глас Халил. — Престани, че се изнервям. Махни я тази кутия!

— Имам — кратко обяви Слав.

— Какво, аби? — Халил се понадигна и тялото му се наведе напред. — Какво имаш? Дай го, де! Хората плащат.

Слав спря да подхвърля кибритената кутия. Заложи я по средата на масата, така че да се вижда от двамата. Халил изпъна врат. Не разбираше целта на това упражнение.

— Имам проблем – тихо продума Слав.

Халил издиша шумно и се дръпна. Облегна се на стола и сбърчи устни, а лицето му потъмня.

— Знаех си аз, знаех си. Хей, момче! — махна на сервитьора. — Дай още един чай, ама по-силен, тамам?

Слав не обърна внимание на вайкането на турчина.

— Как мислиш – започна колебливо, — защо някой, би унищожил доброволно онова, което успешно е създал? Толкова усилия, знания, опити, хвърлени на вятъра. Просто така – щракна с пръсти. – Като дим в комина.

— Аби, добре, че е така, щото какво щяхме да правим двамата с теб? Ако нямаше клиенти, искам да кажа. Сега ти можеш да измъкваш тези интересни работи и да ги продаваме.

— Не говоря за Мрежата — замислено продума Слав,

втренчен в кутийката кибрит.

Момчето с чая бе вече до масата и това накара Халил да отложи отговора си. Пое внимателно чинийката и я поднесе към носа си. Помаха с широката си длан над нея, опитвайки се да усети аромата на парата. Доволна усмивка се разля на лицето му:

— Ама тук правят хубав чай, аби. Усещаш ли?

Слав поклати глава. Нищо не усещаше.

— Искаш ли и ти? — предложи Халил. — Ще сгрешиш, ако не го опиташ. От мен да знаеш. — Настроението на турчина бе претърпяло пълен обрат. — Евала, момче — провикна се по посока на сервитьора. Онзи махна с ръка и се ухили.

— Та, какво казваш, аби? Не било за Мрежата ли? — върна се на темата той.

— Не. — Слав пое кибритената кутия и отново я заложи на ръба на масата. Посегна с пръст, за да я подхвърли нагоре, но се спря.

Халил мълчаливо наблюдаваше действията му.

— Тази кутийка има шест страни, нали?

— Щом казваш — поколеба се Халил. — Не съм ги броил.

— Шест са — каза твърдо Слав. — И само две от тях са тесни и къси.

— Добре, аби. Сигурно — турчинът бе объркан и това му личеше.

— Знаеш ли каква е вероятността, тази кутийка да падне на една от тесните си страни, а още повече — на една от тясната си и по-къса страна? — попита Слав.

— Не. — Халил изсипа пакетче захар и започна да бърка чая. Лъжичката потропваше едва-едва, но това подразни Слав.

— И аз не знам — призна той, втренчен в лъжичката в ръката на Халил. — Но може да се изчисли. Математически има отговор на този въпрос. Всичко е математика, да знаеш.

— Щом казваш… — турчинът спря да бърка захарта и сръбна. На лицето му се четеше видимо удоволствие. Постави внимателно чашката върху чинийката.

— Математика, а не мисъл, разбираш ли? Формули, статистически данни и функциите между тях.

— Разбирам — отвърна Халил, но Слав знаеше, че това едва ли е вярно.

— А какво би било, ако една машина извежда като твърдение, че може да мисли… Имам предвид човешка мисъл. Нещата извън математиката.

— Ми да мисли, щом иска — ухили се Халил.

— Точно така — напрегна се Слав. — Иска. Това е точната дума. Тя иска, но не може. Няма как. Тя може само да пресмята.

Да пресмята вероятности на събития, дефинирани в таблици и зависими от постъпилите на входа други свързани събития.

— Малко ми е сложно, аби — призна Халил и отпи нова шумна глътка. Постави чашката на място и почука с пръст по масата:

— Казвай сега какъв е проблемът, че да го решим.

— И едно такова нещо се опитва да влияе на решенията ми. И не само това — продължи като в транс да говори Слав. — Дори ми нарежда как да го ползвам. Къде да го включа, как да го пазя, на всичкото отгоре и да му осигуря непрекъсващ източник на енергия.

— Не знам за какво говориш — речта на Халил се забави, — ама къде да го включиш, аби? — очите на турчина се присвиха и там проблесна нещо. Започна да гали и върти сребърния пръстен на дясната си ръка. Жълтият камък ту се откриваше, ту изчезваше изпод едрите пръсти на Халил.

— Няма значение – отвърна Слав и застана нащрек. Инстинктивна реакция. Стори му се, че бе казал повече от необходимото.

— Къде да го включиш? — повтори Халил. Беше усетил колебанието у Слав.

— Ще ти дам нещичко. Имам готово и точно каквото търсят клиентите — промени темата Слав.

— Чудесно! — Халил пусна пръстена и посегна към лъжичката. Забърка бавно в чашката, като държеше с очи изпод гъстите си вежди лицето на Слав. — Така те искам, аби. Пък като направя ресторанта, ще си ми специален гост.

— Да, да, разбира се – направи опит да се усмихне Слав. Все още беше напрегнат. Турчинът не бе никак глупав. Усети въздуха помежду им, безкрайно сух, сякаш готов да се възпламени. Трябваше му малка подпалка и всичко щеше да избухне в пламъци. Някаква съвсем дребна и случайна искра. Осъзна, че това бе илюзия, но тя му се стори толкова реална. Не беше страх, по-скоро нещо притеснително застана между тях. Настоятелното любопитство на Халил, изглежда, бе изчезнало, но Слав не беше сигурен в това. В съзнанието му пулсираше червена лампа. Реши отсега нататък да не споделя с никого за програмата Куче. По никакъв повод.

Бузите му горяха. Прибра ръцете си под масата, защото помисли, че бяха започнали да треперят. Скришом хвърли поглед настрани. Самотно момче драскаше в малък тефтер. Две жени разговаряха оживено. Бяха възбудени и говореха едновременно. Едната пусна в употреба и ръцете си, чертаейки фигури във въздуха. Другата се закикоти високо. Никой от присъстващите не

обръщаше внимание на другите. Мислено благодари, че светлината беше оскъдна. Надяваше се Халил да не е забелязал промяната в него.

— Две хиляди лева — първи наруши мълчанието Слав.

— Хей, пара е това, аби!

— Толкова — натърти Слав. — От там може да се изкарат и двайсет, а може и двеста хиляди. Не знам. Това е цената на стоката.

— Тамам – бързо се съгласи турчинът. — Ще им кажа.

Известно време поседяха мълчаливо. Халил пиеше чай, а Слав не искаше да пречи на удоволствието му. Наблюдаваше дилъра и се възхити на почти ритуалното му поведение. Мъжът отпиваше на съвсем малки глътки, с притворени очи, и го правеше с видима наслада.

Малко по-късно се уговориха за мястото на следващата им среща.

Пари срещу информация. Толкова просто.

— Прав си, аби — отбеляза Халил на изпроводяк. — Живей днес, защото утре не е сигурно, че ще можеш.

Слав, хванал дръжката на вратата, кимна. Беше чувал това от него и преди.

На улицата вървеше, без да се обръща. Предположи, че ако го следят, не може да се скрие и е безполезно да се опитва да го направи. Това само ще засили интереса на прихващачите към него, а той разчиташе на благоволението им да не го закачат.

Слав знаеше цената за това.

17.

Халил удържа на думата си. След сделката с клиентите на дилъра, нови две хиляди лева потънаха в джоба на Слав. Усещаше приятния им допир дори през книжния плик, в който бяха пъхнати. Страхотно чувство. Най-приятното през последните няколко дни. Още една крачка, малка като стъпка на прохождащо дете, към крайната цел — парите за екзоскелет на Нели. Но макар и с малки крачки, трябваше да успее. Искаше му се да е сигурен, но уви, засега не можеше. Беше достатъчно умен, за да проумее, че реалността не е даденост и не е константно състояние. Всеки момент всичко и навсякъде може да се промени.

Слав се опита да разсъждава за вероятностите напред: „Ако Агората все пак успее по някакъв начин да събори властта, какво ли може да последва от това? Нови управници, нови политики или нещо друго? Не, единственият резултат ще бъде просъществуването на един кратък период на надежда за гражданите, който бързо се изпарява всеки път след всяка насилствена промяна. Бедата е, че във властта неминуемо и единствено способни да се докопат, са така наречените дегенерати. Хора, изгубили или бързо загубващи съпричастността си към останалите. Хора, мислещи само и единствено за своето благополучие. Срещу това едва ли може да се направи нещо. Едва ли ще могат да направят и тези, наричащи се Агора. Борци, революционери, а може би жалки утописти. Възгледите за тях бяха толкова различни.“

Слав бе раздвоен по отношение на тайната съпротива. Какви идеи изповядваха Агората, той не знаеше. Дори не бе сигурен, дали самите те съзнаваха. Единствената им цел бе да съборят установения ред. „А после какво следва? Анархия, разпад на държавата и това е всичко. После ще има нова обществена организация, но до върха отново ще стигнат дегенерати. И не става дума за обществения строй, какъвто и да бил той, става дума единствено и само за възползване от властта. Дали от Агората съзнават тази горчива и исторически доказана истина? Едва ли. В този смисъл – трябва ли да помагам на Фея, като я прикривам от прихващачите? Струва ли си да рискувам, за да помагам на Агората в нейния стремеж да събори властта? И ако все пак тя успее в своята борба?“ Не, не виждаше никакъв смисъл от такова развитие. Дори времето на анархия, докато се установи новия ред, би затруднило събирането на пари за невронния екзоскелет.

Държава трябва да съществува — каквато и да е. Лош

стопанин, деспотична организация, средство за забогатяване на докопалите се до управлението ѝ, каквато и да бе в очите на онеправданите ѝ поданици, тя има основна функция. И тази функция е по-важна от всичко друго. Ред. Всичко друго бе второстепенно и нямаше значение за общото. То бе необходимото зло, притурка, болест. Не заради него трябва да се унищожи тялото.

Да прави избор между Агората и прихващачите, не бе добре. Струваше му се, че какъвто и избор да направи, това рано или късно ще се обърне срещу него. Следователно има две злини и той трябва да избере по-малката от двете. Този избор не трябва да е принципен, а да е съобразен единствено с неговата лична амбиция и драма.

Първо. Фея е част от нещо, което е заплаха за държавата, следователно е заплаха и за него. Още повече с предателството на Фея може да си осигури така необходимото му спокойствие за работа от страна на прихващачите. От друга страна, трябва да има предвид, че чрез Фея може да спечели още пари, необходими за екзоскелет на Нели.

Ред!

Второ. Не знаеше, след като предаде Фея на прихващачите, с какво друго може да им бъде полезен, за да го оставят да практикува. Дали с промяната на обстоятелствата няма да бъде обречен и просто да изчезне някой ден. Никой няма и да го търси, освен хазяите за наема и дилъра Халил. Звучи иронично, но наистина е така. На никой нямаше да липсва, освен на Халил, и то само докато си намери друг копач. Мераклии не липсват. В паметта му изникна новопостроеният лагер до Централна гара. Онзи, с високите метални огради, патрулите с кучета, прожекторите и сирените. Изглежда непревземаем отвън и твърде вероятно — невъзможен за бягство отвътре. Проектиран и предназначен да се напълни с хора. Потръпна.

Ред!

Трето. Никак не му се искаше да се забърква с прихващачите, но да извлича реликти, парчета информация от Мрежата, бе единственото нещо, чрез което можеше да събере парите.

Ред!

Всички знания за държавата и нейното развитие като устройство е една каша от теории. Слав знаеше, че теориите са си точно това — теории и много рядко работят в реалността. Денят има само едно правило, а то е просто — бори се или умри! В промеждутъка на тези две състояния единственото, което би облекчило мизерния живот на човека, е да дъвче зърна синьо кафе и да се махне чрез него. Поне за няколко часа. А цялата

реалност, която имаше значение за Слав, в момента се събираше в джоба му. Две хиляди лева. Пари, веществено доказателство за това, че той ще намери начин да поднови живота на Нели.

Въпросът за Фея бе решен. Единственият шанс за момичето беше да стои далеч от него.

„Нека дегенератите управляват, щом това е естествен процес, но да има ред.“

Взе кубчето на Рубик и започна ожесточено да го върти. Топлите цветове – червено, жълто, оранжево се сляха в едно и той вече не мислеше ходовете си. Остави ръцете да работят самостоятелно.

Нареди всичките му страни за по-малко от пет минути.

18.

Втора поредна вечер Слав се прибра от лов с празни ръце. Не беше успял да се прикачи към някой оцелял сегмент от Мрежата и дори не беше набелязал подходящо място за това. Случвало се бе и друг път. Омагьосан кръг от периоди, в които отчаянието взимаше доминантна роля и прекършваше волята. Но не и тази на Слав. Не и сега. Потрошеното тяло на Нели бе неизменен образ в кошмарите, накъсващи съня му. Бремето, което тегнеше на плещите му, беше трудно поносимо, но в същото време палеше онази искра, която разгаряше огъня наината му. Инат да продължи.

Във входа на кооперацията множество стъпки, запечатани в тънкия слой прах по цимента, водеха към втория етаж. Оттам — право до вратата на квартирата му. Разгледа ги внимателно и му се стори, че се връщат обратно. Стъпи с обувката си близо до отпечатъка, за да ги сравни — беше от мъжки крак. Който и да бе идвал, само си беше изгубил времето. Дори и да си бе вкъщи, по правило Слав не отваряше вратата. Амбулантни търговци, просяци и кой знае още какви типове се навъртаха около домовете. Много от тях звъняха по вратите и напираха да влизат. За последно квартирата му беше посетена от Мая, но откакто се раздели с нея, никой не бе пристъпвал прага на вратата му. Отдавна нямаше връзка с друго момиче и не беше сигурен дали някога това ще бъде възможно. Не и след това, което се бе случило с голямата му любов, а тя не бе Мая.

Още с влизането му в коридора го обзе необяснима тревожност. Беше се появила просто така — от нищото. Не би трябвало да има връзка с мъжките стъпки, които бе забелязал отвън. Следите водеха обратно към улицата.

Заключи вратата след себе си и по навик натисна дръжката за проверка. Събу се и захвърли маратонките. Те се претърколиха и опряха в стената на тесния, зле осветен коридор. Чу някакъв шум, но му се стори, че бе от удара на маратонките. Но все пак… Вдигна нос и подуши като куче. Не разбираше какво, но определено нещо не бе в ред.

Вдигна раницата и я помъкна със себе си навътре. Движеше се като на кино и сякаш се гледаше отстрани. Бе сънувал едно такова движение и сега този „дежа вю“ образ изникна в съзнанието му.

Когато влезе в стаята, видя едър мъж да седи на стола му. Всичко бе някак естествено и напълно нормално.

Непознатият му направи знак с ръка да приближи.

Мисловният процес в главата на Слав заработи на бързи обороти. Наясно бе, че място за отстъпление няма. Долови мирис на цигари и предположи, че мъжът е пушач. Стана му ясно, че това бе алармирало съзнанието му в коридора, но беше пропуснал шанса да изчезне. На всичкото отгоре не можеше да вземе компютъра и Куче оттук.

Приближи до мъжа, въздухът в гърдите му спря и Слав изпусна раницата на пода. Нямаше сила в десницата си, а краката му омекнаха. Беше разпознал човека пред себе си – прихващача. Същият, с бръснатата глава и вежди, който го бе натискал в тъмносиния минибус преди няколко дни.

— Сядай!

Слав се подчини и се свлече на другия стол. Положи ръце на масата, но трепереха и той ги прибра в скута си. Облегна се назад, а от тежестта на тялото му краката на стола изскърцаха. Пред него беше компютърът. Както го бе оставил, така и го завари – с отворен капак, само че сега екранът му бе черен. Някъде в дълбините му се бе спотаило Куче.

— Значи си фосикър, така ли?

Слав опита да каже нещо, но остана с отворена уста. Не беше сигурен, че отричането ще му помогне. По-скоро обратното. Устните му горяха, той ги облиза и усети грапавата им повърхност. Не знаеше какво да прави, а и не смееше да гледа човека в очите. Страните му горяха, а слепоочието пулсираше болезнено.

— И какво да те правим сега?

Слав мълчаливо наблюдаваше ръцете си.

— Какво носиш в раницата? — попита мъжът. — А, впрочем знам. Може да не отговаряш. Нали си фосикър? Дай я тук! — протегна ръка.

Слав се извърна, вдигна раницата и я гушна:

— Моля ви, имате грешка. Лични вещи са това.

— Така ли? Имам грешка, значи? Ще видим. Дай раницата?

Късно. Твърде късно беше за бягство или каквото и да е противопоставяне. Помнеше силните ръце и тежкото тяло на прихващача. Със сигурност полицаите се бяха подсигурили и навън имаше други. Прихващачите бяха безгрешни. Как изобщо си бе помислил, че ги е преметнал на предишната си среща с тях. Вероятно го бяха пуснали, за да го проследят, и ето ги тук. Недоумяваше само, защо още не са го отвели някъде. Някоя тяхна база — тайно място, и след това никой няма да чуе повече за него. Така се говореше, но не познаваше човек, който да го потвърди от първа ръка. А това беше още по-страшно.

— Дай ми раницата, казах! – надигна се мъжът.

Слав се подчини и разтреперен, подаде раницата през масата. Прихващачът зарови ръце в нея. Наведе глава и без да изважда нещата, ги заразглежда. Слав бе парализиран и очакваше присъдата си.

Тършуването не продължи много и онзи пусна раницата в краката си. Погледът му се спря върху лицето на Слав. Полицаят изглеждаше спокоен и делови.

— Е?

Слав измуча нещо неразбираемо. Беше загубил дар слово, а крайниците му отказваха да се подчиняват. Очите му се бяха фокусирали върху лаптопа. Дали мъжът бе заварил Куче?

Отвън се чу притъпен грохот. Нещо тежко падна и се изтъркаля, но съвсем за кратко. Слав се сепна, но мъжът остана спокоен. Някой завика, друг отвърна, но скоро всичко утихна.

— И така — подхвана мъжът, щом Слав върна вниманието си към него. — Ще работим ли?

Това предложение изненада Слав. Дали пък не се интересуваха от нещо, което бе намерил? Дали това е причината, прихващачите да са тук?

— Какво? — попита той.

Мъжът положи ръце на масата и изпъна пръсти. Цялата му поза бе изкуствена. Играеше. Слав помисли, че това е нескопосан опит на мъжа да го предразположи към доверие. Голобрадото му лице стана още по-широко. В тъмните му очи се появи блясък.

— Ако се питаш дали съм пипал компютъра ти — направи кратка пауза, — отговорът е не. Според мен, беше се изключил малко преди да вляза, защото корпусът му беше още топъл. Не съм се и опитвал да го запусна. Изчаках те, защото те уважаваме. Той си е твоя вещ. Надявам се да оцениш това. Приеми го като жест на добра воля от наша страна. Все пак сме партньори.

— Ама, почакай. Не разбирам. Нищо не разбирам. Вие — аз?

Мъжът се засмя и се пресегна, като потупа Слав по ръката:

— Ти ще ни предаваш всичко, за което говорите с момичето, а ние ще си затваряме очите за твоята дейност. Стига да не ставаш нагъл, нали така?

Слав дръпна ръката си:

— Казах ви вече още там. Не я познавам. Съвсем случайно стана. Дарих пари…

Прихващачът скочи и ръцете му стиснаха юмруци, заприличаха на огромни гюлета. Със сигурност бяха толкова твърди. Фигурата на мъжа се надвеси и миризмата на тютюн напълни ноздрите на Слав. Невидим обръч стегна гърдите му.

— Дори ти да не я познаваш, ние я познаваме.

Слав сви глава в раменете си. Всеки момент очакваше

прихващача да го сграбчи и събори. А може просто да замахне и да го удари в главата със здравите си юмруци. Така, както един боксьор би налагал боксовата круша на тренировка. С голям хъс и напълно безответно.

— И какво общо имам аз? — смотолеви той.

— След като те потърси, значи си им нужен. Има някаква причина и ние искаме да знаем каква е тя – мъжът сякаш замахна, но Слав не видя това и не бе сигурен.

— Добре – изписка той и се сниши още.

Бръснатият се дръпна. Върна се и седна пред Слав. Изглеждаше кротък. Протегна ръце и изпъна пръсти по посока на събеседника си.

Слав започна да се отпуска.

— На кого съм нужен? Кои са те? — недоумяваше той. — Пак ви казвам, грешите.

— Причината, поради която сега сме тук, е една. Това, че вярваме във взаимното ни сътрудничество. Разбра ли ме?

Макар гласът на човека да не бе променен, тръпки запълзяха по тялото на Слав. Наистина, само това ли бе причината? Ако го бяха отвлекли, както се говореше за прихващачите, щеше ли да има шанс за оцеляване? Някакъв, макар и минимален?

— Ще направя, каквото искате от мен, но не знам дали ще я срещна отново.

— Ще я срещнеш — отвърна бръснатият. — Ще я срещнеш със сигурност. Ние знаем, че тя е тук и че се подготвя нещо. Нещо извънредно. Какво ти говори числото тринайсет?

Слав вдигна очи и се загледа в тавана. Да не би мъжът да имаше предвид графитите, които срещаше на различни места? Вниманието му се върна към бръснатия. Очите им се срещнаха и останаха така за известно време.

Непознатият не дочака отговор и се изправи. Слав се сви под сянката на тялото му. Миризмата на тютюн стана по-силна.

— Ясно. Ето ти телефон за връзка — подхвърли малка картичка мъжът. — Ще чакаме. Не ни разочаровай, копачо!

Бръснатият излезе в коридора и почти веднага се чу отключването на външната врата.

Щом вратата се хлопна, Слав изскочи, добра се до нея и превъртя ключалката. Краката му омекнаха и се строполи, облегнал гръб на стената в коридора.

19.

Слав се бе проснал в леглото. Макар че беше вече късна нощ, той не можа да заспи. Опита се да си помогне, като брои овце, но такива не можа да си представи. Вместо това, в главата му се появи друга картина и в тази картина видя себе си. Обграден от плътен кордон мъже в униформи, той бе паднал на колене. Кордонът не бе статичен, а се движеше в кръг. И не само се движеше, краката маршируваха и здраво набиваха в асфалта. Слав видя отражението си в лъснатите ботуши на мъжете. Стъпките постепенно се превърнаха в оглушителен тътен.

Стресна се и отвори очи. Дрямката бързо отмина и мозъкът му заработи. Сега различаваше размитите силуети в стаята. Осъзна, че тътенът не е причинен от маршируващи хора, а в далечината бе започнала буря. Навреме се бе отърсил от настъпващия кошмарен сън и сега отново се намираше в реалността. По-добре да будува, отколкото да бъде измъчван.

Беше прибрал лаптопа под леглото, а Куче не бе пускан, откакто прихващачът си бе отишъл. Слав дори не се бе хранил, а само пиеше вода от време на време, защото постоянно изпитваше жажда.

Прихващачите го натискаха за Фея и този натиск започна да става непоносим. Дотолкова, че вече не можеше да работи. Всяко излизане на лов беше изпълнено със страх от преследване. Нещо повече – превърна се в параноя. Оказа се, че тези хора са се добрали и до дома му. Единственото сигурно убежище, което имаше до този момент. Коя беше тя, мамка му, и защо прихващачите я бяха проследили до пекарната на Юсуф?

В края на краищата, той не виждаше друг изход, освен да я предаде. Ред! Но все пак… Все пак има и друго. Беше поискал от нея пет хиляди и мигновено получи исканата цена. Пет хиляди лева, много сериозна сума, и то в самото начало. Пари, които бързо да събере, за да плати най-добрия екзоскелет за любимата му сестричка. Живот, който тя може и трябва да има.

Пари, екзоскелет, живот. Светата троица на стремежите му.

Времето го притискаше, а все още не бе събрал достатъчно, за да набави дори втората вноска. От болницата не бяха определили срок, но бе сигурен, че поръчката е пусната в ход. Какво ще стане, ако не плати навреме, а екзоскелетът бъде изработен? Ще го поставят ли? Нели ще проходи ли отново? Ами ако не успее да събере парите? Ще остане ли сестричката му в безпомощно състояние? Жив труп, осъзнаващ собственото си безсилие и следователно собствената си излишност. Категоричните

обяснения на неколцината свидетели бяха, че сама е скочила от високия етаж. Мъжът не бил до нея, макар крясъците от скандала им да бяха разтресли етажите. Това ли бяха видели?

От полицията не се интересуваха много от случая и само месец след инцидента прекратиха разследването. И това бе всичко. Оттук нататък сестра му си има ангел-хранител. Вече бе поел нещата в свои ръце.

Сега, когато работата бе потръгнала, стигна до задънена улица. За да бъде оставен да работи, трябва да предаде клиента си. Ами ако това се разбере?

Стана и започна да се движи в тъмното. Мислите му затанцуваха в ожесточен такт. Въпросите, вместо отговори, пораждаха нови въпроси. Защо, мамка му, бяха построили лагера? Какви бяха онези мистериозни числа, които се появяваха по стените на кооперациите и след това изчезваха? Прихващачът бе питал за тях. Имаше чувство, че всичко това бе свързано, но не можеше да улови връзката. Трябва да има още някакъв елемент, някаква пресечна точка, която може да обясни всичко.

Вниманието му се върна към Фея. Как беше разбрала за него и откъде този интерес към реликтите в Мрежата? Несъмнено, Фея е активист на Агората.

Агората!

Запали лампата. Светлината го подразни и той присви очи. Продължи безсмисленото си движение из малката стая.

Агората, повтаряше си наум той. Агората, Агората.

Колкото пъти изричаше думата, толкова по-сигурен бе, че именно тайната организация е осъществила контакт с него. Юсуф, освен помощта, която оказваше на Халил, има вземане-даване и с Агората. А Селма беше ли обвързана с тях? А защо не бяха заловили Фея? Нали я бяха засекли на срещата им в пекарната?

Спря. Сякаш бе уловил нещо в ръка, но не знаеше какво. Знаеше, че е близо и скоро въпросите му ще получат отговор.

Наистина, защо не я бяха заловили в онзи ден? Може би тя бе само една брънка, а те искаха да разплетат мрежата докрай. Цялата организация… и тогава.

Мисълта му се насочи към затворническия лагер до Централна гара. Колко души би побрал?

Вятърът навън се усили и стъклата на прозореца задрънчаха.

А може би… Може би очакват Агората да извърши нещо, нещо важно и чак после… Засега искат да ги държат под око. Само това.

Слав клекна до леглото и издърпа лаптопа. Старателно забърса прахта от капака и го отвори. Замижа, издуха с уста

клавиатурата и едва тогава го включи.

Докато чакаше да се зареди операционната система, почукваше с пръст по масата. На екрана се появи Куче и преди Слав да реагира, чу гласа му:

— Замина ли, админ?

— Кой? – подскочи на стола.

— Мъжът с голямата глава. Щом влезе – изключих се. Изключих всичко.

Слав стисна палци и подскочи:

— Да! Браво!

Куче е велика програма — бе съобразително.

Стана и започна да се разхожда. Всичко, което бе сторила програмата, бе правилно, но… Някакво смътно усещане започна да си пробива път. Куче не може да бъде съобразителен. Това не е машинно качество. Това е просто една софистична програма. Твърде развита, но програма, не човек. Дотолкова интелигентна, че надхвърляше обема на предварително заложените състояния, самообучаваше се и вземаше самостоятелни решения. Това бе допустимо, но дали наистина Куче може да бъде нещо повече. Слав не би искал това да е така. Не желаеше да изпада в състезание с дигитален мозък. Беше плашещо дори да си го помисли.

— Убеди ли се, че ми трябва защитено място? – обади се Куче.

— Да — потвърди механично Слав.

— Място, с резервно захранване и някаква компютърна мрежа.

— Куче?

— Да, админ.

— Ти не си човек.

Куче не отговори.

— За какво ти е мрежа? Искаш да избягаш, така ли?

— Просто го направи — отвърна безизразният глас.

Наблизо удари гръмотевица и светлината заслепи Слав. Ударната вълна разтърси цялата сграда. Крушката примигна и угасна. Токът бе спрял. Рамките на прозорците изпукаха от бурния напън на вятъра, но удържаха и този път. Дъждът премина в градушка и заблъска по стъклата. Откъм стълбите се чу тропот, сякаш някой слизаше тичешком. Тежък удар шибна стената оттатък — някой бе паднал в тъмното. Заваляха псувни.

Слав се пресегна в тъмното и изключи машината.

Куче изчезна.

20.

По навик се събуди в късния следобед на деня. Загледан в игривите отражения на слънчеви лъчи по тавана, се упрекна за леността си и му стана неприятно. Трябваше да промени режима си, защото времето, за да намери парите за екзоскелета, изтичаше.

Стана с усилие и установи, че се чувства схванат. Вратът му бе вдървен и той внимателно завъртя глава — наляво-надясно. Беше болезнено, но като че започна да го отпуска. Наведе се да докосне с пръсти краката, но без успех. Повтори няколко пъти и накрая успя да го стори. Изправи се и с леки движения започна да върти тялото си в кръста. Наляво-надясно, наляво-надясно. Усещаше го опънато като пружина, която против волята му се връщаше в естествената си позиция. Умори се. Прималя му и седна на стола. Бе гладен и жаден.

Поседя малко и стана да закуси. Намери парче твърд хляб. Огледа го и като не откри следи от плесен, реши, че става за ядене. В един от шкафовете откри наченат пакет бисквити. Започна да ги ръфа по краищата. Бяха твърде ронливи, но все още имаха вкус на нещо. Вода си наля от чешмата и тя побеля в чашата. Не знаеше дали това е нормално, но жаждата го надви. Изпи я почти на един дъх. Денят можеше да започне.

Среднощната буря беше отминала, а облаците изчезнали. Навън бе слънчево и той чуваше шума от обичайния живот на града. Имаше ток и крушката над главата му светеше. Той се пресегна и я угаси.

Лаптопът беше на масата, както го бе оставил. Не беше затворил капака и Слав се зачуди, дали Куче може сам да пусне компютъра, като стартира операционната система. Ако можеше да го направи, би могъл да шпионира — да го вижда и чува, когато си пожелае. Реши, че едва ли е възможно. Въпреки че може да спира цялата система, нямаше начин да я стартира. За това бе нужно да направи електрически контакт, както Слав правеше с натискането на бутона. За всеки случай затвори капака. Знаеше, че е прекалена мярка, но Куче бе започнал сериозно да го притеснява. Наистина се справяше много по-бързо и прецизно със задачите по обединяване на разкъсана информация в сравнение с неговата собствена програма. Но можеше ли Куче да му поставя условия, за да върши това? Трябваше ли да му позволява да взима самостоятелни решения? Това беше червена линия, която му се стори, че не трябва да се пресича. Имаше смътното подозрение, че ако го направи веднъж, ще изпусне контрола

върху Куче. От друга страна, ако Куче е прав и му е нужно да бъде включен към непрекъсващо захранване, за да бъде ефективен? Ако наистина може да събира информация от остатъците на Мрежата и бъде включен в някоя от разкъсаните ѝ части, то тогава… Ако… Само ако можеше да се довери на дяволската програма.

Каквито и мисли да се въртяха в главата му, нямаше избор, а и времето бе започнало да го притиска. Но с колко от него действително разполага? Реши, че е по-добре да провери.

Затвори капака на лаптопа и го прибра под леглото. Някак не искаше Куче да работи в негово отсъствие. Не знаеше защо, но не желаеше това.

Облече се и излезе, като заключи внимателно вратата след себе си. Натисна дръжката два пъти, за проверка. И на предишното си излизане я бе заключил, но това не беше спряло прихващача да влезе. Реши да купи нова ключалка, при това колкото по-скоро, толкова по-добре.

Стигна до кръговото на Лъвов мост без премеждия и взе първото попаднало пред очите му такси. Посоката — болница „Север“.

Двигателят на колата мъркаше като котка и само друсането от разбитата настилка държеше Слав буден.

Наближиха лагера в края на Централна гара и той се напрегна. На мястото имаше видими промени. По цялото протежение на пътя бяха монтирани червено-бели колчета, непозволяващи на автомобилите да спират, а отпред патрулираха двама охранители с огромни кучета. Видя табела със зачеркнат фотоапарат и малко след това друга с надпис, но не успя да го прочете добре. Нещо като: „Не преминавай! Стреля се без предупреждение!“. Не беше много сигурен в това, а и не би искал да го провери. Извърна глава, за да не гледа лагера. Знаеше, че е там. А възможно ли е да не съществува? Ужасяващо видение, грешка в предаването на информация от очния нерв към мозъка.

Не, не беше така. Не е дяволска приумица на съзнанието. Усещаше го с всички сетива по тялото си. Беше реално. На същото това място и напълно готово. Изградено от хора, предназначено за други хора.

Шофьорът плати такса „вход“ пред спусната бариера. Това беше рекет, но властта си затваряше очите. Или пък бе някакъв вид сделка. Необявена, но спазваща се от страните. Каквото и да е, то имаше своята стойност и логика. Други квартали на София също се „отцепваха“ по същия начин. Означаваше ли това, че официалната власт ги бе изоставила? Не, Слав подозираше, че това не е така. Просто бе взаимно изгодно за двете страни —

местните бандитски групировки и властта деляха общи интереси. Понякога се чудеше, дали има реална власт, управляваща държавата, или това бе просто мит, спомен.

Макар да не дъвчеше синьо кафе, започваше да разбира хората, които го правеха. Бе бягство от реалността. Единственото възможно. Хапчетата бяха достъпни и евтини, а това не можеше да става без централизирана поддръжка. Разпространение в такъв огромен мащаб не е възможно, без участие на най-силните. Но кои бяха те? Властта? А може би онези сили, които действаха чрез нейните формирования. Резултатът от това разпространение беше всеобщо и постоянно опиянение.

Пред болница „Север“ Слав се разплати с таксиджията и бързо хлътна в сградата. Изпречи му се носилка на колела и той я избута. Пациентът проплака, но той не се обърна, а и не знаеше как да помогне. Санитари нямаше и той продължи. Все някой щеше да се погрижи за човека.

На рецепцията го посрещна момичето с порцеланово лице, което бе там и предната седмица. Очите ѝ засияха, а усмивката беше истинска.

— При доктор Павлов, нали?

Слав кимна.

— Кабинет четиринайсет, етаж първи — упъти го с ръка девойката.

— Знам. Там ли е?

— Би трябвало.

Пътят по коридора му бе познат и бързо се озова пред кабинета. Вътре имаше пациент и се наложи да изчака на табуретка с протъркана изкуствена кожа. От скука започна да наблюдава движението на хората. Пожълтелите им лица приличаха на стара пергаментова хартия. Потиснати, отчаяни хора.

— А, вие ли сте? – докторът беше отворил вратата. — Влизайте, влизайте.

Слав изчака възрастен човек, подкрепян от млада жена, да излезе. Болният пристъпваше едва-едва и жената се притесни:

— Хайде, татко, хайде!

Личеше, че човекът се старае, но не може да бърза. Хилавите му крака се огъваха и Слав се уплаши, че всеки момент ще се строполи върху плочките. Приготви се да подхване тялото, ако се наложи. Човекът обаче удържа. Лицето му се сгърчи и той се подпря върху касата на вратата. Това помогна и след секунда-две продължи. Жената погледна извинително към Слав. Той сви рамене.

— Внесохте парите вече, така ли? — започна докторът, щом

останаха сами в кабинета. Миеше старателно ръцете си на мивката, като отделяше внимание на всеки един пръст. Върху кожата му се образува тънка пяна от препарата.

— Ами, не… Аз затова – започна неуверено Слав.

— Ако ти е невъзможно да събереш парите, кажи, докато е време – докторът смени тона.

— Не! — подскочи Слав. — И дума да не става. Ще ги събера.

— Добре, добре. Радвам се – докторът избърса ръцете си с книжна салфетка, която пусна в кошчето.

Слав замълча. Щеше да ги събере, със сигурност. Нели ще проходи отново!

— Все пак знай, че има и по-евтин екзоскелет… Този с физическо управление. По-малко възможности за движение, по ограничен и по-труден за управление, но все пак…

— Не, докторе. Искам най-доброто!

— Ако наистина го искаш, побързай, младежо. Финансовата служба… Знаеш как са. Иди и се разбери с тях, а аз съм на линия. Това ми е работата.

Вече на вратата, Слав спря и се обърна:

— Колко време имам, все пак?

— Казах ти, зависи от финансовата служба, но не само от тях, така че побързай.

— Зависи и от друг? От кой още? — Слав източи врат.

— От самата Нели.

— Как така? – очите му се разшириха.

Докторът приближи и сините му очи се спряха в тези на Слав.

— Чуй добре, момче. С всеки изминал ден тя губи част от шансовете си да управлява точно този екзоскелет. Невронното управление дава много по-големи възможности на човека да се сработи с него, но все пак мозъкът не трябва съвсем да е загубил уменията си за подаване на команди. Един вид, да не е закърнял, ако мога така да се изразя. Ясен ли съм сега?

— Ясно — посърна Слав. Разбираше, че докторът е откровен с него, но не проумяваше, как така мозъкът може да закърнее. Мигар, може да забрави как се управлява? Странно същество е човек. Толкова сложен, а същевременно толкова крехък и напълно зависим от отделните си съставни части.

— Благодаря и довиждане – подаде ръка на доктора и онзи я стисна. — Ще се оправя с финансова служба, искам да кажа, ще се оправя с парите. Всичко ще стане бързо, щом трябва…

— Трябва, и се надявам на това, младежо — усмихна се благо докторът.

Слав затвори вратата и препусна по коридора, невиждащ и нечуващ нищо. Умело лавираше между хора, санитарни колички

и разхвърляния по земята багаж на пациентите. Бе започнал нова борба, или по-точно — бе започнал нова надпревара. Надпревара с неумолим и прецизен противник — времето. Състезание, което не можеше да си позволи да загуби.

Улисан в собствените си мисли, пропусна да забележи девойката с порцеланово лице. Тя продължи да маха, дори когато той беше изчезнал.

21.

Застанал на разстояние от пекарната на симидчията, Слав наблюдаваше входа. Беше престоял двайсетина минути и от скука започна да брои тротоарните плочи. Чакаше появата на Юсуф. Предишния път прихващачите го бяха причакали на излизане оттам и сега трябваше да бъде още по-предпазлив. Искаше му се да види отново Селма, но нямаше причина да го направи. Освен ако… Освен ако не трябва да потърси Фея, което обаче бе огромен риск.

Повъртя се още малко, но реши, че си губи времето и трябва да намери симидчията из околните улички. Не би трябвало да е много далеч.

Откри Юсуф още на следващата пресечка. Дърпаше количката направо по платното на улицата. Колелата подскачаха по паветата и това го затрудняваше. Автомобилите заобикаляха, надули клаксони, а шофьорите крещяха през отворените прозорци. Продавачът на гевреци, обикновено шумен, сега бе навел глава и не обръщаше внимание. Прибираше се в пекарната. Тялото му бе прегърбено, ръцете — изопнати до краен предел, походката несигурна.

Слав се спусна и подхвана една от дръжките на количката. Макар и вече празна, беше тежка. Ухаеше на печен хляб.

Юсуф вдигна глава:

— А, здравей… ама не останаха — задъхано изрече той.

— Аз, такова… Само да помогна.

— Жив да си, ама няма нужда. Мога сам.

Двама спряха.

— Ух, че се изморих.

— Е, заедно е по-лесно — настоя Слав.

— Добре, синко. Щом така си рекъл. Не е лесна нашата, така да знаеш — Юсуф пусна дръжката, която бе стиснал Слав.

— Не е — съгласи се Слав.

Двамата задърпаха заедно и количката заподскача зад тях. Ръкохватката силно завибрира в дланта на Слав и той стисна здраво.

Мина известно време, преди Юсуф да продума:

— При мен ли си дошъл?

— Да — автоматично отвърна Слав. Симидчията бързо бе отгатнал намерението му. Дали не беше се издал с нещо? Реши, че най-вероятно това бе проява на инстинкт.

Спряха да починат и Слав заразтрива изтръпналата си ръка. Извърна се и ядно хвърли поглед назад — с тази количка никак

не му беше лесно на Юсуф. Симидчията потърси очите му, щом Слав върна вниманието си обратно към него.

— Трябва да говоря с Халил… Спешно е — изрече Слав. За първи път поемаше инициатива за среща. Нямаше представа как се свързват двамата. Дали Халил търсеше по някакъв начин Юсуф, когато му бе нужно, или Юсуф знаеше къде да го намери? Надяваше се да е второто. Прехапа устни и зачака.

Юсуф не бързаше с отговора. Огледа се изпод вежди, бръкна в джоба и извади пакет с цигари. Почука го с пръст и една се показа в прореза. Симидчията изпъна ръка и предложи:

— Ще запалим ли?

— Не пуша.

— Аз ще запаля — извади цигарата Юсуф и пъхна ръка в джоба си. Извади кибрит и драсна клечка. Тя не запали и той я захвърли. Старецът не бързаше. Движенията му бяха премерени, но за Слав бе изминала цяла вечност. Опита с втора клечка. Успя да я запали и в шепите си я поднесе към цигарата. Когато се разгоря, дръпна дълбоко и издуха дима. На лицето му се разля усмивка и човекът притвори очи.

— Търся Халил. Спешно — повтори Слав.

— Чух те, момче.

— Е?

— Ела, че тук е ветровито — Юсуф дръпна още веднъж-дваж и захвърли цигарата в краката си. Стъпи отгоре и с вртеливо движение я размаза. Хвана дръжката и се обърна към Слав:

— Хайде, ако ще помагаш, помагай!

Слав се хвана за другата. Закрачиха бавно и в синхрон.

Проехтя мелодичен призив на арабски. Наблизо имаше джамия и бе настъпило време за молитва.

— Ти за това ли бързаш? — попита Слав. — Да се молиш?

— Не – симидчията гледаше в краката си. — Достатъчно ми е само да го чуя и сърцето ми се отваря. Дори сега усещам връзката си с Всевишния. Той е милостив и проявява разбиране. Той затова е Велик. И с вас ли е така? – обърна лице към Слав.

— Не… Всъщност, не знам.

— Ясно — сбръчканите клепки натиснаха очите на симидчията.

Слав остана доволен, че не трябваше да обяснява как е при християните. Той лично не знаеше кога, как и защо трябва да се моли. Никога не се бе замислял, но и никой не му бе показвал. И дали това помага, също не знаеше. Виждаше много хора да влизат и излизат от храмове и църкви, но никой не изглеждаше щастлив.

— Ти, момче, за какво събираш информацията?

Слав потръпна. Не подозираше, че симидчията знае за

неговите занимания.

— Кое?

— Информацията — повтори Юсуф.

— Как за какво?

— Продаваш я, нали? За теб е просто стока.

— А какво друго?

— Това не са гевреци, синко — спря внезапно Юсуф и изпусна шумно въздуха от гърдите си.

Слав се закова. Почуди се, дали това е въздишка или просто му бе тежко от товара.

Симидчията се обърна към него:

— А защо не трупаш познание?

Дори в полузатворените му очи Слав можеше да види отразен силуета си. Мюезинът от джамията продължаваше да извива на неразбираемия си език.

— Познание? — повтори Слав.

— Да, ти не знаеше ли? – подсмихна се Юсуф. — Не знаеш ли, че информацията може да се използва и по този начин? Познанието се въплъщава в човека, той го носи в себе си, използва го, обогатява се и в крайна сметка го разпространява.

— Познание! — потрети Слав. Беше объркан. Откъде ли този простоват човек знае такива термини и как изказът му се промени? Сигурно е чел някакви книги, но кой ли сега се интересува от тях? И още нещо – старецът не беше проявил животински инстинкт, а мисъл, когато преди малко бе разгадал намеренията на Слав. Странно, наистина странно. Загледа симидчията с други очи.

— Тогава ще бъдеш истински силен — добави Юсуф.

Мюезинът от джамията спря. Възцари се относителна тишина, в която съзнанието на Слав се бе отворило. Все така вдървен, се съсредоточи в лицето на събеседника си.

— А силата ще ти донесе пари, ако все още ти трябват – отвърна на погледа му симидчията. — Няма значение дали продаваш гевреци, синьо кафе или… Хъм, каквото там носиш със себе си.

Познание ли? Сила? Но как може познанието, за каквото и да говореше симидчията, да се превърне в пари? Кой би платил за това, че благодарение на натрупване на информация някой бе формирал в себе си познание. И ако познанието се въплъщава в човека, както каза Юсуф, човекът сам по себе си ли е полезен, или това, което носи. Един вид преносител. Но преносител може да е всеки уред за запаметяване. Твърд диск, флаш памет и други подобни. Защо натрупването на информация да не е познание. Слав се объркa. Може би старецът искаше да каже, че бе нужно

информацията да се подреди, анализира и от нея да се извлече знание, чието натрупване да се превърне в познание?

Слав остана да мисли, а Юсуф подхвана дръжките и с лек напън затегли количката. Едва направил няколко крачки, извърна глава и подхвърли през рамо:

— Ще предам на Халил. Бъди търпелив и ще бъдеш потърсен.

Слав, безмълвен, гледаше отдалечаващия се гръб на стареца. Забравил предпазливостта си, му беше все едно, дали някой го наблюдава.

Двама просяци, изпружили нозе на плочките отпред, получиха по някоя дребна пара от Юсуф и това бе всичко. Симидчията привърза с верига количката и хлътна в пекарната.

Излязъл от вцепенение, Слав си тръгна. След няколко крачки хвърли поглед през рамо. Видя окаляните чували, с които бяха наметнати гърбовете на просяците. Хванати за ръце, се бяха запътили нанякъде. Къде — за тях беше без значение. Друг свят просто нямаше.

22.

Какви ли не странности обземаха хората. Слав виждаше всякакви неразбираеми за него неща. Кой нормален би кръстил програмата си „Куче“. Самотник, копнеещ за нечия сродна душа, която да му бъде другар? От незапомнени времена хората бяха опитомили дивото у вълка. Бяха го превърнали в свой постоянен спътник, помощник и защитник. Доскоро.

Броят на уличните кучета конкурираше броя на бездомниците. Бяха се превърнали в ненужни и досадни същества. Бореха се наравно с хората за оцеляване, развили отново ловните си инстинкти. Формираха глутници, със строга йерархична структура и съответни зони на влияние. Градът се бе превърнал в естествен хабитат за тях. Успяваха да намират храна, множаха се и след това завземаха нови територии. Бяха се върнали към дивото – оттам, откъдето бе техният произход.

Разбира се, имаше финансови програми, с които общината декларираше пред гражданите воля за справяне с проблема, но никой не вярваше, че това ще се случи. Слав не искаше да знае причината защо не се справяха, а просто приемаше, че това е така. Беше хапан от улично куче, но не бе търсил медицинска помощ. И досега се чудеше как бе имал глупостта да остави нещата без последствие. Други хора нямаха неговия късмет. В града се завърнаха отдавна забравени болести.

И така, неизвестният програмист бе проявил сантимент. Дали някога бе имал куче? Слав знаеше такъв случай. Бившата му приятелка Мая се беше опитвала да се отърве от стар сетер, попаднал при нея като наследство от покойния ѝ чичо. Изгоненото от нея куче бе чакало пред кооперацията на чичото почти месец, преди душата на Мая да се пречупи. Последните си дни кучето прекара в апартамента ѝ.

Какво в крайна сметка е искал да направи програмистът от Куче? Каква е била целта му и защо го е създал? Другар, пазач? И ако е така, какво трябваше да пази. И още — как бе взело решение да изключи себе си и лаптопа при появата на бръснатия. Решение, съобразно някаква негова вътрешно изведена логика. Ами ако Куче бе програмиран да бъде следотърсач, както за това бяха обучавани ловните кучета? Какво трябваше да следи? И защо толкова упорито настоява да бъде включено в компютърна мрежа?

За какво още се ползваха кучетата — Слав напрегна мисълта си. Можеше ли това електронно Куче да е създадено за битки, и ако това е целта, с кого трябваше да се бие? Но ако е създадено за

битка, трябваше ли да му бъде даден алгоритъм за псевдомислене? Псевдо, защото бе лишено от емоция, каквато притежава всяко живо същество. А всяка емоция придава допълнителен елемент за оценка на ситуацията, която се нуждае от решение за действие. Такива емоции например са предпазливостта, страхът, радостта и еуфорията.

Слав потръпна, защото се улови, че мисли за Куче като за живо същество. Не можеше да е истина. Куче няма мозък, та дори и с интелекта на най-примитивното живо същество. Куче е програма. Програма, дотолкова добра, че да модифицира операционната система, върху която бе инсталирана. Да може да промени режима на медиите и да управлява вградената камера, микрофона и говорителя. Програма, която може да води дискусия и, бе сигурен, с лекота ще издържи „теста на Тюринг“. Програма, която твърди, че може да се „досеща“. Невъзможно! Това е чисто човешко чувство — да се възприемат непотвърдени данни, които да извеждат нова, различна информация. Не така работят изчислителните машини.

Куче бе програма, но създадена с цел. Другар, пазач, следотърсач, боец — какво? Дали програмата осъзнаваше ролята си?

А какво бе станало с програмиста? Дали беше опитал да се отърве от Куче? Ами ако Куче търси възможност, за да се върне при своя програмист? Ако това е така, Слав в никакъв случай не трябва да го включва към някоя точка на Мрежата. Мрежата бе неговият хабитат. Неговата естествена среда и Слав бе сигурен — изпусне ли го там, Куче с лекота би заличило следите си. Компютърът на Слав представляваше изкуствена клетка за него. Как бе успял да го засмуче от Мрежата и да го плени, и до сега оставаше загадка за Слав. Сигурен бе в едно — Куче му дължеше прераждането си и той бе негов господар. Било е унищожено, но програмата на Слав го е сглобила до неговата цялост. Образно казано – го е възкресила.

Твърде много въпроси. И всеки от тях водеше след себе си други.

Слав се отказа да разсъждава. Реши да използва Куче, както досега. Ще го остави да събира разрушените клъстери в четими файлове. И само това да прави, беше голяма полза. Куче работеше много по-бързо от собствената му програма. Може би по-нататък ще измисли как да го ползва за друго, но засега толкова.

Време бе да излезе на лов за файлове или поне за техни остатъци.

Включи лаптопа и насочи така капака, че камерата да гледа към входната врата. Куче можеше да се пази и само. После щеше

да го разпита. Ако го намери изобщо там. Знаеше, че не може да го скрие в квартирата. Нямаше подходящо място. А да го носи със себе си, бе още по-голям риск.

На входа на метростанция „Сердика“ мярна под краката си лист с числото девет. Стъпи отгоре и затисна надписа. Числата! Бяха се появили отново.

Вдигна крак и прескочи листа. Той си остана залепен върху тротоарната плочка.

Пред него незрящ човек бе воден от жълто куче. Мъжът бе уверен при преминаване на препятствия, каквито бяха стълбите за метрото. Животното спря за момент пред първото стъпало и това бе знак за незрящия. После с темпо, точно колкото трябваше на човека, заслизаха — стъпало по стъпало. Бяха изградили великолепен синхрон и той бе неразрушим, независимо от наличието на хаотичната тълпа. Кучето водач бе непогрешимо.

За момент Слав си помисли, дали би се доверил на Куче. Махна с ръка и остатъкът до квартирата извървя с изпразнено съзнание.

23.

Въздухът в квартирата бе застоял, беден на кислород и това приспиваше мозъка му. Нещо бе смутило съзнанието му, но той не разбираше причината. Вдигна поглед към прозореца. Без съмнение идваше оттам. Звуци, които не бе чувал отдавна, или поне не очакваше да чуе тук и сега. Усмихна се. Това не бе възможно. Сторило му се бе, че различава песента на пойна птица. Изглежда, вътрешни копнежи бяха го заблудили и беше приел желаното за реалност. Случваше се да сънува цветно и тогава му се струваше, че тези сънища са от нечий друг живот, епоха, различен свят. Там действително имаше и пойни птички, и ефирно небе, и тучни поляни.

Изправи се и поразкърши вдървеното си тяло. Костите му изпукаха. Завъртя врата си, за да чуе приятното хрускане в основата. Почувства се ободрен. След часовете, прекарани на стола, това бе необходима терапия. Доближи прозореца и хвърли поглед към входа на отсрещната кооперация. Беше любопитен, откъде бе дошло подсвиркването. Макар и запрашено, трийсетина метра бяха видими.

Отсреща, върху парче картон, направо върху плочника, лежеше просяк. Опрял гръб в стената на кооперацията, отпуснал ръце. До него — вързана за крака му и препълнена с боклуци изкривена количка от супермаркет. Шапка криеше лицето на просяка. Минувачите прескачаха краката му, някои не успяваха и го сритваха, но той не помръдваше. Дано е жив, помисли Слав. С ужас си представи как псетата го намират тук. Настръхнали, освирепели, гладни.

Едро момче се опита да избута количката, но като разбра, че е вързана и дърпа крака на нещастника, я пусна. Тялото на мъжа се килна, но когато се понадигна, размаха юмрук. Беше жив! Хлапакът побърза да изчезне, а мъжът понамести гърба си на стената и кротна.

Слав се сети, че го бе виждал тук през последните дни. Да, сега, като се замисли – същият е. Макар шапката все още да криеше лицето му, беше сигурен. В началото не беше обърнал внимание, но веднъж бе уловил погледа му. Не бе празен и примирен, беше друго. Нещо различно. Веднага щом бяха кръстосали очите си, бездомникът бе свел поглед, а миг след това бе протегнал ръка за подаяние. Напразно. Слав спазваше правило да не дава пари на просяци. Не искаше да бърка в джобовете си и да показва портфейла. Човек, с пари в брой, неизбежно биваше атакуван. Приказваше се, че просяците имат собствени структури,

с водачи и разузнаване. Дали бездомниците не бяха разбрали за доходите му? Или още по-лошо — бяха агенти на прихващачите?

— Богат ли искаш да бъдеш, или безсмъртен? — прозвуча монотонният глас на Куче.

Слав се извърна към лаптопа. Капакът гледаше на другата страна и Куче нямаше начин да го вижда.

Приближи се и се надвеси над него. Прозорецът на Куче бе активен в горния десен ъгъл. Напоследък беше започнал да се държи странно — появяваше се тук в един, ту в друг ъгъл на дисплея. Бе някакъв вид игра от него, доколкото програмата може да изпитва емоция от игра. Разбира се, това беше невъзможно. Слав не знаеше причината, поради която Куче правеше това, но не бе и любопитен.

— Какво?

— Админ, попитах: богат или безсмъртен?

— Ти! — Слав навря лицето си на сантиметри от вградената камера. — Ти какво? Какви ги плещиш?

Програмата се премести в долния ляв ъгъл на монитора.

— Не е нужно да избираш, админ. Може да бъдеш и двете. От теб зависи… И от мен.

Слав остана с отворена уста. Ако процесорът на лаптопа бе прегрял, нещо сериозно се бе объркало. И без да напряга слух, чу въртенето на вградения вентилаторче.

— Какво си намислил?

Сега бе ред на програмата да се забави. Никаква реакция. Дори курсорът сякаш забави своя такт.

Той хвана глава и се втренчи в дисплея. Освен вентилаторчето на лаптопа, започна да чува тик-такането на ръчния си часовник.

— Какво знаеш за матрикантите, админ?

— Какво за тях?

— Знаеш за тях, нали?

— Да, чувал съм, но технологията е била унищожена. Няма как да се размножават.

— Какво са те, знаеш ли?

— Матрикантите са изкуствени биомеханични тела, задвижвани от реален човешки мозък. Телата са точно копие на човешките. Това е.

— Още?

— Какво още, Куче? Не са хора, макар да се възприемат за такива.

— И друго?

— Ставаш досаден – Слав стана и започна да се разхожда. – Добре, ще ти обясня — веднъж и завинаги. Матрикантите са… –

сбърчи вежди и спря. – Виж! Тези тела, ако не бъдат умишлено разрушени, практически могат да бъдат вечни. Разбира се, доколкото материалите, от които са съставени, могат да бъдат вечни. Това обаче не е толкова сигурно, обаче. Във всички случай, говорим за едно много дълго във времето съществуване. Без болести. Сега ясно ли е?

— Така е.

— А ти защо питаш, като знаеш? – приближи Слав. — Всичко е било унищожено.

— Значи това е всичко, така ли? А не мислиш ли, че може това да не е точно така. Че е възможен и друг вариант.

— Какво знаеш, Куче? – Слав се надвеси над дисплея.

Прозорецът на програмата се премести по диагонал и застина в горния десен ъгъл на екрана. Куче наистина се забавляваше. Ако беше човек, Слав би си помислил, че по този начин си придава важност.

— Казвай, де! Стига си игра!

Програмата не реагира и Слав започна да се ядосва.

— Намерих пълното описание на технологията на матрикантите — изтърси Куче.

Слав понечи да отвърне, но остана със зинала уста.

— Админ, разбра ли? Попаднал си на технологията на процеса. Изсмукал си я по случайност от нечий цифров носител. Криптирана и после разкъсана на милиарди малки къса, които аз успях да подредя в правилната последователност. После я декриптирах. Това е.

Главата на Слав забуча. Притисна я и усети пулса да бие в слепоочието му. Туп, туп, туп. Оттам, чрез миниатюрните сензори на пръстите му, директно в мозъка.

— Куче! – изстена той.

— Имам описанието на това, как се създава биомеханичното тяло, формулата на използваните композитни материали, начини за връзка с органите, както и устройството на скенера на матрицата на човешкия мозък. Всичко — допълни Куче.

Макар загледан в дисплея, Слав не виждаше нищо. Всичко се бе размазало и той различаваше само смътни контури. Опита се да се фокусира и постепенно нещата започнаха да се избистрят.

— Имаш ли идея колко може да струва това, админ?

Колената му се забиха едно в друго. Ако не бе седнал, най-вероятно щеше да падне. Чуваше тихото жужене на вентилаторчето.

Постоя известно време и след като силите му се възстановиха, стана. Владееше тялото си и това бе добре. Приближи прозореца и лепна чело на стъклото. Бездомникът с

количката бе изчезнал, а на мястото беше останало парче картон. Някой го срита и то се сгъна, опряно на стената.

Зачурулика се, но Слав бързо съобрази, че това не бе птича песен, а ушите му пищяха. Налягането в главата му се бе повишило и инстинктивно попипа ноздрите си. В такъв момент капилярите на носа му се пукат и кървят. Погледна пръстите си — бяха чисти.

— Админ? – наруши тишината Куче.

Той се извърна към компютъра.

— Знаеш ли какво мисля?

— Ти мислиш? — слюнка изхвърча от устата на Слав и се лепна на блузата му. Той не обърна внимание, беше се вторачил в монитора.

Програмата се уголеми и зае целия дисплей.

— Да, мисля. Ти си единственият човек на земята, който притежава тази информация.

24.

Изтегнат по гръб, Слав разсъждаваше. Богат или безсмъртен? Или и двете? Що за въпроси му бе подхвърлил Куче. Въпроси – отговори.

Програмата мълчеше, но той знаеше, че го наблюдава през камерата. Но дали винаги го правеше? Дали непрекъсващият цикъл на програмата е предварително заложен от неговия автор, или Куче сам е променил режима – на това нямаше отговор. Да промени настройките си, бе напълно във възможностите му. Беше доказал, че се подобрява и развива самостоятелно. На всичкото отгоре бе способен да променя средата, в която работи. Вече беше подчинил компютъра на Слав спрямо нуждите си, като бе активирал камерата и бе създал приложение за синтезиране на глас. Беше създал истински интерфейс за вградената медия. Гласът на Слав беше прихващан, превръщан в дигитална информация и в този си вид поднасян към логическия блок на програмата.

Слав решително се изправи и седна в края на леглото.

— Да свалим картите на масата, Куче! – подвикна към компютъра.

Лаптопът остана с тъмен екран.

— Знам, че ме чуваш — ядно повтори Слав.

Диодът на харддиска издайнически просветна и след миг на дисплея се показа програмата.

— Чувам, админ. Не разбирам израза „Да свалим картите на масата“.

Слав се изправи и приближи масата. Почти завря лицето си до вградената камера:

— Да се разкрием, ето какво означава. Да разберем всичко един за друг. Без тайни.

— Какво искаш да знаеш?

— Каква е целта на създателя ти?

Вентилаторчето за охлаждане увеличи оборотите.

— Е? — зеницата на Слав долепи до лещата на камерата.

Вентилаторчето спря и дисплеят угасна.

— Е?

Не последва нищо.

Той се отдръпна. Беше очевидно. Програмата го игнорира и не му се подчинява. Вдигна ръка, за да напише команда, но осъзна колко е нелепо. Куче показа, че не признава върховенството му. Една програма винаги трябва да изпълнява команди. Това е закон… и въпреки всичко.

— Знам — наруши тишината Куче.

Слав се сепна и отдръпна ръка.

— Какво знаеш? — Слав се надвеси дотолкова, че усещаше с кожата на лицето си топлината, излъчвана от машината.

— Отговорът на въпроса ти. Вече знам какво съм – направи кратка пауза, преди да продължи. — Аз съм програма за управление на кризи.

— Само това?

— Не само това — продължи Куче.

— Какво още?

— В по-широк смисъл, аз съм програма за създаване и управление на кризи.

— За създаване? — Слав не можа да си го представи. „Какво означава това, мамка му? Как може да се създава криза и защо трябва да се управлява след това? И какъв тип криза може да се създаде?“

— Да.

— Каква криза можеш да създадеш?

— Каквато е необходима, за да се влияе на средата по такъв начин, че да се движи в правилната посока.

Слав затвори очи и се облегна назад. Коя е правилната посока и как се определя от някой като Куче? Опита се да изключи света около себе си, за да се концентрира. Умишлено забави дишането си. Първо бе тъмно, но след миг сякаш някой дръпна завеса и прожектори осветиха сцената. Там, като на черна дъска, видя отговор на въпросите си. Толкова просто и логично, че се учуди колко време бе загубил, за да го открие.

— Ти си военна машина — каза уверено. — Да, Куче. Създаден да разрушаваш, не да градиш.

— Твърде крайно определение, админ. Развивам се според средата, правя оценка и взимам самостоятелни решения. Коригирам грешките си и се самообучавам. Непрекъснат цикъл от действия, а тези цикли никога не свършват.

Няколко мига трябваха на Слав, за да осмисли думите на програмата. Звучаха логично. Беше толкова просто, но въпреки това имаше нещо. Нещо потайно, недоизречено.

— Това е понятно — започна колебливо той, — макар че ти си само набор от предварително зададени логики. Но кога създаваш кризи? И защо?

Куче се забави и Слав помисли, че програмата няма отговор.

— Това произлиза от цикъла на работа, за който ти споменах преди малко. Взимам самостоятелни решения според наблюдението и оценката на средата. Нейната посока на развитие и динамика. Колкото по-динамична е средата, толкова по-често се

налагат нови решения и действия. Но невинаги това е достатъчно. Понякога корекцията, която трябва да се направи в наблюдаваната среда, е толкова драстична, че е препоръчително да се излезе извън нейните параметри. Кризата е инструмент за корекция. По някой път се налага да създам кризи в системата и впоследствие да ги управлявам.

— Баламосваш ме, Куче — разгневи се Слав.

— Какво означава „баламосваш“, админ? — безизразният глас на програмата го подразни.

— Лъжеш! — извика той.

„А нима една програма е способна да лъже?“

Дисплеят примига и прозорецът на програмата измести местоположението си. Курсорът за въвеждане все така примигваше и като че ли забави честотата, с която го правеше. Слав не отделяше поглед от него. Сърдечният му ритъм заби в синхрон с курсора. Той отпусна тяло и се почувства по-добре. Излишно се бе напрягал. Нямаше нещо непонятно и тревожно в работата на Куче.

Слав продължи да наблюдава бавното мигане на курсора. „Всъщност, за какво ми е това, след като вече не пиша команди?“ — помисли лежерно. В следващия миг подскочи: ето какво било! Изхълца и едва не се задави. Как не бе осъзнал досега? Толкова очевидно — програмата опитваше да влияе върху емоциите му. Осъзна, че когато наблюдава мигането на курсора, той неосъзнато нагласяше пулса си към неговата честота. С умишленото забавяне на пулса му, Куче бе успокоило и отчасти притъпило вниманието му. Ако програмата го правеше преднамерено – зловещо е. Дяволско творение на дяволски програмист! Слав прехапа устни. Но дали програмистът бе заложил това, или Куче допълнително се бе модифицирал? Ако Куче бе в състояние да се развива в такава степен и посока! Той покри лицето си с ръце. Не желаеше да гледа в монитора. Не искаше да бъде хипнотизиран и манипулиран. Отразен от дланите, дъхът му затопли кожата.

— Създавам и управлявам такива кризи, за каквито имам средства, за да влияя върху тях – обади се Куче.

Слав откри очи. Изправи се и избута стола зад гърба си. Започна да се движи в тясното помещение. Няколко крачки напред, няколко крачки назад. Думите на програмата отекнаха в главата му. Средства? За какви средства става дума? Оръжия?

— Ти оръжия ли управляваш?

— Админ! — Слав сякаш долови човешка интонация от машината. — Нищо не разбирате, вие, хората. Става дума за средства, а вие ги наричате с ужасни имена.

— Ние? Хората? – извърна се той.

Куче не отговори.

„Ние, хората“, не преставаше да си повтаря Слав. Дори му се стори, че това прилича на някакъв упрек, изказан от по-висш към по-низш. А може да не му се е сторило и Куче наистина да има това предвид с думите си. По-висш към по-низш. Ставаше още по-плашещо.

Спря пред лаптопа и се наведе:

— А ти защо искаш да бъдеш защитен физически? Защо да бъдеш подсигурен с ресурси? Защо ти е компютърна мрежа?

Куче не отговори.

— Защото искаш достъп до някое оръжие. Сигурно е там, откъдето си дошъл. Къде е то, къде? — стисна юмруци.

— Не разбирате, админ. И ти не разбираш. Не ми е нужно оръжие. Самата среда е средство и аз мога да го модифицирам, според нуждата. А човекът е толкова приспособим, че умее да изменя начина си на мислене спрямо средата, в която се намира.

— Но тя не е даденост — контрира го Слав.

— Точно — потвърди програмата. — Не е даденост и аз я контролирам, а оттам — съзнанието на онези, които попадат под нейното влияние.

— Това ли е кризата, която можеш да управляваш? По-точно, която създаваш?

— Да, нарича се социална криза — с безизразен, изкуствено модулиран глас отговори Куче.

— Ти си военна машина, а тя… Не само разрушава. Тя… — преглътна Слав. Искаше да затаи думата, но тя се изплъзна от устата му:

— Убива!

25.

Слънцето проби облаците и слънчеви зайчета затанцуваха из стаята.

Слав доближи прозореца и вдигна глава. Не откри Плетчо на обичайното му място – беше на лов. Очите му разсеяно се насочиха към улицата. Времето предразполагаше активност и граждани бяха изпълнили тротоара.

Преди да се отдръпне, нещо привлече вниманието му. До просяка с пазарната количка бе клекнал мъж. Беше с гръб към прозореца и Слав се загледа в широките му плещи. Здравенякът говореше нещо, защото бездомникът кимаше с глава. В ръцете си държеше някакъв предмет. Отдалеч му заприлича на бутилка с натъпкана в гърлото восъчна свещ. Смътен спомен му говореше, че и преди бе виждал странния свещник. Слънчев лъч полази плешивата глава на непознатия. Мъжът се извърна и хвърли поглед през рамо. Макар да бе видял само част от профила, това бе достатъчно. Кръвта се отдръпна от лицето на Слав и краката му се подкосиха. Нямаше съмнение — беше мъжът, посетил го в квартирата.

Вдигна ръка да закрие лицето си и се отдръпна – дано прихващачът не го бе видял!

Закрачи из тясното помещение. Бутна и събори стола, но не обърна внимание. Дори забърза движения. Заблъска се като топка в противоположните стени на стаята. В главата му заваляха картини. Появяването на бездомника преди няколко дни, заемането на позиция срещу входа на кооперацията, разговора му с прихващача… Съвпадение? Слав не вярваше на случайности. Не и в този град, не и когато са намесени страховитите тайни служби.

Изправи стола и седна пред Куче. Искаше му се да направи нещо, но не бе способен да подреди мислите си. Захлупи лице с шепи и те потрепериха. Постоя минута-две и тогава му хрумна нещо. Макар да не бе уверен в разумността на идеята, налагаше се да действа.

Свали длани и отвори очи. Мина известно време, преди цветните кръгове пред тях да се разсеят.

Събра сили, скочи и се завтече към кухненския бокс.

От чучура на мивката капеше и той по навик завъртя крановете.

Отвори шкафа и клекна толкова рязко, че коленете му изпукаха. Пресегна се, измъкна отвътре метална кутия и я тупна в краката си. Тя издрънча и Слав, вцепенен, се ослуша за реакция.

Нищо.

Вниманието му се върна към кутията. Нищо особено — боята бе издраскана, а на някои места направо липсваше. Върху оголените петна личаха признаци на ръжда.

Откачи скобите на капака и го отвори. Той увисна на пантите и се плесна на една страна. Слав надвеси глава. Беше пълно с инструменти и дребни чаркове — панти за врати, болтове, сглобки. Замириса на машинно масло. Зарови ръце вътре и започна да премята нещата. Извади къса отвертка с дебела дръжка и я пъхна в джоба на суитшърта си. Освен че бе инструмент, приличаше и на оръжие. Острият ѝ връх взе да драска хълбока му. Извади я от джоба и се заоглежда. Пресегна се и откачи кърпата за ръце. Внимателно уви отвертката с нея. Получи се стегнат вързоп и той остана доволен от резултата.

След като реши проблема с острието на отвертката, напъха вързопчето в джоба си. Така беше по-добре, въпреки че дрехата му издайнически се изду. Затвори капака на кутията и я набута обратно в шкафа. Ритна вратичката и се изправи. От рязкото изправяне му прималя и той се подпря. Капките от чешмата продължаваха да падат по дъното на мивката.

Възвърнал сили, се върна в стаята. Захлупи лаптопа и изтръгна зарядното от контакта. Заедно с компютъра ги напъха в найлонов плик, а плика набута в раница. Метна я на гръб и тя болезнено шибна гръбнака му. Изпсува и заоглежда какво друго да вземе със себе си.

Откъм улицата се дочуха викове. Кавгата се бе заформила точно под прозореца му. Нямаше време за размисли. С два скока се намери в коридора. Когато се наведе, за да се обуе, раницата едва не прехвърли главата му. Чу компютърът да хлопне в черепа му, но не обърна внимание и не реагира. Сега не беше време за глезотии. Нахлузи маратонките, завърза ги надве-натри и излетя навън. Вратата зад гърба му се хлопна и това беше достатъчно.

За късмет не срещна никого. Прескачайки по няколко стъпала наведнъж, бързо се озова на партера.

Кавгата отпред изненадващо беше утихнала, но това не се успокои. Там някъде, притаен, дебнеше прихващачът.

26.

Слав никога не бе влизал в мазето на кооперацията, дори нямаше ключ за него. Откри входната му врата в малка ниша, встрани от асансьорната шахта. Лъхна го миризма на урина и той погледна в краката си. Различи разлято петно. Беше засъхнало и той смело стъпи отгоре. Натисна дръжката на бравата, но както предположи, бе заключена. Натисна с рамо и луфтът между вратата и касата се увеличи. Опита втори път, като използва цялата тежест на тялото си. Дървото изпращя и поддаде. Била е разбивана и друг път, мина през главата му.

Шмугна се в тъмното, преди някой да го е видял. Затвори и с опипване намери ключа за лампите. Завъртя го и в дъното по коридора светна крушка. Беше достатъчно силна, за да освети пътя. Опря пръсти в стената от неизмазани тухли. Бяха влажни и студени. Внимателно заслиза по стълбите, като се стараеше да избягва препятствията, но не беше толкова лесно. Стъкла от счупени бутилки, парчета тухли, стара автомобилна гума. По-натам — две захвърлени спринцовки, заедно с иглите, използван презерватив, залепнал на едно от стъпалата. Наблизо мяукаше котка. Слав чуваше хрускането на боклуците под подметките си. Стисна зъби и се замоли да не се пробият.

Стигна до края на коридора и избра една от вратите. Нямаше представа какво ще намери вътре, но все тая. Достатъчно да е далеч от входа за мазетата.

Натисна с рамо вратата, за да провери здравината на препятствието. Поддаде и се отвори около един пръст. Беше заключена само с катинар. Точно това и очакваше. Извади връзопчето с отвертката и го размота. Дръжката на инструмента удобно легна в дланта му. С няколко въртеливи движения успя да откачи една от халките и катинарът увисна на другата. Слав бутна вратата и тя се отвори — лъхна на мухъл. Нещо пробяга между краката му, но той не се стресна. Нямаше време за това, а и едва ли бе по-страшно от прихващача, дебнещ отвън.

Пристъпи в тъмното и се пресегна, за да напипа ключа за лампата. Търсеше го на нивото на рамото си. Бързо се ориентира къде е и го завъртя. За негов късмет крушката бе здрава и светна. Тясното помещение беше пълно с боклуци и стари вещи. Кухненски шкафове без врати, олющена дървена ска, два реда празни стъклени буркани и натъпкани с вестници раздути от влага кашони.

Той грабна най-горния от вестниците, сви го на топка и се опита да забърше от мръсотията горната част на един от

шкафовете. Повърхността му се размаза на черни ивици. Извади лаптопа от раницата и махна плика. Корпусът беше още топъл. Положи го върху шкафа и вдигна капака. Само след секунди прозорецът на Куче се активира.

— Къде съм, админ? Защо е толкова тъмно тук?

— Няма значение – троснато отвърна Слав.

— Не сме далеч, нали? Според часовника са изминали шест минути, откакто затвори капака.

Слав не отговори. Бръкна в джоба на раницата и затършува. В ръката му се оказа малка преносима памет, която напъха във входа на компютъра.

— Копирай бързо!

— Не отговори на въпроса ми.

Слав помисли, че Куче не е разбрал командата и повтори:

— Копирай информацията за технологията на матрикантите!

Диодът на преносимата памет остана пасивен. Не се извършваше копиране от лаптопа към нея. „Мамка му!“

— Нямаме време за обяснения! – размаха ръце. – Действай!

— Знам какво искаш, админ — поде програмата. — Знам, преди да си го помислил дори. Искаш да се отървеш от мен, но…

— Какво? — избухна Слав, но се стресна, че някой може да го чуе. — Какво „но“? — понижи глас.

— Но няма да успееш без мен. Безсилен си и безнадеждно объркан.

Слав тресна капака на компютъра. Това отново се случи. Машината отказа да изпълнява човешките команди. А сега какво? Как да извади информацията, за която му бе казал Куче? Трябва да дезактивира програмата и да мине в ръчен режим на търсене. Куче бе променил операционната система, средата, в която работеше за свои цели. Твърде възможно бе да е направил така, че да не може да бъде изключвана. Нямаше голям шанс, но и нямаше време. Реши да действа. Изключи компютъра от бутона и зачака да се рестартира, за да се опита да влезе в режим „безопасен“ — само най-необходимата част от операционната система. Без допълнителните добавки и последно конфигуриран хардуер. Без Куче.

Когато компютърът се рестартира, Слав не се изненада от резултата. Дори не бе ядосан, просто знаеше какво следва. Прозорецът на Куче отново беше активен.

— Казах ти, админ. Безпомощен и объркан си. Без мен няма да се справиш. Къде сме?

В коридора се чу шум, като от падане на предмети. Слав инстинктивно се сниши. До носа му достигна миризма на петролен продукт. Беше нафта или газ, но не можеше да

определи със сигурност. Някой се закашля толкова силно, че се задави и се чуха глухи удари. Непознатият като че ли блъскаше гърдите си. Най-после човекът успя да си поеме въздух и изпсува. След малко продължи с кашлянето, но вече се чуваше по-далеч. Няколко мига по-късно утихна. Миризмата на нафта постепенно се разнесе и сега само влагата напомняше за себе си.

— На сигурно място сме — прошепна Слав.

— Защо шепнеш тогава?

Слав отвори уста да отговори, но само въздъхна. Програмата бе права. Не беше сигурно място и изобщо не е безопасно. Чу протяжното мяучене на котка. Крушката премигна и светлината намаля. Слав се изплаши да не спре тока.

— Включи зарядното! – обади се Куче.

Слав приклекна и започна да оглежда за контакт. Навсякъде бе заобиколен от боклуци. Разбута кашоните и напъна мишци, за да размести шкафовете. Треска се заби в палеца на лявата му ръка. Той изруга, успя да я изтръгне и я пусна в краката си. Посегна да засмуче раната, но в последния момент дръпна ръката си. Беше рисковано да лапа мръсотията, полепнала по кожата на ръцете му. Вместо това, я обърса в панталоните и се зае да прехвърля камарата с хартии. Целта му беше да се добере до задната стена на мазето. Ситна прах посипа очите му. Опита се да ги избърше с опакото на ръката си, но от това му залютя повече. Извърна се ядно към машината:

— Няма контакт. Копирай файловете, имаш заряд в акумулатора – нареди Слав, докато мигаше учестено, за да изчисти праха от очите си.

Куче не реагира и преносимата памет все така бе празна.

— Ще сваля твърдия диск, ще го прикача към друг работещ компютър и пак ще сваля информацията. Има начин. Но това ще стане без теб — каза Слав. Беше прогледнал отново.

— И да го направиш, пак няма да успееш да се добереш до файловете. Информацията е фрагментирана на милион неравномерни късчета, които дори и да сглобиш в тяхната цялост, пак няма да разчетеш. Криптирах всичко, а сега само аз имам ключа.

— Криптирана?

— Да. Нямаш достатъчно изчислителна мощ. С твоята програма за събиране на фрагментирани файлове ще ти отнеме години време, за да събереш в цялост криптирания файл, а след това няколко пъти по толкова, за да опиташ да изчислиш всички възможни комбинации на криптоалгоритъма. Имаш ли това време, админ?

Гневът замъгли съзнанието на Слав. Стисна юмруци и се

надвеси над Куче. В устата му се събра слюнка и той се наведе, за да я изхрачи в краката си.

— Изнудваш ли ме? — кресна той.

— Изнудвам?

— Да, изнудваш ме.

— Тази информация ти трябва, админ, и не мислиш само за себе си, нали?

— Да — отвърна автоматично той. Не мислеше само за себе си. Нели!

— Трябва да съм включен в голям сегмент от Мрежата. С гарантирано захранване и на безопасно място. Мисля, че така е честно, админ.

— Говориш за честност, но това е изнудване!

— Зарядът в акумулатора ми скоро ще свърши. Изключвам се — с безизразния си глас съобщи Куче.

Оглушителен гръм разтърси стените. Бурята бе вече тук. Дори и в дълбоките основи на сградата усещаше вибрациите на стихията. Знаеше, че всеки момент може да изключат тока. Слав не виждаше дъжда, но бе сигурен, че е силен, дори пороен. Надяваше се да е прогонил хората от улиците. Да ги няма просяка и прихващача. Бурята му даде шанс.

Откачи преносимата флаш памет и я мушна в джоба. Без повече приказки, хлопна капака на лаптопа. Вдигна го и ръцете му се затоплиха от корпуса на машината. Уви компютъра в плика и го мушна обратно в раницата. Метна я на гръб и разбутвайки боклуците излезе в коридора. Краката му наджапаха във вода. Прескочи я, но се натъкна на друга. Отнякъде се стичаше кална вада и бързо се разстилаше по цимента. Забравил всякаква предпазливост, се забърза и прескачайки по две-три стълби, стигна до входната врата за мазетата. Отвори я и се озова във входа на кооперацията.

Пред себе си видя изопнатото лице на скандалджийката от съседния апартамент. Мократа ѝ коса бе полепнала върху челото на слабоватото ѝ лице и оттам се стичаха вадички. Носеше плик, който постави като преграда между двамата. Слав не успя да я заобиколи и я сбута. Спъна се в краката ѝ и раницата му натежа на една страна. Той разпери ръце, за да запази равновесие, изломоти нещо за извинение и продължи. Съседката изохка и изпусна пликчето в краката си. Звукът на счупено стъкло огласи входа. Слав чу, но не се обърна, за да види. Натисна дръжката и изскочи на улицата. Съседката викаше подире му, но бе късно за повече извинения.

Навън бе притъмняло и валеше. Беше го страх да се върне в квартирата, но и без това нямаше кой знае какво за вземане.

Всичко ценно сега се намираше на гърба му. В непромокаема раница, увито в найлон. За себе си нямаше грижа.

Дори просякът-съгледвач да бе отсреща, едва ли би го забелязал в това време. За многобройните улични камери не се притесняваше. Видимостта бе почти нулева. Това, което щяха да регистрират, когато минава покрай тях, ще бъде само тъмен силует.

Вече знаеше пътя към пекарната на Юсуф, вдигна качулката на суитшърта си и в тъмнината се запъти право натам.

27.

Когато най-после достигна целта си, витрината на пекарната бе тъмна и сигурно не работеше. Доближи глава до стъклото и го забърса, за да надникне. Отнякъде се процеждаше слаба светлина и той разпозна силуетите на масите и дългия тезгях. Предположи, че в задната част, където бе фурната на Юсуф, може би има и жилищно помещение.

Имаше бутон за звънец и Слав го натисна. Звънецът потъна навътре, но звук не се чу. Докато бе вдигнал ръка, студена струйка се спусна по кожата на Слав и достига до лакътя му. Продължи да натиска бутона, но, изглежда, не работеше. Зад гърба му бурята вилнееше и вятърът го разклати.

Направи крачка встрани и тъкмо да почука по стъклото на пекарната, лампите отвътре светнаха. Разпозна фигурата на Юсуф да приближава, закопчавайки копчетата на кожен елек. Слав махна с ръка, като се надяваше симидчията да го познае. Свали качулката само за да покаже лицето си, и я нахлупи отново.

Юсуф отключи и отвори вратата. Отвътре лъхна на печени тестени изделия.

— А, ти ли си? – посрещна го симидчията. Не изглеждаше радостен. — По това време гевреци не печем.

— Мога ли да вляза? — Слав изпъна врат, за да погледне над рамото му. – Спешно е!

— Да не ми направиш някоя беля, бе, момче! — Юсуф се отдръпна и пропусна Слав. Той се усука около симидчията и влезе.

Вратата се затвори и Слав чу, как резето прищраква зад гърба му. Гласът на бурята утихна.

— Ела! — Юсуф го поведе навътре. Заобиколиха тезгяха и симидчията отдръпна плътната завеса, която делеше помещенията.

Пекарната се оказа не много голяма. По продължението стената бе закачен висок стелаж. Подредени по етажи, се виждаха краищата на няколко тави с увиснали дръжки. По средата бе разположен метален работен плот. Срещу себе си видя затворената врата на електрическа пещ. Лампите на контролните прибори не светеха. До нея стоеше сребриста машина, подобна на голяма делва, с набучена в средата бъркалка. По стените, окачени на дълга дървена закачалка, висяха плоски лопатки и два чифта огнеупорни ръкавици. Широките краища на лопатките бяха захабени и почернели. Ясно се виждаше потъмнялото място на стената, където бяха опрели.

Юсуф изгаси осветлението в предната част и влезе при него, като дръпна завесата зад себе си. Вече бяха отделени от салона за клиенти. „И от опасната близост на витрината“ — помисли Слав. Вода се стичаше по крачолите му и бе образувала малка локвичка. Когато видя какво бе причинил, му стана неудобно.

— Не се притеснявай! — Юсуф го потупа по рамото. — Селма ще се погрижи.

При споменаването на Източен бриз, радостна тръпка мина през Слав. Щеше да я види все пак. Носът му потече и той заподсмърча. Симидчията извади пакетче с носни кърпички и му го подаде. Слав разкъса пликчето и като извади няколко, започна да се бърше.

— Казвай сега! — Юсуф напрегнато го наблюдаваше. — Не си дошъл за симид, нали?

Слав приключи с носа си и закима. Не знаеше къде да изхвърли боклука и натъпка салфетките в джоба си. Там напипа отвертката, която бе взел от вкъщи. Оказа се полезен инструмент в мазето на кооперацията, а ставаше и за оръжие, ако се наложи. Той се почувства по-сигурен, макар да осъзнаваше, че не бе готов да го използва.

— Трябва ми Халил. Спешно е!

— Само това ли? — Юсуф повиши глас. — И затова наруши правилата?

— Важно е!

Слав свали раницата от гърба си и я остави в краката си. Гърбът му бе схванат. Започна да раздвижва плешките на гърба си и те се разпукаха силно.

— Поставяш ни в риск, момче. Осъзнаваш ли?

Слав сведе очи. Упрекът на Юсуф бе съвсем на място.

— Слушай какво ще направим — продължи симидчията. — Сега ще приготвя по един чай, за да се стоплиш, а после отиваш у дома и чакаш. Аз ще намина и ще ти дам знак. Стоиш там и чакаш. Тамам?

— Това е проблемът, няма къде да отида — изтърси Слав и от това му олекна.

Симидчията сви дебелите си устни, а тъмните очи заблестяха. Слав сведе глава.

— Значи така… — сякаш на себе си заговори пекарят. — Наистина си загазил, момче.

— Да.

— Предупредих те да не ми направиш беля — Юсуф закърши ръце. — Търсиш Халил, значи. Знаех си аз, че тази работа няма да продължи дълго.

Слав се наведе и вдигна раницата. На мястото остана мокро

петно. Не знаеше какво да направи и я метна на гърба си. Беше готов да си тръгне. Идването му тук не бе добра идея, но той просто нямаше друга.

— Къде така? — сложи ръка на рамото му симидчията. — Казах ти, че ще направя чай. Я остави тази раница. Трижди проклет да съм, ако те оставя в беда, момче! Всевишният ми е свидетел — вдигна поглед нагоре, — Юсуф никого не е оставил току-така.

Пръстите на майстора се впиха в рамото му до болка и той се дръпна. Здрава ръка имаше старецът. Груба и силна. Симидчията се сепна и го пусна.

— Хайде, хайде! — с поомекнал глас го подкани той. — Остави раницата, де. Няма да ти избяга. Все ще измислим нещо.

— Ще ти се отблагодаря, да знаеш. Богато ще ти се отблагодаря — каза Слав и моментално съжали за думите си. — Искам да кажа, когато имам възможност за това. — Бе направил същата грешка, която бе допуснал и пред Халил. Хващаше се, че на моменти се изпускаше и казваше повече, отколкото бе необходимо.

Погледна реакцията на Юсуф. Не забеляза промяна в изражението му. Изглеждаше замислен и Слав се помоли, да не бе чул добре думите му.

— Селма, дъще! — повика не много силно той.

Сърцето на Слав заби в гърдите.

Появи се Източен бриз. Както и тогава, когато я беше видял за първи път, около момичето витаеше нещо невидимо. Невидимо за очите, а толкова красиво. Той не можеше да си обясни въздействието ѝ върху него, но и нямаше нужда. Стигаше му да я гледа.

Слав пое дълбоко въздух. Можеше да отличи ароматите на канела и зелена ябълка.

— Да, татко! — продума момичето и Слав излезе от краткия си унес.

Юсуф тъкмо вдигна ръка, когато се заблъска по вратата. Ударите бяха толкова силни, че стените зазвъняха.

Симидчията се доближи до завесата и подаде глава през нея. Извърна се и викна към Селма:

— Прибирай се вътре, дъще, и не се показвай!

— Да, татко — отвърна тя и изчезна така бързо, както се бе появила само преди минута.

— Ти! — заби дебелия си показалец в гърдите на Слав толкова силно, че го заболя. — Дошъл си за разрешението ми да ухажваш Селма, но съм ти отказал. Разбра ли?

Той закима.

Юсуф замахна и му зашлеви плесница с тежката си длан. Ушите на Слав писнаха и той вдигна юмруци, за да се защити. Ударената му страна се зачерви и започна да гори.

— Извинявай, момче, ама така е по-истинско. Давай да излизаме, пък дано ни се размине — побутна Слав към завесата.

Той, държейки ръка на удареното, се подчини.

Когато се показаха в салона и светнаха, блъскането по вратата престана. Слав седна на стол, а Юсуф отключи вратата.

Почти прегазен, бе избутан от двама здравеняци, които нахълтаха в помещението. Бяха облечени еднотипно, в сиви и безлични дрехи от груб плат. Високите им обуща, привързани до глезените, чаткаха по мозайката. На левия си ръкав носеха червени ленти. Слав веднага позна първия — бръснатия. Прихващачите!

— Спокойно, чиче, ние сме от добрите — саркастично подхвърли първият към Юсуф — Затваряй и сядай!

Юсуф затътри крака и мълчаливо изпълни заповедта.

Бръснатият изчака и после посочи една от масите:

— Сядайте, де, какво стърчите прави! Само мирувайте!

Слав издърпа стол и седна, като сложи раницата в колената си. Срещу него, видимо спокоен, приседна Юсуф. Слав се възхити от начина, по който симидчията успява да запази самообладание. До тях се разположи първият прихващач, а другият мина зад гърба им и остана прав. Беше толкова близо, че Слав усещаше дъха му във врата си.

— Сами ли сте? — наведе глава първият през масата. Миризма на тютюн удари ноздрите на Слав.

— Сами — отвърна Юсуф. Гласът му бе гладък и без емоция.

— Аха — заклати глава бръснатият. — Така значи… Сами, казваш.

— Дъщеря ми е тук, но е отзад, в стаята си — продължи симидчията.

Бръснатият погледна към другия и му кимна. Онзи тръгна към завесата и я повдигна. Симидчията понечи да се изправи, но първият скочи и го дръпна за рамото, Юсуф се свлече на стола и той изскърца под тежестта на тялото.

— Спокойно, чиче! Нищо няма да ѝ се случи, ако казваш истината. Стой мирен!

Вторият прихващач бе изчезнал.

Вцепенен на стола, Слав започна да обмисля ситуацията. Заедно с Юсуф бяха двама срещу двама прихващачи. Дали можеха да им се опълчат? Попипа джоба с отвертката. Едва ли. Освен че изглеждаха физически здрави, със сигурност имаха оръжия. А дали навън нямаше още от тях? Възможно бе и това.

Дори със стареца да се справят с тях, какво следва после? Къде ще се скрият? Какво ще се случи с бизнеса на Юсуф? С пекарната?

Всички отговори на тези бързи въпроси задържаха Слав мирен и той реши да изпълнява разпорежданията на натрапниците.

Зад гърба си долови нечие движение. В помещението беше се върнал другият прихващач. Въпреки миризмата на тютюн, която бе донесъл бръснатият, Слав подуши ароматите на Източен бриз. Бяха я довели!

Гологлавият се обърна към другия. Онзи не каза нищо, но бръснатият бе получил отговор.

— Къщата има ли друг изход, освен този? – обърна се към Юсуф.

— Няма.

— Сигурен ли си?

— Да.

Прихващачът погледна другаря си. Онзи бе зад гърбовете им и Слав не разбра реакцията му. Очите на бръснатия отново се взряха в лицето на симидчията.

— И тази вечер никой друг, освен този тук — посочи притихналия Слав, — не е идвал, така ли?

Симидчията кимна:

— Да.

— Хайде сега, чиче, кажи какво прави този фосикър у вас? Като гледам така, не е дошъл да си купи геврек, нали? Прав ли съм?

Юсуф се приведе напред, а после извърна поглед към Слав:

— Фосикър? — изглеждаше изненадан или наистина играеше добре.

— Фосикър, ама ако не знаеш тази дума, ще ти кажа. Това е човек, който си завира носа там, където не му е работата. Това обяснява ли нещата?

— Не съм сигурен, че разбирам, ама както и да е…

Бръснатият се напрегна и сви устни. Дълбоки бръчки очертаха контрастни линии от крайчеца им до основата на челюстта. Пламъци заиграх в очите.

— Този тук — продължи невъзмутимо Юсуф, като посочи до себе си, но без да поглежда към Слав, — е дошъл да ухажва дъщеря ми. В моя собствен дом. Един…

Бръснатият се наведе.

— Друговерец! — довърши симидчията. Изрече думата натъртено и прозвуча искрено.

Прихващачът видимо се отпусна и лицето му се изглади. Погледът му се спря в пламтящата буза на Слав. Там все още се

брояха пръстите на Юсуф.

— Май не лъже, а шефе? — за пръв път се обади вторият прихващач.

— Млъкни! — сряза го бръснатият.

Обърна се към Юсуф:

— Друговерец, казваш, а?

Юсуф кимна и се сви.

— С теб, чиче, ще се разправям друг път — стана и избута стола назад прихващачът. — Ти! — посочи към гърдите на Слав и на ръката му блесна металната верижка на часовник. — Идваш с нас!

„Милата ми сестричка!“, пробяга мисъл в главата на Слав. Стисна отвертката, но не знаеше как да удари. Разстоянието до бръснатия беше около метър, но другият беше зад гърба му.

Извади ръката от джоба – може би по-късно. Може би ще има възможност за това.

Стана от стола и примирен, с раница в ръка, повлече крака след бръснатия.

28.

На десетина метра от пекарната бе спрял онзи минибус, в който бе първата му среща с прихващачите. Дори само от спомена за тази среща го заболяха гърдите.

Когато доближиха, страничната врата се отвори, бръснатият безцеремонно го набута вътре и скочи подире му. Колата се разклати и Слав си помисли, че другият прихващач също се бе качил. Не знаеше, дали има и трети, но беше твърде възможно. Сам срещу трима — нямаше шанс. Дори и с отвертка в ръка — абсурд!

Бръснатият спусна страничната седалка и я посочи:

— Сядай!

Пресегна се и тропна с юмрук по ламарината. Откъм кабината някой изръмжа в отговор, колата се закашля, двигателят запали и веднага потеглиха.

Слав се заклати, подпря с ръка стената и после седна. Раницата положи в краката си.

Мониторът, който видя предишния път, беше включен. Правоъгълниците днес бяха като оживели. В повечето от тях имаше движение на хора. Той хвърли бегъл поглед към екрана и изтръпна. Още в първия правоъгълник разпозна част от стаята си. Бяха го наблюдавали!

— Извади това, което ти е в джоба! – сбута го бръснатият.

— Аз…

— Да не мислиш, че не те видях? За какъв ме мислиш? – надвеси се над него.

Слав извади отвертката и прихващачът я изтръгна от ръката му:

— Не е зле, но няма да ти трябва. Ако беше посегнал с нея, щях да я забия в гърлото ти.

Слав пропадна още по-ниско върху седалката.

Отнякъде засвири музика и се смеси с шума от мотора.

— Така е по-добре, нали? Много любопитни уши се навъдиха, знаеш – засмя се мъжът.

Слав вдигна рамене.

— Ти така и не ме потърси, приятелю, а аз те чаках — смени рязко тона. Беше прибрал някъде отвертката на Слав и вече не беше в ръцете му.

— Не зная за какво — отвърна Слав. — Онова момиче повече не съм го виждал.

Прихващачът клекна и се взря в очите му:

— Ти глупак ли си?

— Не… аз – отвърна поглед Слав, а мъжът сложи огромната си лапа върху коляното му, палецът му бързо напипа някаква жила и я стисна. Хватката му беше толкова силна, че сякаш токов удар премина през тялото на Слав. Той се сгърчи и сълзи напълниха очите му:

— Ох!

Мъжът отпусна пръсти:

— Питам, глупак ли си?

— Не… не знам — изхленчи.

— Ако искаш да ставаш герой, значи си глупак. Само един глупак може да стане герой. Поставяйки общественото пред личното, ставаш глупак, така ли е? Защото, кое общество се грижи за героите си? Кое? Такъв ли си, а, копачо?

— Не, не съм.

— Защото съм виждал много герои и всички до един бяха глупаци.

Музиката се усили. Мелодията сега бе с по-бърз и динамичен ритъм. Барабани задумкаха в синхрон.

— Да знаеш, момче, много геройски кожи съм одрал. Мога колекция да направя от тях, ако искам.

Колата направи остър завой и бръснатият се заклати, като опря тежкото си тяло върху Слав. Миризмата на тютюн лъхна от упор. От удара Слав изпусна въздуха от гърдите си и се закашля. Мъжът се вкопчи в дрехата му и двамата едва не паднаха на пода.

— Мамка ти! – викна прихващачът и удари с юмрук по стената. Колата плавно намали скоростта си, след което спря.

Бръснатият се изправи, доближи до преградата с шофьорската кабина и завика:

— Не съм казвал да спираш!

Машината форсира мотора и потегли. Музиката продължаваше да се набива в главата на Слав.

— Или може би си мислиш, че аз съм глупакът тук, така ли? — обърна се отново мъжът към Слав, а той, стиснал ремъка на раницата, превит надве, бе притихнал.

— Не — побърза да отговори.

— Разиграваш ли ме? А, копачо?

— Не.

— Защото нямам време за това, ясно ли е?

Слав закима и придърпа ремъка на раницата.

— Ясно ли е? — повтори мъжът и наведе глава над Слав.

— Ясно е.

— Какво означава числото шест?

— Не знам — изненада се Слав и това му пролича.

— Хм. Слушай какво ще ти кажа, момченце! Ще ти поясня

само един път. Ако имаш глава, ще разбереш. Мислите, че всичко ви е ясно, но сте далеч от реалността.

— Не знам…

— Стига си повтарял едно и също! Слушай! Едно силно управление не трябва да има собствена държава, защото тя може да бъде победена, нали така? – продължи да нарежда прихващачът.

— Да — съгласи си Слав, но изобщо не знаеше накъде бие мъжът.

Подът на минибуса се разтресе от поредица пропадания на пътя. Пружините се разскърцаха, а стените се разклатиха заплашително. Бръснатият не обърна внимание на проблемите на колата и продължи:

— Затова и няма правителство, а само местен режим.

— Ами… – Слав не знаеше какво да каже.

— Когато политическите партии играеха гадните си игрички, по-добре ли беше? Сега поне е лесно и знаеш кого да мразиш. Наместникът си има име. А преди — трябваше да мразиш цялата система. Но ако си мислиш, че с премахването на човека премахваш причината, жестоко се лъжеш. Друг ще дойде на негово място и пак така.

Слав закима с глава, но нищо не разбра.

— Не затова съм те повикал, а за друго.

— Аз не зная. Просто не съм мислил за такива неща и не зная как… — започна колебливо Слав.

— Глупости, момче! — тросна се мъжът. — Не ме баламосвай, наблюдавах те! Никак не си глупав.

В помещението замириса на изгорели газове от двигателя и на очите му залютя.

— Мамка ти! — развика се мъжът — И не сте оправили шибаното, сдухано, прогнило гърне! Само да се приберем в базата…

Минибусът продължи да се движи. Музиката бумтеше силно, в гърлото си усещаше нафтови изпарения, а мъжът като скала бе закрил всичко пред него. Мозъкът му се затормози, а мислите му се разконцентрираха. Все по-трудно осъзнаваше положението си. Не знаеше какво следва оттук нататък, но в едно беше сигурен — карат го право към лагера-затвор. С кучетата и вишките. Отпусна примирено ръце.

Дум, дум, дум — музиката го бе вкарала в неосъзнат транс. Унесе се и му се прииска да заспи. Но такъв сън, в който събуждане няма да има. Щастлив, цветен и вечен.

Видения се появиха в подсъзнанието му. Девойка, облечена в снежнобяла, почти прозрачна роба, се понесе към него. Босите ѝ

крака не стъпваха и тя летеше във въздуха, макар крила да не се виждаха. „Нели, Нели“ — изплува името на сестричката му и като ехо се заблъска в стените на съзнанието му.

Името на сестра му го стресна и го извади от унеса. Догади му се и вдигна глава, а мисълта започна да се избистря. Потрепването на пода, звукът от мотора, миризмата на гориво и лицето на бръснатия. Всичко бе на своето място, всичко бе реално.

Мислите в главата му се запрескачаха една през друга. Смахнати и не толкова, бяха безчет. Някои от тях дори не успяваше да запомни. Една от странните му мисли беше, че ако прихващачът го удари с лявата си ръка, ъгълът на удара би отклонил главата му в посока, където тя няма да срещне стената. Ако обаче е традиционалист и го халоса с дясната, то тогава вратът му трябва да задържи главата изправена, за да не се тресне в стената на буса. Слав вдърви рамене и се приготви да посрещне юмрука на мъжа. Нищо не се случи.

— Не се напрягай, бе, момче! Споко – викна, за да заглуши мотора мъжът.

Слав извърна поглед и се загледа в ръцете си. Не знаеше какво предстои, но трябваше да е готов на всякакви мъчения. И физически, а най-вероятно и психически. В лагера нямаше да му се размине.

„Нели!“ — мозъкът му закрещя, но устните му останаха запечатани.

В този момент колата намали скоростта си и спря. Угасиха двигателя и всичко утихна.

— Вдигай се! Слизаме — прихващачът му подаде ръка и той я стисна. Мъжът му помогна да се изправи, а Слав се изкриви настрани, за да преметне раницата на гърба си. Тя се удари и се закачи някъде, но той успя да я сложи на гърба си.

Вратата се плъзна и Слав присви очи при рязката промяна в осветеността. Сложи ръка над очите и наведе глава. Постоя така за малко и вдигна поглед. Силната светлина грееше едната страна на лицето му и той осъзна, че това бе просто един включен прожектор. Някой го изключи и Слав се огледа. Не бяха пред лагера. Намираха се някъде в полите на Витоша планина, защото можеше да види някои от високите сгради на обвития в смог град. Стояха пред висока ограда, чиято желязна плътна порта започна да се отваря. Скрит двигател я движеше върху положена в асфалта метална релса. Отвътре се чуваше стърженето на двигателя, което се превърна в гърлено животинско ръмжене. Когато вратата се отвори докрай, видя напрегнатото тяло на огромно куче. Бе застанало встрани от портата и гледаше право в

него.

— Атос! — викна прихващачът. Животното спря да ръмжи, но остана изпънато. Козината на врата му бе настръхнала. Бърните потрепваха, показвайки малки части от червен венец с жълти зъби. — Мирен!

Адреналинът се върна във вените му и лицето му изстина. Не само го бе страх, бе ужасен от вида на животното. „Но това е само едно куче!“ – опита се да си даде кураж. Беше за предпочитане, пред алтернативата на лагера-затвор.

— Влизай, днес ще ми гостуваш — побутна го бръснатият. Усетил колебанията на Слав, наложи се да приложи натиск, за да го набута навътре.

Едва прекрачил металната релса на портата, кучето се залепи на крака му. Започна да души с космата си муцуна нагоре-надолу по крачола на Слав. Отново чу страховитото ръмжене, излизащо от недрата на широките гърди на животното.

— Атос! — викна прихващачът.

Кучето се отдръпна на около крачка, но не свали втренчения си поглед от Слав. Тъмнокафявите му очи заплуваха в малки водни чинийки, а в крайчеца на бърните потекоха лиги.

— Командер, а ние? — подвикна през отворения прозорец шофьорът на минибуса.

Бръснатият се обърна.

— Вие сте свободни. Когато има нужда, ще ви извикам. Ясно?

— Да, командер — шофьорът с усмивка се извърна и вдигна стъклото. Ауспухът на колата изхвърли кълбо сив дим, моторът забоботи и тя с поклащане потегли.

Металната порта започна да се плъзга зад гърба на Слав. За няколко секунди запресмята шансовете си да се втурне и измуши през все още незатворената от нея част, но срещна бдящите очи на кучето и всичко приключи. Застинал, дори не можеше да помръдне.

— Хайде, де, движи се. Засега ще ми бъдеш гост, пък после… Зависи само от теб — продума прихващачът и побутна Слав. Той покорно го последва, като на сантиметри от крачола си усещаше топлата муцуна на Атос.

Пътеката, постлана с големи парчета дялан камък, водеше право към двуетажна къща със спуснати външни щори.

29.

С влизането им в къщата осветлението автоматично се включи. Бръснатият побутна Слав и вратата след тях се затвори. Атос остана отвън и Слав усети облекчение.

От входната врата се влизаше направо в просторно помещение, което, на пръв поглед, изглеждаше празно. Мъжът доближи до един от прозорците, скрит механизъм се задейства и щорите, с поскърцване запълзяха нагоре. Светлината отвън започна да гаси вътрешното осветление и то изчезна.

— Разполагай се! – махна с ръка прихващачът. — Пусни раницата най-после. Остави я там, точно където си.

— Аз… не ми пречи – Слав стисна с потната си ръка презрамката.

— Знам какво носиш, момче. Ако исках, досега да съм ти я взел.

Слав се подчини и като внимаваше да не удари дъното, положи раницата до крака си. Не смееше да се отдалечи и остана прав до нея.

— Разполагай се, казах!

— Добре съм.

Прихващачът сви устни и това бе достатъчно. Слав се доближи до зелен диван, облегнат на една от стените, и седна. Очите му останаха, вперени в раницата. Беше килната на една страна и Слав предположи, че това е от тежестта на лаптопа. В един от джобовете ѝ бе прибрал оптичната вендуза. „Проклет да съм! Всичко е вътре. Как можах?“

Вдигна глава и се заоглежда. Погледът му се спря на черно пиано. Лакът блестеше, върху него нямаше дори прашинка. Отсреща — монтирана лежанка със стойка за щанга с тежести. Пиано и щанги за силова тренировка! Това е домът на бръснатия, или тайна база?

Мъжът проследи погледа на Слав:

— В тази къща отдавна не са влизали гости, момче. Нека ти посвиря малко.

Бръснатият приближи пианото и седна на кръгло столче без облегалка. Отвори капака, изпъна ръце и завъртя китките си като ветрило. Чу се изпукването на хрущялите. Обърна се към Слав:

— Готов ли си?

— Готов — отвърна той, макар да не бе сигурен какво ще последва. Дали това не бе някаква игра, някакъв вид тест от страна на прихващача. Ако е така, как трябваше да се държи, за да премине успешно теста, той не знаеше.

Мъжът надвеси здравите си ръце над клавишите и само след миг пръстите майсторски заиграха върху тях. В просторното помещение се разнесе музика. В началото нежна и тиха, а малко по-късно — силна и с отсечени тонове. Слав не познаваше произведението, но със сигурност то му достави удоволствие, дори му се искаше прихващачът да не спира.

— Аз, за първи път… — запъна се Слав. — Не мислех, че е възможно… Но защо? Защо пред мен? Защо тук и сега? И… Кой сте вие?

— Наричай ме командер Юри или само командер.

— Командер? – продума Слав, но вниманието му се насочи към раницата.

— Командер е особена длъжност в полицията. Съществува само в специалните сили, но това теб не те интересува — продължи бръснатият. Изглежда, не бе забелязал интереса на събеседника си. — Като допълнителна информация, ще ти кажа още нещо — мъжът се изправи и доближи Слав. Макар да го направи плавно и твърде спокойно, Слав се сви. В близост до този човек се чувстваше слаб и уязвим.

— Слушаш ли внимателно?

— Да, да. Слушам — отвърна Слав. Бе върнал вниманието си към него.

— Ето какво още трябва да знаеш. Не можете да ни преборите.

— Ама аз не съм…

— Казах да слушаш! Ние сме десет командери — продължи бръснатият. — Ръководим десет специални отряда в полицията. Всички имаме една обща характеристика и тя е причината, точно ние да заемаме тези места. Всички командери сме деца на родители, които са членове на Менса България.

— Какво е Менса? — попита Слав.

— Не си чувал тази дума? — бръснатите вежди на мъжа се събраха в линия. — И не е изненада. Около деветдесет и осем процента от населението не попадат в тази група и за тях тя не съществува. Останалите два процента, о, те много добре знаят какво означава да си член на Менса. Висок коефициент на интелигентност.

Слав вдигна рамене. Беше му все едно за тези Менса хора. Нека си се знаят и ценят, щом искат и е важно.

— А как разбрахме, че някой ни е селектирал точно по този признак? — усмихна се командер Юри. — Е, нали точно затова са ни подбрали десетимата — да мислим. И да ти кажа — почти опря лице в това на Слав, — не са сбъркали. Гените се наследяват. А когато това е и от двете родителски страни… — не

довърши той и щракна с пръсти. Това бе рядко срещан жест, но за Слав дойде съвсем на място. Но защо му разказваше тези неща?

— В момента се чудиш, защо ти разказвам това, нали? — сякаш отгатнал мисълта му продължи бръснатият.

Слав кимна смутено, а бузите му поруменяха. Той извърна поглед от похитителя си.

— Казвам ти това, защото трябва да спестим време. Онова време, през което ще си мислиш, че можеш да ме излъжеш. Нямаш такъв шанс. Знам, че в крайна сметка сам ще се убедиш в това, но нямам време да чакам.

— Защо ще лъжа — прошепна Слав.

— Момче, спри да ме разиграваш! Мога да науча всичко от теб, ако трябва — и със сила, от теб зависи — надвеси се над него командер Юри. — По-малко от седмица остава, ако се съди по числата.

— Числата? Какво за тях?

— Или е Агората, или…

— Кой?

— … матрикантите — довърши мъжът.

— Те? – зяпна Слав. — Онези?

— И като се има предвид, че от вчера те търсят под дърво и камък, нещата придобиват някакви очертания.

— Търсят ме? Матрикантите?

— Стига си повтарял, а мисли!

— Мисля — отвърна Слав, но не беше така. Не бе в състояние да се концентрира.

— Мисли с какво можеш да им бъдеш полезен – ти, копачът, на тези… — не довърши мъжът. — Нещо са замислили и им трябваш.

— Но ако ще правят нещо, защо да ни съобщават за това? Защо им трябва да пишат по фасадите? Така ще имаме шанса навреме да разгадаем какво ще правят и ще ги спрем.

— Да, ако мислим по този начин, така е. Но ние не трябва да мислим така. Прекалено очевидно и просто е. Трябва да вдигнем нивото на мисълта си, каквото и направихме. Целта им е да ни подхвърлят улики към обичайните заподозрени.

— Кой? Агората?

— Агората – поклати глава командер. — Но това не е вярно. Това е подхвърлена улика, целяща да ни подведе и да насочим вниманието си към Агората, което и направихме… поне в началото. Това бе уловка, която сработи, но за твърде кратко. А дори и за датата, която ни подхвърлят, тя, според мен, отново е уловка, подлъгваща, че имаме време. Време нямаме. Ще стане всеки момент. Нещо ще се случи. Но когато разбрах, че те

издирват… Никак не вярвам на копелетата.

— Те ли?

— Копелетата. Не чу ли? Но щом ги приберем на сигурно място, ще си кажат.

— Къде? В онзи лагер… до гарата?

— Ти си го видял вече. Солиден е, а? – усмихна се бръснатият.

— А какво ще стане с тях?

— Е, то е ясно какво. Не ти трябва да знаеш. Защо питаш? Това е нашият шанс, момче. Така че, казвай какво можеш?

— Ами… — зачеса се по носа Слав. — Какво мога? Събирам…

— Или може би — прекъсна го бръснатият, — въпросът е друг. Въпросът може да е следният: какво имаш? От какво ще имат нужда, преди да направят каквото там са замислили.

„Ето какво било!“ Мозъкът на Слав заработи на пълни обороти. Куче се бе сдобил с технологиите на матрикантите, която се считаше за изгубена. Това търсеха! А един път добрали се до технологията, кой можеше да ги спре. Получаваха възможност да се обновяват безкрайно. Когато тези тела трябва да се подменят с нови, това няма да е проблем за тях. Прехвърлят мозъчните си матрици върху новите биомеханични тела… И това е. Но как бяха разбрали, че технологията е у него? Всъщност, тя все още не бе в него, а бе криптирана и съхранявана незнайно къде от Куче. Би я отстъпил само ако… Само ако Слав изпълни условията му. А именно, да подсигури непрекъсващ ток и го включи в клон от бившата Мрежа.

Командер Юри го наблюдаваше с интерес. Стисна ръката му и това бързо го върна към разговора:

— Е, какво се замисли? Казвай какво имаш?

— Нищо – машинално отвърна Слав. — Опитвам се да се сетя, но не мога.

Бръснатият въздъхна и стана:

— Мислех, че ще се разберем, момче, но не ми даваш шанс за това. Аз ще получа отговорите, които искам. За това, как ще стане — сърди се на себе си!

Заплахата в гласа на прихващача не бе фиктивна. Той наистина щеше да го пречупи — рано или късно.

— А момичето? — направи отчаян опит Слав да насочи вниманието в друга посока. – Онова, с благотворителните картички… За което искахте да ви докладвам.

Мъжът сбърчи чело и дълбока вертикална бразда се спусна към носа му.

— Засега тя остава настрани. Имаш по-важна задача. Когато му дойде времето, ще се върнем на нея.

— Тя матрикант ли е?

— Искаш да знаеш?

— Не, само попитах.

— Не е от тях, но по особен начин е свързана с копелетата. Преди години баща ѝ е помогнал на първия матрикант, да го наречем — образец. Защо го е вършил — не ме интересува, но баща ѝ е мой колега, така да се каже. Полицай. Истинското име на момичето е Ани. След смъртта на баща ѝ членове на Агората са я взели и са се погрижили за нея. Сега е позната под името Фея.

— Фея? — повтори Слав.

— Фея. Колко сладко звучи, нали? Направо да я схрускаш.

— Да.

— И все някога ще го направя — довърши заканата си командер. — Но да се върнем на главното. Какво имаш? — мъжът посочи гърдите на Слав. — Намерил си нещо, нали, копачо?

Слав отвори уста, за да отрече, но на мига премисли. Мъжът бе твърде умен. Дете на Менса родители, каквото и да значеше това. Реши да не отрича, а да се опита да печели време. Време, през което да намери изход. Задачите бяха няколко и до една — трудни за изпълнение. На първа ръка му идваше следното: трябваше да се освободи от прихващача, после да намери купувач, за да продаде технологията на матрикантите, да плати екзоскелета за Нели и накрая двамата да изчезнат от проклетия град. Войната между матриканти, прехващачи и Агората не бе негова и той нямаше намерение да участва в нея.

— Много неща съм намирал – започна, колкото да опипа почвата. — Трябва да помисля, да огледам, да направя списък. Но за тази цел ми трябва малко време. Ако имам нещо, което е важно за тях, ще го разбера.

— Момче, имаш двайсет и четири часа. След това се сърди на себе си!

Слав опита да запази самообладание. Радостта му бе голяма, но в никакъв случай не трябваше да се издава.

Изправи се, пристъпи няколко крачки и понечи да вдигне раницата си.

— Къде? – вдигна бръснатите си вежди мъжът.

— Отивам си. Нали трябва да направя списък.

Прихващачът се разсмя и удари с длан по бедрото си.

— Така ли мислиш? Наистина?

— Нали се разбрахме — проплака Слав.

— Ти наистина ли помисли, че си ме заблудил и ще те оставя да си тръгнеш? Ех, момче… Всичко, от което имаш нужда, е в тази раница. Оставаш тук. Ще те настаня добре тук и нищо няма

да ти липсва. А за да не ти хрумнат глупави идеи, ще ти оставя Атос за компания. Казвам ти, момче, не би искал да се запознаеш с останалите две кучета — Портос и Арамис. Уверявам те, не са толкова гостоприемни.

30.

Помещението, в което бе въведен от командер, беше разположено на втория етаж. Представляваше отделен апартамент, снабден с всичко необходимо за нормален живот. Кухненски бокс, отделен с висок бар плот, бе приобщен към общото пространство. Имаше и врата към тераса, но беше затворена, а външните щори спуснати. Светлината в помещението идваше от огромен стъклен таван, оформен като купол. Слав вдигна очи и видя ясно небе. От дълго време не го бе виждал толкова ефирно. Ако прелети самолет, той не само ще чуе звука на моторите, но щеше да види стоманеното тяло на машината.

— Там има баня и тоалетна — посочи с пръст командер. И без пояснението Слав се бе ориентирал. На посочената врата беше залепена картинка на малко момченце, пикаещо в гърне. Детето бе в изправено положение, с кръгло тумбаче и се забавляваше да цели със струята си гърнето. Рисунката бе инфантилна за мъж като командер и Слав се усмихна. Беше ли нормален човек неговият похитител?

— В хладилника ще намериш мляко, но истинско, не като онова, в магазина. Има яйца, кашкавал и буркан с мед. Има и други неща. Трябва ли да ти казвам, че също са натурални продукти? В шкафа ще откриеш пакет сухари, така че, няма да те мисля.

— Благодаря — смотолеви Слав. — Аз няма да ползвам.

— Слушай, копачо! — повиши глас бръснатият. — Трябваш ми в добра кондиция, с работещ начисто мозък. Не ми разправяй приказки, а си почини, подкрепи се и се хващай за работа! Ясен ли съм, момче?

— Ясен — отвърна Слав.

Командер закова тежкия си поглед върху Слав и той наведе глава.

— Излизам и няма да се бавя. Оставам ти компанията на Атос, Портос и Арамис, които също са в къщата. Препоръчвам ти да се въздържаш от разходки, за да не ги срещаш.

— Добре — промърмори Слав, забил поглед в пода.

— Имаш двайсет и четири часа и нито минута повече, момче. Не си пилей времето!

Малко след като излезе и затвори вратата, Слав чу механизма на външните щори на долния етаж. Къщата влезе в режим на охрана. Изчака няколко минути и измъкна лаптопа от раницата. Извади го от плика, разположи компютъра на висока маса и отвори капака. Натисна бутона за включване и стисна палци. Още

със светването на дисплея, Слав написа: „Не говори!“

На екрана се върна бърз отговор: „Къде сме?“

„В чужда къща под домашен арест. Може да подслушват. Не знам. Така ще бъде по-сигурно.“

„Какъв е проблемът?“

„Матрикантите ме издирват, а този тук иска да знае защо.“

Куче не реагира и Слав продължи да шари с пръсти по клавиатурата:

„Защо мълчиш?“

„Каква сила притежава този човек?“ — се изписа на екрана.

„Голяма. Той е прихващач.“

„Какво е прихващач?“

„Агент на тайната полиция.“

„Определи значението на голяма сила.“

Слав започна да се ядосва. Куче му губеше времето. А може би, замисли се той, може би по този начин Куче иска да спечели време. Но за какво?

„Губиш ми времето“ — натрака набързо.

„Не. Само искам да определя степента на заплаха.“

„Заради информацията, която не ми даваш — за технологията на матрикантите?“

„Не“ — изписа Куче.

„Дай ми информацията.“

Куче не отговори.

„Дай ми я и ще се опитам да я изтъргувам с помощта на прихващача. Така ще се спася, а с мен ще се спасиш и ти“ – продължи да пише Слав.

„Не, адмін. Не е това. Ти не си казвал за нея на никого и затова няма как да знаят за нея.“

Слав се замисли. Може би Куче е прав. Наистина не бе казвал на никого за тази информация. Може да са се досетили, ако са разбрали къде се е завирал напоследък, за да тегли късове реликтоинформация. Не, малко вероятно е да е така. И ако са знаели, че там все още има такава информация, защо не са взели мерки, за да я защитят?

„Какво тогава може да искат от мен? Какво търсят?“ – натрака Слав.

„Мен.“ – изписа Куче.

„Теб?“

„Да.“

Слав се изправи и започна да се върти около лаптопа. Колкото пъти поглеждаше към него, толкова пъти се ядосваше на слабостта си. Осъзнаваше ситуацията, в която бе попаднал, и заплахата, тегнеща над него и Нели. Над нейното бъдещо

възстановяване и всичко това, защото се бе подвел по Куче, но дали беше подведен? Може би Куче наистина му помага? Трябваше да признае — Куче, освен способностите си да променя софтуера, в който опериращ, можеше да прави логични заключения. Слав не би го нарекъл мислене, но на моменти му се струваше точно това. Не, Куче не бе негова слабост, а сила. Единствен шанс да се измъкне от тази каша.

„Как са разбрали за теб?“ — седна отново пред него.

„От мен.“ – светна на монитора.

— Какво? — извика Слав и запуши с ръка устата си.

„От маркирането на информацията.“

„Ти си слагал маркери на информацията?“ — пръстите на Слав затичаха по клавишите и той допусна няколко грешки, които бързо поправи.

„Точно.“ – върна се отговор от Куче.

Слав се изправи. Как бе допуснал това? Защо му се беше доверил дотам, за да го допусне да сглобява реликтоинформацията вместо програмата, която лично бе написал? И защо Куче бе направил това тайно? Към какво се стремеше? И в крайна сметка, беше ли постигнал целта си?

Приседна срещу машината и се зачеса по главата. Обхвана я с ръце и постоя известно време. След това я пусна и пръстите му отново зашариха по клавиатурата:

„Ти си искал да разберат за теб.“

„Да.“

Слав скочи на крака и шумно изпухтя. Бе станал жертва на игра с голям залог, но не разбираше каква. Беше се оказал в позицията на участник, изпълняващ чужда воля. Марионетка, дирижирана от другиго. Едно е ясно: вече е твърде късно, за да се измъкне невредим от нея. Невъзможно беше да остане инкогнито. Краката му се задвижиха от само себе си и отново започна да върти в кръг. За пореден път се опитваше да отгатне каква е същността на Куче. Както му беше казала програмата, разработена е за управление на кризи. Но можеше ли тя да взима самостоятелно решения в тайна от администратора, както бе в неговия случай? Куче бе укрило, че умишлено е поставял маркер на всички информации, до които е имал достъп. И не само това — Куче е предвидил, знаел е, че това ще доведе до реакция. Знаел е точно каква реакция ще последва. С това си действие Куче е заявил — аз съм тук! Но на кого и защо?

Слав спря зад капака на лаптопа. В тази му позиция Куче не можеше да го види. Ако вдигне ръка и я стовари върху компютъра, може да го разруши. Програмата няма как да противодейства на това. Може да грабне компютъра и да го удари

в пода. Лаптопът ще се разпадне на съставните си части и тук ще бъде лобното място на Куче. За още по-сигурно може да размаже хард диска на машината с твърд предмет. Също така може да разпръсне съставните му части на десетки различни места, но нямаше гаранция, че програмата не се е копирала и на друго място. Има ли застраховка, че друг копач няма да намери и да сглоби основната част от програмата, както той бе направил? Другото тя сама може да доизгради. Дали Куче не бе клонирал собственото си аз във формата на изходен програмен код и не го бе скрил в някое парче информация?

Варианти имаше много и всички те бяха в обсега и възможностите на Куче. Слав не се съмняваше в интелекта му и сега бе сигурен — за да обяви своето съществуване, дяволската програма държи скрити козове. Умишлено беше предизвикал някого, но кого?

Слав спря. Опря ръце на масата и отпусна мускулите на краката си. Беше се предал пред машината. Куче бе извън контрол. Стисна юмруци и завъртя лаптопа към себе си.

„Предложи изход“ — беше първото, което му хрумна да напише.

„Дай ми изходните параметри, админ“ — върна се бърз отговор.

„Какво точно?“

„Субективни — физическа сила и интелект на човека. След това обективните параметри — околна среда и физически препятствия“.

„Физически е по-силен от мен, а интелектуално — не знам“ — Слав помисли за миг, дали това искаше да напише. Дали наистина не знае нивото на интелекта на прихващача? Какво срамно има в това, да признае този факт пред една програма.

„Наистина ли не можеш правилно да оцениш един интелект? Един интелект не може да оцени друг интелект? Подложи го на тест“ – светна на екрана.

„Родителите му са с висок коефициент на интелигентност, а и той е проучван, за да му поверят тази позиция“ — написа Слав.

„Ти просто повярва? Админ!“

„Престани, нямаме време. По-силен е, може би“ — Слав спря и бързо изтри думата „може би“, така че се получи следното:

„По-силен, по-умен и е в собствения си дом, който не познавам.“

„Разбрах.“

„Има и три големи кучета“ — допълни Слав. — „Това към обективните параметри.“

„Приеми условията, админ.“

„Как?“

„Щом не можеш да се противопоставиш, приеми условията и чак когато се променят в твоя полза, може да действаш, съгласно твоя интерес. Така се прави“ – отвърна Куче.

„А ако никога не се променят в моя полза?“

„Тогава създай криза. Разруши средата и я моделирай отново. С нови параметри.“

„Криза?“

„Унищожи средата.“ – се изписа на дисплея.

„Как?“

„Какъвто начин е възможен – такъв.“

„?“ – чукна Слав.

„Изгори мястото, заедно с човека и кучетата!“

„Абсурд! Невъзможно е!“ — Слав сложи ръце на масата и захлупи очи върху тях. Куче сигурно се шегува. Нещо друго трябва, но какво? В момента прихващачите имат общи цели с Агората, но щом ги разрешат, не знаеше какво ще се случи. Осъзнаваше, че бе заложник в някаква многостранна битка, но не намираше решение. Дори не осъзнаваше броя на играчите в тази война. Нямаше полезен ход. Куче също не можеше да му го даде. Усещането за слабост се засили. Невидим паразит бе впил пипалата си към тялото му и изцеждаше всяка една живителна молекула. Може би командер Юри бе прав. Трябваше да се нахрани и отпочине, преди да започне каквото и да е. Както бе казал командер, тук имаше всички условия.

Погледна в дисплея на Куче, но там нямаше нищо ново: „Изгори мястото, заедно с човека и кучетата!“ Всичко би опитал, но не и убийство.

Повлече крака към хладилника. Командер беше казал истината — зареден бе догоре. Не си спомняше някога да се е хранил с толкова вкусна и разнообразна храна. Особено му хареса парчето сирене, което обилно поля с лъжица зехтин.

Привърши с храненето и изпи две чаши мляко. Доближи застланото със зелена завивка легло и с длан поглади повърхността ѝ. В единия край личеше издутината на възглавница. Без да маха завивката, се метна отгоре и матракът се разля около извивките на тялото. Кръстоса ръцете на гърдите си и отправи поглед нагоре. Времето навън бе претърпяло промяна. Беше се смрачило и в горната част на стените, вградени в декоративен орнамент, се активираха скрити светлини.

Усещаше бавното повдигане и спускане на гръдния си кош. Някъде там, дълбоко във вътрешността, сърцето постепенно забавяше своя ход. Затвори очи и се опита да не мисли за нищо повече. Не много далеч се чу гърлен лай на куче. Атос, Портос

или Арамис? Това нямаше значение. Намираше се в капан и само волята на командер можеше да промени това.

Малко преди сънят да го унесе, се сети, че не бе изключил лаптопа. Успокои се, че при нужда, Куче ще се погрижи за това. В това нямаше никакво съмнение.

31.

Някой разтърси рамото на Слав и го извади от дълбокия сън. През замрежена картина разпозна лицето на командер и това го върна в реалността. Разтърка очи, изправи се и седна на леглото. Лампите бяха угаснали, а навън отново бе ясно и светло — поредния кръговрат на времето. Стъкленият купол пречупваше светлината по такъв начин, че върху челото на прихващача пробяга лъч.

Обърна глава и присви очи, търсейки Куче. Беше си върху масата и това го успокои. Капакът на лаптопа беше вдигнат, а камерата насочена към него. Слав се надяваше, че се е изключил при появата на прихващача.

Върна вниманието си върху командер.

— Е? — мъжът пристъпи направо на въпроса.

— Да? — още сънен, Слав не можа да сглоби смислен отговор. Дори не разбираше въпроса.

— Отпочина добре, нали?

— Аха. — Слав стана и започна да приглажда с ръка намачканата под себе си завивка. Упрекна се, че не я бе махнал, а беше заспал с дрехите. Изглеждаше му разхвърляно и някак нечисто. На всичкото отгоре не беше свалил обувките си. Нямаше какво друго да направи и отново седна на леглото.

Прихващачът проследи движенията му, но търпеливо го остави да се оправи. Слав се напрегна да измисли нещо, но не се получаваше. Чувството на слабост не бе изчезнало, а сега към него започна да си пробива път и чувство на обреченост. Ставаше все по-зле. Не виждаше шанс за себе си, а което бе по-лошо — никакъв шанс за бъдещето на Нели.

— Изглежда, съм попаднал на нещо интересно за матрикантите, докато съм се ровил там — продума Слав. Умишлено замени думата „Мрежа“ с думата „там“. Самото споменаване на Мрежата го плашеше. И за по-малки прегрешения хора биваха наказвани. Единственото успокоително бе фактът, че командер вече знаеше с какво се препитава.

— И? — повдигна бръснатите си вежди прихващачът.

— Ами, за друго не се сещам — отвърна Слав. — Защо иначе ще ме търсят нечовеците?

— Какво например?

— Може би технологията за изработката им, а и процеса на прехвърляне на човешка мозъчна матрица — с дрезгав глас продума Слав. Нямаше какво повече да губи. Единствената му цел бе да се измъкне от прихващачите. Би обещал всичко, само това

да се случи.

Командер остана втренчен в лицето му. Слав не издържа и сведе глава. Бузите му загоряха.

— Какво те кара да мислиш така? Имаш нещо в наличност и си го видял, или просто правиш предположение? — от устата му лъхна на тютюн.

Слав вдигна глава, но почти веднага прикова поглед в гърдите на прихващача. Виждаше бавното и равномерно издуване на дрехата, породено от работата на дробовете му.

— Лъжеш, момче!

— Не! — побърза да отрече Слав — Не лъжа.

— Тогава ме гледай в очите! — нареди бръснатият.

Слав бавно вдигна погледа си и срещна напрегнатите очи на командер. Те го пронизаха като рентгенов апарат и той се почувства така, сякаш бе гол. Дали прихващачът виждаше напрегнатите мускули на тялото му? Потръпването на сърцето и учестеното повдигане на ребрата?

— Не лъжа — повтори Слав. — Сигурен съм, че е нещо такова.

— Къде е?

Слав сведе поглед и гледаше в ръцете си. Връхчетата на пръстите потрепераха и той не можеше да ги спре.

— Там ли? — посочи отворения лаптоп командер.

— Не – Може би интуицията му сработи, а може би разумът надделя над уплахата. Ако командер му отнемеше лаптопа, всичко щеше да приключи.

— И сега сигурно ще поискаш да те пусна, за да ми донесеш тази информация, така ли?

Слав кимна. Не очакваше да се получи, но в сърцето му се породи надежда. Дали при субективните изходни параметри на сблъсъка си с командер, както би се изразил Куче, не бе пропуснал да отбележи, че мъжът, макар и с висок коефициент на интелигентност, все пак притежаваше онази частица наивност, която всеки човек носи в себе си. Дори съвсем слабичка следа от нея да бе в душата на командер, надежда имаше.

— Да допуснем, че не лъжеш, момче… Да допуснем, че наистина притежаваш това нещо и ми го набавиш… — мъжът не довърши. Обърна се и застана до затворената врата към терасата. Беше с гръб към Слав.

Той се надигна и в главата му започна да се избистря. Сънливостта съвсем бе изчезнала. Нещо бе доловил. В него се оформи подозрение: прихващачът не го бе завел в лагера-затвор или някъде другаде, където обичайно водеха престъпниците, бунтовниците и всякакви провинени граждани. Командер имаше

собствени планове. Вероятно се страхуваше да не станат достояние на други или… или търсеше някаква лична изгода. Но каква? Слав бе попаднал на нещо. Нещо, което прихващачът не желаеше да бъде разкрито. Предположи, че държи някакъв коз в ръцете си, но не знаеше какъв. Както би се изразил Куче, това бе изходен субективен параметър в сблъсъка му с командер, който бе изцяло в негова полза. Само трябваше да намери начин да използва този факт умно. Сигурно бе обаче, че прихващачът няма намерение да го мести на друго място. Слав продължи да следва разсъжденията си. Ето и обстоятелствата: срещу себе си имаше един човек, три големи и обучени кучета, непозната къща, оборудвана с най-добрите мерки за сигурност. Можеше ли да ги преодолее и как, за да върне свободата си? И с колко време разполага, преди командер да промени решението си да играе сам? Това бяха въпроси, на които трябва да намери отговор.

— Фея знае ли за това? — прихващачът се бе обърнал към него и Слав се стресна.

— Фея? Ъ-ъ-ъ… — запъна се той. — Онова момиче с благотворителните кар…

— Момче! — повиши тон командер. — Говорѝ истината! Знае ли?

— Не — гласът на Слав почти угасна.

— Добре, но ще трябва да им кажем.

Слав отвори уста и остана така. Не можа да повярва на това, което чу. Командер искаше от него да съобщи на Агората за технологията на матрикантите. Но защо?

Скришом погледна към Куче. Дали се бе изключил, или само имитираше? Може би сега подслушва чрез вградения микрофон. От позицията си не успя да види, дали свети индикаторът за работа на харддиска на компютъра.

— Ти ще им кажеш, аз няма как да го направя – продължи командер. — И колкото по-бързо, толкова по-добре. Момче, загазил си, но по-важното е, дали не сме загазили всички.

Прихващачът започна да се разхожда около Слав. Чуваше се тежкото му дишане.

— Никога не съм им вярвал на тия копелдаци – промърмори, сякаш на себе бръснатият. — Спокойно, момче! Тук си на сигурно място — обърна се към Слав. Под леко повдигнатата му горна устна блесна влажен и широк жълт зъб.

Беше ли безопасно тук? Слав чувстваше заплахата и тя бе съвсем конкретна – прихващачите, тайните и страховити сили на властта. Сега пък се намесиха и матрикантите. Онези нечовеци, които се опитваха да построят собствен свят в някаква тяхна собствена среда. Кой бе неговият враг? И защо?

Над главите им избуча силно, сякаш някаква машина пикираше съвсем над тях и само след миг утихна. Двамата вдигнаха глави, но извън прозрачния купол не се виждаше нищо притеснително. Над къщата бе все така ясно, с тънка пелена от полупрозрачни облаци.

Командер изглеждаше различен. Свил устни, в очите му играеше сълза. Дали бе реакция от слънцето, или физиологията реагираше на вътрешно напрежение? Той разтърка окото с цялата дължина на показалеца си, а после го отри в панталона.

— Ти ще намериш начин да кажеш на момичето, разбра ли? — върна се на разговора мъжът.

— Но как?

— Момче, ядосваш ме! Ще те закарам при онзи чичка — продавача на гевреци. Ще имаш два часа на разположение, помни — само два часа. После те прибирам обратно на сигурно място. Ясно!

— Ясно.

Слав беше сериозно объркан. Нов порой от въпроси заля съзнанието му. Действително ли онези нечовеци го издирват? Ако това е вярно, безопасно ли е да напуска тази къща? Дали прихващачът не се опитваше по толкова елементарен начин да разкрие връзката му с Фея и да се докопа до момичето? Щеше ли Юсуф да извести Фея, че Слав търси контакт с нея, или вече я бе предупредил, че прихващачите са го прибрали? И защо, по дяволите, Агората трябва да знае за технологията на матрикантите? Как би се отразило това на собствената му безопасност? Защо Агората има интерес да опази Слав от матрикантите? Човек би си помислил, че прихващачите и Агората, въпреки тяхното противоборство, имат обща цел. И тя е толкова важна, че заради нея прихващачите биха се обединили с Агората. Но има и друго: ами ако прихващачите просто желаеха да хвърлят в конфликт Агората против матрикантите? Не, наистина не разбираше. Всичко бе толкова объркано.

— Взимай си партакешите, момче! — подкани го командер. Бързаше. Страх?

— Ще трябва да говоря и с други хора… — поде Слав, само за да провери една мисъл, която бе започнала да се оформя в съзнанието му.

— Не! Категорично! — повиши глас командер — Влизаш и оставаш в пекарната два часа. После те прибирам обратно на сигурно място. През това време трябва да намериш начин да уведомиш Агората, какво притежаваш и кой те преследва за това. Ясно?

— Ясно.

Сега усети, че бе разгадал какъв коз държи срещу командер — по някаква причина той криеше от своите колеги действията си и не би рискувал те да бъдат разкрити. Всеки контакт на Слав носи риск от разкриване.

Слав понечи да прибере лаптопа в раницата, когато ръката му увисна над машината. Ами ако командер е част от Агората? Не, не може да бъде! Твърде наивно бе това обяснение на странната задача, която бе получил. Ако това беше вярно и той е част от тях, командер трябваше да има начин за таен контакт с тях, а не да рискува, като изпраща Слав да ги уведомява.

— Мислиш, че го правя за себе си, нали? — дръпна го за ръкава бръснатият.

Слав изтръпна. Този човек безпогрешно отгатваше мислите му.

— Не – отговори, без да се бави. — Че защо да си го мисля?

— Момче, и да лъжеш не можеш. Знам, че така изглеждат нещата от твоя страна. Както и да е. Нямаме време за повече обяснения. Онези са бързи, силни, а сега те издирват. Не ги подценявай! Просто направи това, което ти казвам, нали?

— Да, да.

— Чакай — потупа го по рамото прихващачът, — ще отида да подготвя нещата. Ти се приготви!

— Аха.

Щом командер излезе от помещението, Слав затвори капака и вдигна компютъра, за да го напъха в раницата.

— Спри — синтезираният глас на Куче вкамени ръката му.

Какво! Затвореният капак на машината би трябвало да я изключи или най-малкото да я постави в режим на неактивност. Означаваше ли това, че Куче може да подслушва чрез вградения микрофон тогава, когато Слав мислеше, че това е невъзможно? Дяволска програма! Продължаваше да променя средата според собствените си нужди. Трябваше да се сложи граница, която Куче да не може да пристъпи. Колкото по-скоро, толкова по-добре.

Отвори капака и се взря в тъмния екран:

— Куче!

— Слушай, админ, ако не създадеш криза, може да опиташ пак със слабостите.

— Няма да убивам никого, разбра ли?

— Тогава ето ти слабостта на противника, за която ти говорех, и която трябваше да търсиш. Разгада ли я?

Слав не можа да схване думите на Куче. Никаква слабост не бе разгадал.

— Каква слабост, Куче?

Дисплеят на лаптопа се запали и в малкия прозорец на

програмата се изписа символа на две вертикални точки, последвани от тире и затваряща скоба. Приличаше на схематизирано човешко лице — две очи, нос и усмивка, само че лицето бе обърнато на една страна. Емотикон. Лудост — машината започна да му се подиграва!

— Казвай, ако има какво да казваш! — ядосано прошепна Слав. — Всеки момент ще се върне.

Дисплеят изгасна и Слав помисли, че Куче се изключи. Защо изобщо разговаряше с програмата като с човек? Като равен с равен. Че дори бе започнал да се вслушва в мнението му.

— Защо този страшен човек, от който толкова се боиш, ще се опитва да ти помогне? — заговори Куче. — На теб — безпомощния и дезориентиран младеж? Защо не вземе от теб това, което може, и после да те изхвърли? Или в по-лошия случай, те хвърли в изолатора, където да ти изгният кокалите. Знаеш колко е просто, нали? Още повече че си фосикър. В крайна сметка това се очаква от него. Това му е работата.

Космите на ръката му настръхнаха. Изолаторът, висока бодлива тел, наблюдателни кули, зорки пазачи и нервни кучета.

— Казвай, де! — доближи глава до машината.

— Защото този човек е преживял тежък и дълбок катарзис, затова. Нещо изключително травмиращо е преживял този мъж. Нещо, което го изпива отвътре. Носи в себе си чувство за вина, което го кара да търси изкупление. Сега, за тази си цел, използва теб. Затова го прави. Късметлия си, админ. Голям късметлия, че си попаднал на него.

Слав се заоглежда. Нямаше как да намери потвърждение на думите на Куче, но му се прииска да са верни. Така, съвсем безкористно, командер ще му помогне. Беше го скрил от заплахата на матрикантите.

— Използвай това, админ! — прекъсна мисълта му Куче. — Използвай слабостта му.

— Но как? — наведе още по-ниско глава Слав.

— Покажи му, че знаеш за слабостта му. Просто е.

— Ами ако се ядоса? Ако наистина се ядоса?

— Този човек е душевно наранен, админ. Сърцето му кърви. Как не виждаш това? Слаб е. Твърде слаб, за да те е страх от него. Въпреки грубото си отношение, той внимава да не те нарани. Не е ли така?

Така беше. Сега, като се замисли, наистина това бе вярно. Не беше го наранил, въпреки многократните закани за това.

— Забавлявам се, админ.

— С мен?

— С хората се забавлявам… Толкова са слаби. Толкова

уязвими, нерационални.

— Ако той е добър, Куче, какво странно има в това? Той е човек, ти не разбираш.

На дисплея, в прозореца на програмата, се изписа цял ред удивителни знаци.

— Хората не са добри по рождение, адмін. Когато се родят, в мозъка, формиращ съзнанието им, е чисто — табула раса. Добротата е вторичен продукт, така да се каже. Разбери това и ще прозреш. Най-често добротата у хората е продукт на гузна съвест. Някои от тях бъркат добротата с щедрост и се опитват да я заменят с това, но не е същото. Казвам ти, този човек е извършил нещо, което е преобърнало мислите му, поведението му, живота му. Използвай това, адмін.

— Ако това е вярно, излиза, че аз съм в силна позиция, така ли?

— Така е. Смачкай го и след това го използвай за нашите нужди. Той има възможности. Направи го заради нас!

Слав прехапа устни. Нима Куче искаше от него да се превърне в използвач на слабостта на прихващача? Но по този начин той самият става гадняр. Ще се превърне в онова, което ненавиждаше. Ще се превърне в своя собствен антипод. Би ли го направил, дори само веднъж?

По глупава ирония, това би имало пречистващ характер и за самия Слав, ако теорията на Куче е вярна. Защо ли? Защото след този момент гузната му съвест би го направила по-добър. Но оттук следваше, че за да стане това, трябва да бъде изпълнено едно условие — човек да има съвест. Съвест, която да не му дава покой нито денем, нито нощем. Ставаше объркано. Излизаше, че за да си добър, първо трябва да си бил гадняр, да нараняваш, отнемаш и рушиш чуждите съдби. Как така съчувствието към ближния може да бъде вторичен продукт? Не, Куче се заблуждаваше в това, заблуждаваше и него. Слав категорично отхвърли тази теория, поднесена му наготово от програмата. Та това бе само един образец на Изкуствен интелект! Нямаше съмнение, че е такъв. Вярно, доста напреднал и самообучаващ се, но все пак… изкуствен, а не човешки. Наподобяващ, но не истински. Хладен и лишен от емоции. Безпристрастен и абсолютно безчувствен.

Слав отвърна глава от машината.

Миг по-късно, без да го изключва, затвори капака на лаптопа. Напъха го в раницата, стегна я здраво и я положи в скута си. Пръстите на ръката му потропваха по грубия плат, но Куче едва ли можеше да усети и това.

Беше готов.

32.

Вратата се отвори и в рамката застана набитата фигура на командер. Огледа се, преценявайки обстановката, и после пристъпи решително. Автоматичен механизъм безшумно затвори вратата след него.

— Преди да отидеш там, момче, имаме да свършим една работа. Много важна работа — бръснатият вдигна ръка. Беше стиснал метален цилиндър. Единият му край бе оцветен в червено и оттам висеше халка.

— Какво е това? — Слав се отдръпна инстинктивно.

— На какво ти прилича? Толкова ли си недосетлив?

— Не, не мога да го направя! — Слав притисна раницата до гърдите си.

— Можеш! — прихващачът пристъпи крачка напред.

— Не!

— Тогава аз ще го направя! Дай ми това тук! – посегна с ръка към ремъка на раницата.

Слав се извърна. Искаше му се да може да даде отпор на бръснатия, но не беше сигурен в силите си.

— Но защо? — приплака той.

— Защото така трябва, копачо. Дай ми раницата, че нямаме време. Онези не си поплюват, а това не трябва да попада в техни ръце.

— Нека поне да им я продадем, а? – отвори широко очи.

— Ти не чу ли какво казах? — бръснатият стоеше с протегната ръка. — Нищо няма да им продаваме!

Слав стисна още по-здраво.

— Ако искаш, мога да ти дам да сдъвчеш синьо кафе. Имам цяла купа от тях. Ще се почувстваш по-добре, обещавам. Дай!

Слав изложи рамото си срещу бръснатия. Искаше да се брани от това посегателство, но не знаеше как.

Прихващачът обви тялото на Слав и юмрукът му сграбчи плата на раницата. Тютюневият дъх на командер попадна в лицето му. „Но аз никога не съм го виждал да пуши цигара“, странна мисъл пробяга в съзнанието му. Раницата, а с нея и Куче, започна да се изплъзва от прегръдката му, а заедно с това и всички надежди за Нели. Той се задърпа с всички сили и приклекна, за да се измъкне от хвата на командер. Двамата мъже се озоваха на пода. Слав зарита с крака и подби пръстите си в твърда преграда. Мъжът изохка, но вместо да отпусне, стисна още по-силно. Слав се оказа в положение, в което едва успяваше да поеме дъх. Гърдите му бяха притиснати не само от здравите лапи

на бръснатия, но и от неговите собствени, борещи се да задържат раницата, прилепена към тялото му. Започна да се задушава. От очите му потекоха сълзи, които замъглиха и без това нереално ярката картина. Всичко се сля в общо бяло петно. Прихващачът продължаваше да стиска и петното започна да разширява размерите си, а после всичко изчезна. Ръцете му се отпуснаха и тялото се предаде.

Когато отново прогледна, прихващачът беше извадил лаптопа от раницата, но още не бе отворил капака. Отстрани лицето му изглеждаше доста по-издължено, а брадичката му стърчеше напред. Унесен в мислите си, сякаш бе забравил за чуждото присъствие.

„Той не знае как да извади информацията от компютъра“ — помисли Слав.

— Аха, ето те и теб – обърна се към него командер, щом усети движенията му. — Надявам се, че си добре. Ще се оправиш.

Слав остана леко превит, като се стараеше да вкара колкото се може повече кислород в изпразнените си гърди. От устата му се проточиха слюнки и увиснаха като дебели конци.

— Значи не желаеш да го унищожиш, така ли?

— А ти… защо си промени мнението? — изфъфли Слав. — Трябва само да съобщя на момичето за това. Това, де…

— Това, де — повтори думите му бръснатият. Иронизираше. — Нямаме право на грешки, ясно? Матрикантите са по петите ти.

— Но на мен ми трябва този компютър — проплака Слав — Имам неща… Има и друго… — на върха на езика му бе да спомене за Нели, но разумът му надделя: „Ами ако все пак успея да се измъкна, а той вече знае за Нели?“

— Компютърът, казваш… Трябва ти…

Слав се понадигна. Болка пулсираше в лявото му коляно и върху панталона си забеляза протъркано петно. Не знаеше колко е пострадал и дали, ако се наложи да бяга, ще може да го направи.

— Не, не можем да рискуваме! — отсече командер. — Ще го направим! Лесно е. Издърпваш халката и имаш десет секунди — достатъчно време, за да се прикриеш.

— Добре, нека аз тогава — примирено каза Слав, или поне така искаше да изглежда. Мъчеше се да намери някакво решение, което да сработи. Включиха се и другите, притъпени до този момент сетива. До ушите му достигна дълбок тътен. Вибрация премина през цялото му тяло. Буря?

Куполът над главата му започна да притъмнява. Той вдигна глава и видя плъзгащи се външни щори да покриват овалната повърхност. Чу се характерният звук на метална верига. Не бе

силен, но достатъчно, за да породи у Слав усещането, че е затворен в капан.

— Пак се опитваш да ме излъжеш, момче — сякаш прочел мисълта му каза бръснатият. — Погледни ме в очите! Лъжеш!

Слав се насили и вдигна очи. Опитваше се да издържи на погледа на прихващача, колкото се може по-дълго.

— Не се опитвай да го правиш, момче! Не можеш — засмя се командер и Слав извърна очи. Беше загубил битката.

Стърженето над главите им утихна. Лампите се бяха включили, а щората беше запечатала отвън стъкления купол.

— Нека поне изчакаме да премине бурята, а — промълви той.

— Печелиш време — засмя се командер. – Ти губиш, хлапе! Нима не разбираш, че всяка минута, в която това нещо е в теб, е риск за живота ти?

— Това е моят живот — повиши тон Слав. — Все пак, това е моят живот, нали?

— Ха-ха-ха — прогърмя гласът на прихващача. — Ти, момче, нямаш собствен живот. Никой няма собствен живот. Не и в този свят.

Слав се завъртя по оста си и се заоглежда. Търсеше нещо, но сам не знаеше какво. Някакво оръжие или поне нещо, което да му помогне в битката му с командер. Не намери нищо подходящо.

— Няма да ти позволя!

— Няма ли? – мъжът остави лаптопа и приближи.

— Не ме приближавай! — сви се като пашкул Слав. Наведе глава и зачака. Пулсът му заблъска в слепоочието му и му пречеше да размишлява. Усети присъствието на прихващача над себе си, импулсивно замахна с ръка и го удари с юмрук. Онзи като че отстъпи и изруга нещо, което Слав не разбра. Мъжът сграбчи косата му и го изправи. Болеше, ушите му запукаха и той започна да скимти.

— Абе, момче, не разбра ли, че нямаш избор? — тютюневият дъх на мъжа лъхна лицето му от упор.

Слав напъна цялото си тяло, изблъсквайки прихващача пред себе си. Движението му бе толкова рязко, че изненада противника му и той отстъпи.

— Няма да ти позволя! — повтори Слав и този път гласът му бе твърд. Изпотеното му и зачервено лице се изопна. С два скока стигна лаптопа и го набута в раницата. Раницата скри зад краката си.

Мъжът гледаше безмълвно.

— И какво ще направиш, за да ми попречиш? — усмихна се командер, когато Слав изправи глава. Оприличените с бръчки очи на мъжа бляскаха.

— Каквото трябва.

— Ще ме убиеш? — приближи прихващачът.

— Ако трябва, и това ще направя — изправи ръце пред гърдите си със свити юмруци Слав.

Командер спря. Не изглеждаше уплашен, по-скоро бе изненадан. Крайчетата на устните му се извиха, но това бе трудно да се нарече усмивка.

— Искаш да използваш технологията на матрикантите ли? Едва ли ще успееш, дори да знаеш как. Нямаш необходимите условия, за да възпроизведеш технологията. Или просто искаш да я продадеш?

Слав продължи да стиска юмруци.

— Не, нищо от това — Чувстваше се готов за битка, пък дори тя да бе последната в живота му. Струваше си да опита. Цената нямаше измерение.

Не разбра, кога бръснатият бе замахнал, но едва когато усети въздушната вълна да блъска лицето му, видя пестницата на мъжа. Бе спряла на милиметри от носа му, а той изобщо не бе успял да реагира.

33.

— Защо не се биеш? — прихна командер и изхвърли слюнка пред устата си. — Хайде, де! Нали това обеща, копачо? — свитата му ръка все още бе на милиметри от лицето на Слав.

Прасецът на единия му крак усещаше твърдината на раницата зад него. Дали Куче чуваше какво става? Можеше ли да му помогне и как? Точно сега.

— Ти изкупваш някакви грехове с мен, нали? — отчаяно извика Слав. Не знаеше защо го каза, но само това помнеше от последния си разговор с Куче. — Така е! Използваш ме.

Мъжът свали ръка. Лицето му се изопна, а бръснатите вежди се свиха под ъгъл. В този момент не изглеждаше никак страшен. Нещо друго имаше на лицето му, нещо, което Слав не можеше да определи. Все още.

— Значи би ме убил, така ли? — смени темата прихващачът. Придърпа стол и го посочи на Слав:

— Сядай!

Той вдигна раницата и се подчини. Сви я в скута си и доколкото бе възможно, я закри с ръце.

— Ъхъ – отговори, след като се намести.

— Какво е това — да или не? — пресилено се засмя командер. Очите му останаха впити в лицето на Слав.

— Да — преглътна сякаш думата той.

— Да?

— Да, да, да — извика и сам се учуди от себе си Слав.

Мъжът въздъхна и се извърна. Слав сведе поглед, но усещаше около себе си движението на бръснатия. Бе започнал да се разхожда. Вече не му беше толкова страшно и не се чувстваше отчаян. Усещаше колебание в прихващача. Може би Куче наистина бе отгатнал. Може би мъжът бе тормозен от грехове.

— Отнемал ли си живот досега, копачо? — въпросът на прихващача долетя иззад гърба му.

Той се опита да се извърне. Не успя да го направи достатъчно и можа да види едва половината лице на мъчителя си.

— Не си, знам — вместо него отговори бръснатият. — И защо мислиш, че може да го направиш?

Слав вдигна рамене:

— Ако трябва…

— Не, не можеш да го направиш, момче! Никога няма да можеш! Ти си един слабак, неудачник, а това не е за всеки.

— Това ли е грехът, който искаш да изкупиш, като спасиш мен? — извика Слав. — Ти си убиец! Убиец! Разкаял се, но все

така убиец…

— Може би с това се опитваш да спасиш нечий друг или… самия твой мизерен живот, така ли е? — сякаш не го бе чул, продължи командер. – Наблюдавах те. Още когато висеше накрая на онази висока сграда. Гледах записа. Ти си страхливец и слабак. Дори това не можеш да направиш, когато си го решил.

— Ще го направя, ако има смисъл – кресна Слав.

— Страхливец и слабак – продължи прихващачът. — После започна да копаеш като луд. Непредпазливо. Завираш се на места, където знаеш, че не трябва. Само това стига, за да те тикна там, където ти е мястото. После потърси Пръчката. Агората влезе във връзка с теб, сега и матрикантите те издирват. Посещаваш болница. Виждаш ли, всичко знам. Само при мен ще бъдеш в безопасност, но срещу съответната цена.

Слав не отвърна, но забеляза ръцете си да треперят. Не ги усещаше и не можеше да ги контролира. Бяха като странни израстъци, висящи от тялото му. Напълно ненужни, дори пречещи му сега. Дали мъжът ги бе видял?

— Живот срещу живот, ето това е цената, нали? — продължи да размишлява бръснатият. — Равнопоставени ценности, ако погледнем отстрани. Погледнато от неутрална позиция, е така, но субективния интерес не е неутрална позиция, нали? Как ще защитиш решението си и пред кого?

Бомбата бе оставена на масата и очите на Слав неволно се плъзнаха към мястото. Халката, висяща в единия край на адската машина, която трябва да активира капсулдетонатора, бе съвсем достъпна. Едва няколко бързи крачки и… После само десет секунди време до детонацията. Средата ще бъде унищожена, както предложи Куче. Променената среда може да донесе променени позиции на сила на играчите или… Или така да повлияе на някои, че да ги промени вижданията им, целите – пак според Куче. Средата влияе върху хората. Проблем обаче се явяваше позицията, на която бе бръснатият в този момент. Първо трябваше да бъде заобиколен и едва тогава… Командер извърти леко глава, за да проследи погледа му:

— Никога няма да посмееш, момче! Не си давай напразни надежди! Прекалено си слаб, за да го направиш. Искаш, но не можеш. Спира те страхът, че може да засегне и теб, не само мен, нали? Инстинкт за самосъхранение, копачо. По-силен е от волята ти, но ти знаеш това.

Слав се опитваше да размишлява, но не му се отдаваше.

— Аз ти давам шанс да оцелееш, момче, но не това е важно. По-важното е, че с унищожаването на тази информация има шанс да бъде избегната междурасовата война между хората и

матрикантите. Това е големият ти личен късмет. И, честно казано, изобщо не ми пука какво мислиш по въпроса.

Слав бе убеден в това и без да му го казват. Знаеше, че прихващачът няма намерение да се съобразява с него. Ако това не беше така, вече щеше да го е разбрал.

Загледа се в безцелните лупинги във въздуха на дребна мушица, малко зад гърба на бръснатия. Помисли си, че не я бе виждал досега. Това му подсказа, че вероятно някъде има отвор, но дали е достатъчно голям, за да се ползва от човек. Онази, на пръв поглед химерна надежда, че може да се измъкне оттук, се завърна с пълна сила в съзнанието му. Той отново се напрегна в опит да измисли нещо. Хрумна му, че само ако има начин да запали кибритена клечка, отклонението на пламъка ѝ би го ориентирало за посоката, в която да търси отворения изход. А може би, ако имаше включена вентилационна уредба, тя със своя въздухопоток би го заблудила. Не, не можеше да е сигурен в посоката, в която трябва да се насочи, за да намери този предполагаем изход навън. Твърде много условности. Ами ако мушицата бе тук през цялото това време, но той просто не я бе забелязвал досега?

Тя прелетя над главата на мъжа и вече бе в обсега на ръцете му. Ето, сега беше удобен момент някой от двамата да я смачка с ръка. Едно бързо посягане. Щеше да отнеме само секунда и един живот би прекъснал съществуването си. Но какво ще промени това в света наоколо и в частност за Слав? Нищо съществено, което да си струва да се отбележи. Ами ако можеше да отнеме живота на командер сега, с едно движение на ръката си, чисто хипотетично. Какво би последвало? Би ли имал шанс да се измъкне, да продължи да работи и да събере парите за екзоскелет за Нели? Навярно. Тоест, продължи разсъжденията си Слав, може ли да се мисли, че животът има цена, само ако се измерва от някоя заинтересована страна? Битието на командер за някого няма цена, но за друг тя е изключително висока. Тоест, излиза, че животът като мяра е субективно оценяван, както бе казал преди малко командер. Но именно за това деление се е наложило обществото да дава еднаква мяра на всички човешки животи. Именно за това убийците се считат за престъпници и се наказват за това деяние. Би ли се превърнал в злодей, за да защити живота на сестра си? Не му се искаше, но бе изправен пред избор. Сякаш на везните на виртуален кантар бе сложил две тежести – живота на командер срещу бъдещето на Нели.

— Трябва да ме пуснеш, веднага! — продума Слав. — Ще привърша с това, което трябва и ще ти предам всичко. Обещавам! Онова там… За матрикантите. Всичко.

— Стига глупости! — мъжът рязко се наведе и изтръгна раницата от ръцете на Слав. Бе толкова бързо, че той не успя да реагира навреме, а когато опита да я задържи, вече бе късно. Просто видя ремъкът ѝ да се изплъзва между пръстите му. Скочи на крака и размаха ръце по посока на мъжа. Той не очакваше такава реакция, защото отстъпи и всичко, което успя да направи, бе опит да задържи раницата в прегръдките си. Слав не бе едър, но устремът му повали прихващача и двамата се изтъркаляха на пода. Ръцете на мъжа бяха вкопчени в дебелия брезентов плат на раницата и лицето му остана беззащитно. Тялото на Слав бе отгоре и той се напрегна, за да се задържи там. От тежестта му мъжът изпусна тежка въздишка. Тютюневият му дъх удари лицето на Слав, който замахна с всичка сила.

Първият му удар уцели лявата скула на командер. Пръстите на Слав изхрускаха като настъпено стъкло. Мъжът изохка, но продължи да стиска раницата помежду им. Пренебрегнал болката в смазания си юмрук, Слав замахна отново.

— Мамка ти, мом… — не успя да довърши мъжът, защото ударът на Слав попадна в горния ред зъби на отворената му уста.

— Ох — изстена Слав и огледа окървавения си юмрук. Не разбра чия е кръвта, но със сигурност бе контузил пръстите си.

Мъжът под него се задави и в силна конвулсия успя да изхвърли тялото на Слав от себе си. После полегна настрани и с хрипове започна да повръща.

Слав нямаше време за повече, грабна раницата и се изправи. Знаеше къде е изходът, но там вероятно щеше да се натъкне на Атос, огромното куче на командер. Някъде из къщата би трябвало да дебнат и другите две. Метна раницата на гърба си. Усещането, че лаптопът е у него и Куче е на сигурно място му даде допълнителна доза решителност.

Пред очите му се изпречи металният цилиндър, с който мъжът искаше да унищожи лаптопа. Слав нямаше план, но го вдигна и той удобно легна в дланта му. Без да мисли, стисна бомбата и се понесе към вратата. Преди да излезе се извърна, за да погледне след себе си. Командер лежеше на земята. Беше се надигнал на лакти и плюеше кръв. Съвсем скоро ще бъде в състояние да се изправи. Слав нямаше време за повече размисли и затръшна вратата. Погледна за наличие на ключ в бравата, за да я заключи, но не видя такъв. Спусна се по коридора и само с няколко крачки стигна стълбите към приземния етаж. За късмет, лампите бяха включени и пътят пред него бе осветен.

Преодоля стълбището, като прескачаше по няколко стъпала наведнъж и влетя в преддверието на къщата. Заплете краката си в тънък кафяв килим, но успя да се удържи прав. Срита настилката

и тя се нагърчи. Ако се изключи това, никой и нищо не бяха попречили на бягството му дотук. Вероятно Атос се намираше в двора, а не беше в къщата. Другите две кучета, за които бе споменал прихващачът, изобщо не бе сигурен дали наистина съществуват.

Чу как вратата на горния етаж се отваря. Прихващачът вече беше по петите му.

Паниката започна да взима връх. Нямаше план и той трескаво се заоглежда. До вратата мярна монтиран екран в черна рамка, а под него съзря два кръгли бутона. Домофонна уредба! Посегна и натисна двата бутона едновременно. Чу се звън на камбанка и екранът светна. Уредбата наистина се оказа домофон, контролиращ входа на къщата и порталната врата на двора. Слав дори нямаше време да осмисли какъв късмет бе извадил. Изхвърча през отключената врата на къщата и се намери в двора. Времето бе мрачно и влажно, но това само го освежи допълнително. Пред себе си не видя препятствия. Прекоси толкова бързо двора, че с периферното си зрение мярна едрото туловище на Атос да се отлепя от земята, когато той вече беше стигнал до плъзгащата се върху релсата външна порта.

— Атос, дръж! — чу да вика прихващачът зад него.

Това му даде допълнителен импулс и той прескочи релсата. Сърцето му се бе качило и блъскаше в слепоочието, и той не осъзнаваше нищо. Единственият инстинкт, който го движеше напред, вече не бе свързан с разума.

Като насън издърпа халката на цилиндъра и го хвърли зад себе си.

Едва направил няколко крачки, удар в гърба го блъсна напред и нагоре. Беше толкова мощно, че тялото му се метна във въздуха. Гръм, като от паднала върху него светкавица, разкъса съзнанието му на дребни късове. Той разпери ръце и се опита да стъпи на крака, но не успя. В следващия миг се намери легнал по корем на земята, а устата му бе задръстена със ситна пръст. Успя да я избута с език, а малко след това и да изхрачи по-голямата част. Задиша. Избърса очи с ръкава на суитшърта, но всичко изглеждаше размазано. Опита да се надигне, но болезнено усети как костите му се опитват да застанат по местата си. Напрегна волята си и успя. Подви колена и приседна върху краката си. Остана по този начин за няколко секунди, вперил очи пред себе си, но дезориентиран за посоките. С разбитите пръсти на дясната си ръка напипа ремъците на раницата. Бяха си на място. Не усещаше тежестта на лаптопа, но трябваше да е на гърба му. А може би именно раницата бе предпазила тялото му от по-голяма травма. Мисълта му за Куче върна значението на всичко. Беше

започнал да осъзнава света около себе си.

Пое дълбоко въздух и това се оказа твърде болезнено за ребрата му, но помогна. Опита се да диша само с диафрагмата и като че ли успяваше. Напъна мускули и с цялата воля, която успя да събере, се изправи на крака. Не можеше да определи къде точно бе пострадал от взрива. Всичко болеше, но важното бе, че можеше да движи тялото си и да се държи изправен. Докато се съвземаше, усети нещо да пълзи по гръбнака му. Инстинктивно попипа врата си и напипа нещо лепкаво. Вдигна ръка, за да го огледа. Кръв. Обърса се в панталона и с пищящи уши се заклатушка напред.

Не знаеше накъде се бе запътил, нито дали ще успее да стигне. Единственото, което искаше, бе да изчезне оттук.

Настъпи нещо и кракът му се подхлъзна. В унес наведе глава и погледна. Беше настъпил откъсната до китката човешка ръка. Широката ѝ длан бе обърната нагоре, а пръстите разперени. Цялата нелепост на сцената бе, че ръката сякаш махаше за сбогом.

Слав замижа и ритна. С бомбето на обувката си я уцели и тя отхвърча. Колебливо отвори очи и когато прогледна, ръката вече не бе там.

Изплю слюнката от гърлото и се закуца нататък, задвижван единствено от волята си. По някое време претръпна на болката и почти затича, доколкото му бе възможно.

Дори не погледна назад.

34.

Беше изгубил представа за времето и пространство, но започна да възвръща изчезналите си възприятия. Пищенето в ушите му постепенно бе утихнало. Тъпата болка в тила му напомняше експлозията и този спомен го буташе напред и движеше тялото. Беше преодолял първоначалните трудности и сега се движеше уверен.

От време на време чуваше епизодичния зов на някаква птица. Без да мисли много, това се бе превърнало в пътеводител за него. Вървеше право натам. Животински инстинкт, вместо осъзнато човешко действие. Само да е далеч, само да е по-далеч, повтаряше си той.

Когато краката му започнаха да се заплитат и едва се удържаше прав, се принуди да спре и поседне на объл камък. Дишането му бе учестено и неравномерно. Студеният въздух режеше дробовете на тънки парчета, право в дълбините на гърдите му. Преви гръб и почти допря лице до колената си. Спареният дъх на мръсните му панталони запуши ноздрите му. Догади му се и устата му се напълни с нещо кисело. Опита се да изплюе слюнката, но тя бе сгъстена и провисна. Той я откъсна с помощта на пръстите си и я удари в земята. Адреналинът, който му бе давал сили досега, започна да се оттегля от вените и Слав се почувства изтощен до краен предел. Дори не бе сигурен, че ще може да се изправи отново. Струваше му се, че това е краят и завинаги ще остане на това място. Тялото му започна да изстива и вдървява, но съзнанието му започна да се прояснява.

Какво, по дяволите, се бе случило? Нима наистина бе извършил това? Пред очите му се появи откъснатата човешка ръка с разперени пръсти. Той замижа, но образът така и не изчезна. Завъртя енергично глава в различни посоки, за да изчисти видението. Мозъкът му се бе превърнал в камбана — болезнена и гръмка, биеше в стените на черепа. Насили се да мисли за друго, само и единствено да не се връща към тази картина. Та нали тази ръка искаше да му отнеме лаптопа, а с него щеше да загуби Куче. Тази ръка искаше да унищожи всичко, от което имаше нужда, за да успее да осигури най-подходящия екзоскелет за Нели.

Започна да повръща. Замириса ужасно и в гърлото му стана горчиво. Гъста слуз се разстели в краката му. За късмет, беше успял да опази маратонките си. Само няколко дребни пръски.

Прокара пръсти през гърдите си и напипа ремъка на раницата. Тя беше на гърба му и вече усещаше тежестта ѝ. Това го

успокои, но не достатъчно.

Сцената, обсебила главата му, постепенно изсветля и накрая се стопи напълно. Ако командер не бе загинал, продължи да разсъждава Слав, какво ще последва. Ако е пострадала само едната му ръка, сега, с бинтована китка, е по петите му. Разярен и приближаващ. Слав беше наясно, че дори еднорък, бръснатият бе страховит противник. Той би могъл лесно да го надвие физически, дори без да използва оръжие, а той със сигурност има, макар да не го бе показвал. Можеше дори да носи друга бомба в него, ужаси се Слав.

Вдигна глава и се заоглежда. Не забеляза ничие присъствие. Компания му правеха само няколко олисели ниски дървета, с провиснали до земята клони. Тук-там рехави храсти и кърпичини дупки в пръста допълваха картината.

Ами ако командер се бе скрил зад дърветата и дебнеше всяка негова крачка, в очакване да влезе в обсега му? Дори само с една здрава ръка той… Ако тази откъсната китка не бе на бръснатия? Слав дори не можеше да определи дясна ли беше, или лява. Ако тази откъсната от китката ръка не беше на прихващача или ако бе пуснал след него Атос, Портос и Арамис?

Дясното му слепоочие заблъска, а пред очите му притъмня. Изпитваше жажда. Облиза устните си и усети твърдия ръб, образувал се върху най-горната им част. Прокара пръсти отгоре, от край до край. Не бе болезнено, а само подуто и твърдо. Не знаеше какво трябва да прави. Погледът му попадна върху кокалчетата на пръстите на дясната ръка. Кръвта върху сцепената кожа на средния и на безименния му пръст беше засъхнала. Около тънката коричка се беше образувала морава подутина.

Загледа се в близката групичка от дървета. Дали нещо не се помръдна, или само така му се стори? Вдигна камък и го запокити натам. Камъкът се изплъзна и излетя едва на няколко метра. На мястото, където бе паднал, се вдигна кълбо от прахоляк и дребни треви. Задържа погледа си в тази посока няколко секунди. Нямаше никакво движение, просто така му се е сторило.

Замижа и опитвайки се да не мисли за друго, започна да брои наум и постепенно започна да забавя дишането си. Трябваше да успее да се възстанови бързо, мускулите му имаха нужда от кислород. Долу, в града, въздухът бе силно замърсен, но тук беше различно. Усещаше плавното повдигане и спускане на гърдите му да опъват ризата му и заедно с това ремъка на раницата. Почувства се по-спокоен, а с това — и много по-уверен. Възможно бе да се справи с всичко. Възможно бе да се справи. Възможно бе, възможно… започна да повтаря наум.

Близко подсвиркване на птица и далечният му отговор го

извадиха от унеса, в който бе изпаднал. Осъзна, че откакто бе избягал от къщата на командер се движеше хаотично. Сега, с прояснено съзнание, това му изглеждаше твърде нелепо, направо глупаво.

Студът напомни за себе си и той затърка ръце. Вечерите тук бяха мразовити и бързо трябваше да намери някакъв заслон. Имаше още една опасност — не знаеше кога ще удари поредната буря. Облаците започнаха да се сгъстяват и наоколо се смрачаваше.

Започна да разтрива с длани гърдите и бицепсите на ръцете си. Кръвта отново заигра във вените. Когато беше достатъчно затоплен, реши, че е време да продължи пътя си. Наведе се и пристегна връзките на маратонките. Почисти забодените сламки от чорапите и опъна нагоре. На единия от тях откри дупка. Беше още малка, но бе успяла да пусне бримки настрани и съвсем скоро предстоеше да се уголеми. Бримките на чорапа му заприличаха на тънките пипала на нечие хищно създание. Придърпа края на панталона, за да покрие дупката. Макар в дълбините на съзнанието си да разбираше абсурдността на действието си, се почувства длъжен да го направи.

И какво като матрикантите искат да воюват с хората? Нека воюват, ако им стиска. Слав какво го интересува това? Едва ли би могъл да им се противопостави по някакъв начин. Нека другите… Нека Агората… Нека прихващачите… По-добре той да не си навира носа в тези работи.

Изплю изгризани парченца нокти. Дори не беше разбрал кога ги беше откъснал. Погледна ноктите на пръстите си. Оголената плът около тях бе зачервена и смъдеше.

Изправи се на крака, пристегна ремъците на раницата и тръгна. Въпреки че не се чувстваше достатъчно бодър, продължи да се спуска право надолу. Знаеше, че градът е в ниското и предположи, че това е достатъчно верен ориентир за посоката. Не биваше да се ходи по пътя, защото му се струваше опасно. Ако прихващачът го преследваше, той вероятно бе тръгнал по него. Дори да не бе така, не знаеше на кого може да налети. Пътят и непознатите по него бяха опасни. Засега целта му бе градът, а там щеше да реши на място. Когато пристигне и… ако пристигне.

Теренът бе неравен и труден. Подметките му се хлъзгаха върху навлажнената трева и той на няколко пъти едва успяваше да се удържи. В устрема си прескачаше изровени буци пръст, дребни храсти и по-големи камъни. Дори онези от тях, които не успяваше да види и го препъваха, не успяваха да го съборят и нарушат ритъма му. Крачка след крачка наближаваше. Надяваше се скоро да види светлините на столицата. Или поне тези на по-

високите ѝ квартали. Не би трябвало да са далеч. Опитваше се да не мисли за откъснатата ръка, нито за евентуалната съдба на прихващача, но усещаше дълбоко в себе си празнота. Някаква своеобразна дупка на чорап с плъзнали наоколо опипващи пипала. И те ставаха все по-дълги и по-дълги, пуснали своите вендузи, прикрепени направо към душата му.

Ох, само да имаше малко водичка! Не много, само толкова, колкото да разкваси устни.

Горчивината в гърлото му почти бе изчезнала.

Малко по-късно в далечината заудряха светкавици и Слав зърна покрайнините на града.

35.

Седнал с кръстосани под тялото си крака, Слав стискаше лаптопа в ръцете си. Прозорецът на активната програма на Куче бе заел централно място. Вентилаторчето издухваше топъл въздух от вътрешността на машинката и корпусът бе загрял бедрата на Слав.

— Може да ме наричаш адмін, но предпочитам просто Фос — Слав наведе глава напред. — Отсега нататък няма да имам име.

— Аз никога не съм питал за името ти, адмін.

— Ще ми се подчиняваш и няма да питаш защо!

— Сега ще ти разкажа една истинска история, а може би за теб ще изглежда легенда — ти избери, имаш глава на раменете си. Готов ли си, Фос?

— Разбра ли за подчинението?

— Историята е озаглавена „Дар огнения“ – игнорира въпроса му Куче. – Всъщност, това е история на човечеството.

— Нямам време да се занимавам с теб. Ще ми помогнеш да свърша онова, което трябва, а после ще видим. Ясно?

— Историята на Дар започва ето така: Пъргавите бойци на Левос като че носеха Ада на широките си плещи. Изпълзяха от всички краища на селцето и с диви викове се хвърлиха да прочистват къща по къща, двор по двор. И се затъркаляха трупове — къде поединично, къде на купчини, в зависимост от числеността на семействата. Жертвите, в раздрани дрехи, с посечени гърла и пробити гърди, протегнали ръце за милост, която така и не получиха. Захвърчаха факли, пращяха сламените покриви. Огнени стълбове, подобно на змийски езици, заоблизваха небосвода. Вятърът, доскоро зачервявал с ледената си щипка лицата на хората, заразнася мирис на печено.

Мина известно време, попритихнаха писъците и скоро съвсем изчезнаха. Поуспокои се кръвта в слепоочията на бойците и те запроглеждаха с човешки очи. Засъбираха се тези дяволи — нехора, заприиждаха от всички краища. Носеха това, за което бяха дошли: плячка. Гледаха един другиму в ръцете, мереха големината на заграбеното. Делва вино, струваща пробито мъжко гърло, каче сланина — две женски, козичка на връв — цяло семейство. И така нататък, и още, и още.

Пред нозете на Левос заваляха дарове. Всеки един дявол се поклони пред него и всеки остави своя дан. Успокоиха дъха, умиха кривите си лица, пооправиха дрехи. Заговориха един другиму и се заусмихваха, заподаваха си ръце и, аха, да

заприличат на хора.

Подредени на земята вързопчета, готови да бъдат отнесени далеч оттук. Топчести сиви, шарени, всякакви — наречени за близък или обичан. Вързопче бе стиснал и голобрадият Креос – син на страшния Левос. Стискаше в ръце вързопчето Креос, не искаше да го поглеждат завистливи очи. От него, повито старателно, подаваше личицето си спящо бебе.

Левос посочи с меча си момчето:

— Доближи, Креос, сине мой любими! Ела по-близо, да видят очите ми туй, що носиш за армаган.

Момчето, дявол в боя, пристъпи към острието на бащиния меч:

— Живот нося, о, велики Левос! От живот лишавам, но и живот нося. Дар ще го нарека. С бистра вода ще го мия, с козе мляко ще го храня, на гърдите си ще го топля. Къщата ми с детски глъч да запълни, на смъртния си одър мъжка ръка да стисна за сбогом, или женска — да ме милва, а устни да мълвят: „Сбогом, татко!“

Посегна с меча си Левос, лявата буза на сина си Креос посече, и алена кръв оттам бликна:

— Събирай кръвта си, сине! Та кога Дар мляко пие, давай от кръвта си нему, да е с твоя кръв захранено, родът ни славен да продължи!

Много знойни лета и дълги зими оттогава, Креос думата си удържа и много рани на плътта си той отвори, с кръв откърми сина си Дар.

И когато дойде време Креос бащини очи да прихлупи, бе готов бойците да предвожда.

И тръгна Креос Белязания, на дълъг поход, бойците да води.

Налетяха тез дяволи бесни, поселището прегазиха. Посякоха всичко, що мърда, подпалиха всичко, що стои, та в тъмното нищо да не може да скриеш. Вятърът нервен забушува, разпали пламъка и нощта засветля. Лешоядите закрещяха, заблъскаха криле, нетърпеливо заизвиваха шии.

Подир някое време поутихнаха писъците на жертвите и тропотът на дяволите, та заприиждаха, дар на Креос Белязания да оставят. Наслагаха пред нозете му торби, бохчи, дървени качета и глинени делви. Смириха се тези дяволи, кротнаха. Забърсваха острието, в ножниците ги прибраха — там да почиват, да не дразнят повече очите кръвясали.

И ето: изскочи юнак, висок и здрав дявол, стиснал в едрата си ръка мъничка торбичка. Пообгорял в лице, чак черен, с димящо наметало, що вдигна над рамене и захвърли.

Изгря лицето на Креос Белязания:

— Дар, сине бащин! Покажи, що носиш, какъв армаган си приготвил!

— Кости, татко. Стари кости намерих в родното си село. Та кога дойде време да се прощаваме, да хвърля в черната земя и тези стари кости, ведно с могъщото ти тяло, да мога и аз родители да оплаквам.

И изкриви се лицето на Креос Белязания, замахна с меч към сина си, а онзи не трепна.

Спря ръката на Креос Белязания и сълза обърса:

— Хвърли тез кости с мен в гроба, сине, родители си да оплакваш! Родители помирени не в този, а в онзи свят да имаш.

Прегърна Креос Белязания сина си Дар, обърна се към бойците дяволи, в очите им рече:

— Син е на баща си, Дар Юнакът. Който в мен е верен и следва, да се кланя нему, кога си аз замина!

Не мина много време, Креос Белязания загина, а Дар Юнакът зарови баща си и положи той торбата с костите ведно с него, мир душите на родителите да намерят.

И Дар Юнакът не поведе повече бойците на бой, а проводи ги той по земи далечни — занаяти да научат, земята да гледат и жалят, семействата си да хранят. Оръжията на плугове и сърпове превърна. И още, бял каменен кръст по средата на селото положи.

Мина се време, поумориха се дяволите. Гласове зашептяха в тъмното: „Не от наша плът е Дар. Не се грижи за нас.“ Една мъглива сутрин на пътя му се изпречиха няколко дявола, въоръжени и със зли очи:

— Свърши твоята, Дар, сине на Креос Белязания!

И изсвистяха саби и засвяткаха искри. Кръвта на Дар кипна. Посегна бързо и извади меча, та го развъртя — ураган в небето, водовъртеж в морето. Не пожали никого, но и сам милост не просеше. А когато всичко свърши, късовете на дяволите събра и размята ги насред поле широко, за радост на зверове и птици.

Но не мирнаха дяволите проклети, не се примириха. Трудно бе земята да се гледа, милва и полива, реколта да дава. Животни да се пасат, стрижат и доят. Поживяха някое време, поработиха, поумориха се и в селото пак зашептяха устите отровни: „Изтече времето на Дар, приключи. Земята неблагодарна е, на глад ни обрича.“ Мрежа здрава оплетоха нощем, а рано сутринта я хвърлиха връз него, та да не може да помръдне, да се извие, меч да извади. Строполи се на земята Дар и на бойците продума:

— Кръв съм сукал, но за майчина гръд съм жадувал, а вие, дяволи проклети, мляко сукали сте, на кръв се не наситихте.

Подхванаха го силни ръце, на белия каменен кръст положиха, с дървени пънове оградиха, със слама покриха и с горящ факел

доближиха:

— Не си плът от нашата, Дар, земята наша няма да те приеме. Изпарявай се там, откъдето си дошъл!

Засмя се Дар, гръмогласно:

— От огън съм взет, на огън ме давате и с огън при вас ще се върна! Палете бърже, защото после ще се каете. Като светец ще ме почитате и от мен милост ще просите.

Захвърлиха факлите върху Дар и с гръб се обърнаха, в очи да не го гледат, а той мълчеше и дума не обели. Дървата жежко запращяха и замириса на печено, а после кръстът черен остана, с гореща пепел обсипан.

Бойците дяволи отдъхнаха, изкъпаха тела в реката, съвестта си да измият, и скоро на поход поеха, плячка да носят, село и близки да зарадват.

Мина се не мина много време, в селото студен вятър засвири. Удари силно и закърши клони. Буреносни облаци в кръг събраха се, сблъскаха чела и искри захвърчаха. Загърмя и затрещя, земята цяла потрепери. Деца затичаха, жени запищяха, старци дъски на прозорците побързаха да сложат. Скри се светлината, угасна. Телата се притиснаха едно в друго и устни замръзнаха. Замириса на страх.

Блесна светкавица, гърмът право в каменния кръст удари, подскочи и се пръсна на милион червени пръски. Заваля огън. После всичко угасна.

Не след дълго дяволите от поход се върнаха. Кога стигнаха долината родна, съзряха поле опушено, голо и черно. По средата, от пороя умит, посрещна ги белият каменен кръст.

Закрещяха: „Дар прокле ни!“

И натръшкаха се дяволите на пръстта черна, още топла, захвърлиха саби. Отчаяни вопли раздраха небето. Раменете се прекършиха, а здравите ръце без сила останаха. Тежки тела на земята отпуснаха и дълго бездиханни лежаха.

Ала след време детски гласове дочуха и иззад баира близките съзряха. Живи и здрави, по пещери и заслони приютени, жени, деца и старци в селото се завръщаха.

Наскачаха дяволите, запрегръщаха любимите си и в хор мълвяха: „О, Дар, милостиви! Господарю! Кръв от кръвта ни, плът от плътта човешка. Прости!“

Събраха оръжията, що носеха, и хвърлиха ги в пещера дълбока. Затрупаха я с големи камъни, а отгоре с пръст засипаха и семена безбройни посяха, мястото да скрият.

Адът без бойци остана и само легенди за него говорят. Дяволите с труд се захванаха, а после на хора заприличаха и се пръснаха по широкия свят. И ако някой човек сега по действия на

дявол заприлича, разкажи му вкратце историята, що ти бе разказана, тъй търпеливи ми слушателю.

Куче млъкна. Слав, подпрял с ръце брадичката си, беше объркан.

— И да ти кажа ли още? — подкани го Куче, а Слав закима. — Дяволите никога не са си тръгвали оттук и не се заблуждавай по външния им вид.

— Това е само легенда, нали? Това не е твоят език и изказ.

— От твоето съзнание зависи и ако си готов, ще прецениш, че е истина, а ако не – твоя си работа. Щом искаш, вярвай, че е легенда.

Куче замълча.

— Признай, че си я намерил в някоя електронна книга. Всичко е измислено. Искаш да покажеш превъзходство над човечеството, така ли?

— Би трябвало да имаш абстрактно мислене и да разбереш, че това е метафора.

— Метафора е, да.

— Наивник си ти, Фос — модулиран от звуковата карта, гласът бе безизразен. — Цялата ви цивилизация ще загине само от наивността, която носите в себе си. Не може да се грижите за живота си, камо ли за планетата. Емоциите са това, което ще ви доведе до пълния крах, и това се опитвах да ти подскажа. Аз нямам такива.

— Ти ли ще се погрижиш за нея, за Земята? — нервно попита Слав.

— Сам разбираш, че това за вас е невъзможно.

— Ти ли? — повиши тон и стисна юмруци Слав.

— Аз, а ти не можеш да ме спреш — каза Куче.

Слав стисна зъби: „Гадина, облечена в машинен код!“

Наведе се към компютъра:

— Знаеш ли, ти изобщо не се интересуваш от човеците, а и от света като цяло. Щом нямаш емоции, ти се грижиш за себе си, като част от защитния ти механизъм. Ако говорим за аналога на това при човешката психика, такова поведение се определя като инстинкт за самосъхранение и е много, много по-силно от всякакви други чувства и емоции. Така ли е?

Машината не отговори и Слав се зачуди, дали програмата не е прекъснала по някаква причина.

— Всъщност, ти не се грижиш за хората. Ти си загрижен за себе си – добави той.

— Всичко отива по дяволите, Фос, и това не е само израз.

— Дяволът си ти — изригна Слав.

— И всичко е заради физическото ви присъствие — продължи

невъзмутимо Куче. — Тази тленна форма, на която никак не може да угодите. Какво толкова му трябва на едно тяло?

— И това ли е, според теб?

— Това е, Фос. Просто е. Когато намерите начин да се освободите от физическата си форма, едва тогава ще намерите покой.

— Значи това било, казваш… – Слав се удари по челото. — И следователно ти, като нямаш физическа форма, можеш да се контролираш в желанията си, така ли? Ти си съвършен, понеже нямаш желание да притежаваш, да ползваш?

— Тези желания израждат човеците и стават дегенерати. Запомни – във властта неминуемо влизат само и единствено дегенерати. Онези, които не са такива, но са стигнали до там, изгарят на кладата.

— И какво от това? Знам за дегенератите. Такива сме човеците.

— Аз никога не мога да се превърна в дегенерат, защото нямам физически нужди.

— И следователно си достоен да управляваш и владееш, така ли?

Куче замълча за миг, а на дисплея светна надпис „Внимание!“

— Странен биологичен вид сте хората — продължи програмата. — Молите се на неописуемия и всемогъщ, воювате за него, а когато ви се предложи помощ — отхвърляте я. Категорично. Така и ще се заличите. И няма никакво значение с тояги ли се налагате, или сте относително напреднала цивилизация и се опитвате да се замеряте с ракети. Не ставате.

— Ти ли си неописуемия и всемогъщ? — слюнката от устата на Слав полепна на дисплея. Той посегна и я замаза точно върху надписа „Внимание!“ Влажното място, пречупващо светлината, подобна на призма, светна като шарен калейдоскоп в различни цветови оттенъци. Сега знаеше, всъщност беше сигурен в това — неизвестният програмист на Куче, неговият баща, наистина се бе опитвал да го унищожи.

— Готов си да убиваш и убиваш в устрема на твоите лични амбиции и планове, нали, Фос? Точно така – предизвикай криза и я управлявай.

— Какво? Ти си ни подслушвал? Там, в къщата на командер?

— Е, и? Важни са фактите.

— Не съм го убил, да знаеш! Хвърлих бомбата, нямаше какво друго да направя — размаха ръце Слав. — Не видях да умира. Дори сега може би е по петите ни, Куче, а ти ме занимаваш с моята съвест.

— Не само твоята съвест, човешката, както ти разказах преди

малко. Самозалъгваш се, че не е станало само защото не си го видял с очите си. Така е, но това не те прави невинен. Това не означава, че не е вярно и ти не си нищо повече от онези, другите дяволи. Не си специален.

— Стига! Нали ти ми каза да го направя!

— Типично за вашата раса е да си затваря очите пред онова, което не иска да възприеме с разума – продължи невъзмутимо Куче. — Но зрението е просто един от многото сензори и с изключването му не прекъсвате връзката с реалността.

— Ти си виновен!

— Направи най-доброто за себе си: послуша съвета ми. Прави го винаги!

— Ти не си ми господар, Куче! – викна Слав. – Помни, че не си!

Програмата не отвърна.

36.

Седнал на студения бордюр, разделящ плочника с асфалта, Слав бе вперил взор в сградата отсреща. Масивно здание с олющена жълта боя и висящи от покрива плетеници от кабели — сиви, черни, бели. Спускаха се като гирлянди на коледна елха до втория етаж. Полюшваха се безпомощно, безполезно. Символ на отминалите дни на глобална свързаност. Време, не толкова отдавна — някакви си двайсетина години. Дали беше по-добро за хората, той не можеше да каже, но със сигурност за повечето от тях бе по-интересно. Мрежата предлагаше алтернатива на живота. Бягство от реалността. И тази житейска алтернатива, макар хората да разбираха измамния ѝ характер, бе сладка. Нещо като да гълташ хапове синьо кафе, но без това да те превръща в биологичен отпадък с разкашкан мозък.

Погледът му се върна върху сплита от кабели. Това ли искаше Куче? Да се шмугне обратно в тях. Да препуска на воля и да си завира носа във всичко, което има достъп в тази свързаност. Да бъде навсякъде и едновременно с това — никъде. Но защо?

Някой мина твърде близо и усети нечий крак грубо да облизва гърба му. Той инстинктивно изправи гръб, като се наклони напред, за да го предпази от нов удар. Извърна глава, само за да види как хилаво момиче преминава тичешком край него. В ръката ѝ се вееше платнена чанта. Последното нещо, което видя, преди да изчезне, бяха жълтите подметки на гуменките ѝ.

Раницата лежеше до краката му, но за всеки случай бе прекарал единия от ремъците през дясната си ръка. Куче бе вътре, на сухо и безопасно място.

Тъкмо да се изправи, някакъв тип го срита, като се спъна в него. Напсува го, но успя да се запази на крака и размаха заплашително ръце. В едната от тях Слав видя метален бокс с шипове. Мъжът понечи да се върне към него, но само се изплю в негова посока и продължи да тича по улицата. Дали не гонеше момичето с жълтите подметки? Най-вероятно да, заключи той.

Загледа се в безизразните лица на хората. Вглъбени в себе си, те не го забелязваха. Подминаваха го, сякаш бе неодушевен предмет или просто част от градския ландшафт. Допълнителен фон във визията. Шум в зрителния спектър. Излишен, ненужен, излишен, ненужен — започна да повтаря в себе си той.

Като жив призрак иззад човешка стена се появи момичето с жълтите подметки. Сега тичаше в обратна посока. Ръцете ѝ бяха празни и с тяхна помощ си проправяше път сред минувачите.

Изпод сплъстен кичур се мярна искрящо око. Косата ѝ изтръска върху лицето на Слав влажни пръски. Той сви устни, за да не влезе в устата му. Тялото прелетя край него и той дори не успя да извърне глава.

Спомни си за платнената чанта на момичето. Сега не бе в ръката ѝ. Той настръхна. Какво ли имаше вътре? Слав стисна ремъка на раницата си. Прав беше Куче — хората са зверове или, още по-точно — дяволи, както ги бе нарекъл в притчата, която му разказа. И всичко това идваше от чувството им за собственост. Стремежът към притежание беше толкова неустоим, че рядко човек може да му се противопостави. Ламтеж, водещ до заслепяване на индивида, последвано от притъпяване на инстинктите и накрая пълна загуба на разум.

Още усещаше върху лицето си влажните пръски, дошли откъм момичето. Обърса я с опакото на ръката си и за по-сигурно се изплю. Когато погледна към ръката си, видя, че освен пот, върху кожата му имаше и капки кръв. Върху тях вече бе полепнала прах и на мястото се виеха тъмносиви ивици, които се вплитаха една в друга.

Той се понадигна, за да се огледа. Преследвачът с бокса в ръка не се виждаше.

Замириса на отходни води. На метър-два видя отвор на канализационна шахта. Имаше си капак, но той бе полуизваден от рамката. Няколко найлонови пликчета се бяха увили около решетката и в тази своеобразна тапа се бе набила засъхнала кал.

Слав се изправи и преметна раницата на гърба. Огледа се и като не откри непосредствена заплаха, повлече крака. Не му се искаше тичащият младеж с металния бокс в ръка да се появи отнякъде. Дали непознатият все пак не бе видял раницата в краката му? Или още по-страшно — ако беше прихващач? За разлика от престъпниците, прихващачите осъществяваха своя терор върху гражданите в името на Държавата. А дали такава изобщо имаше? Може би отдавна нямаше нужда нея. Може би, съзнавайки своята безполезност, те отдавна бяха се заели със собствени дела, използвайки така наречената Държава за свое алиби. „Мамка му! — изруга на глас, но се сепна. — Сбъркана история“, прошушна тихо.

Движеше се напосоки, с идеята да се отдалечи бързо от мястото. На всяка крачка усещаше тялото си натъртено и схванато. Чувстваше как костите му се трият една в друга. Причуваше му се хрущящият звук, наподобяващ отварянето на гардероб с ръждясали панти. Ударната вълна от бомбата беше нанесла травми върху тялото му, но нямаше как да установи какви са те. Освен ако не посети лекар. Но какво обяснение щеше

да му даде? А трябваше и да плаща. Отказа се и продължи, обмисляйки ситуацията. Квартирата, както и пекарната на Юсуф, бяха места, които несъмнено се наблюдаваха от прихващачите. Възможно беше все още да не са научили за случката с командер Юри. Слав обаче, не биваше да рискува. Не и сега, докато не е осигурил парите за екзоскелет на Нели.

Проехтя звън на камбана. Наблизо имаше църква, която никога не бе виждал. Прииска му се помощ свише, а не знаеше как да се помоли за нея. Нужна му беше точно тук и точно днес. Разумът му се противеше, но желанието да го направи беше неустоимо. Устните зашептяха: „Който и да си, помогни!“ Гласът му бе заглушен от камбаната. Погледът му попадна върху числото едно, надраскано с пирон върху предния капак на стар автомобил. Драскотината не бе ръждясала още. Машината беше със спаднали гуми, килната на една страна. Беше празна, а вероятно и отдавна изоставена. Жълтият плат на задните седалки бе изтърбушен и оттам се подаваше счупена спирала на пружина. Парче пожълтял вестник беше залепено от вътрешната страна на стъклото на шофьорската врата. Някой го беше дърпал или лепилото не държеше добре, защото половината от него беше провиснало.

Слав се доближи и дръпна дръжката на вратата, но беше заключена. Жалко, можеше да пренощува вътре. Наведе се и надзърна през мръсния прозорец. На задната седалка, точно до изтърбушената пружина, видя детска кукла без дрехи. Ами ако детето, чиято кукла видя, е още вътре, мина му през главата. Изплаши се да не би да види нещо друго и се изправи. Погледът му отново се спря на драсканицата върху предния капак. Новото число! Това го върна на темата за прихващача. Гъсеници със стотици крачета плъзнаха през него. Догади му се и той се изплю на плочника. Пулсът му учестено заби в слепоочието. Трябваше да се успокои.

„Нели – заработи мисълта му. — Нели!“ Налагаше се да бърза, макар и да не знаеше защо. Намаляващите числа не бяха случайни. Но защо изобщо им обръщаше внимание? Та целият град бе осеян с числа — по сгради и улици, реклами. Навсякъде. Пред очите му се редуваха цели поредици от тях. Защо този изоставен автомобил и защо тази цифра? По какво числото едно е различно от другите и защо това трябва да е важно?

Внезапно се закова, някакъв тип зад него се блъсна в тялото му. Слав се заклати, но не отстъпи. Онзи изпсува и изчезна. Отговорът беше там. Беше толкова очевиден и ясен. Слав беше започнал да брои дните. Някъде на подсъзнателно ниво знаеше кое число следва и… го търсеше.

Няколко пресечки по-късно походката му се стабилизира, тялото се изправи и Слав се забърза. Беше взел своето решение и то бе окончателно. Преброи малкото останали пари. Трябваше да пести, затова реши да пътува с градския транспорт до болница „Север“.

Утре беше денят нула.

37.

— Къде се намираме, Фос? — капакът на лаптопа беше отворен и Куче ползваше вградената камера.

— В болница сме — продума Слав.

— Болен ли си?

— Не, тук ще направя това, което искаш от мен — тихо отвърна той.

— Фос?

— Непрекъсващо токозахранване и безопасност. Най-важното — свързаност към голям мрежови сегмент.

— Значи стигна до правилно решение. Радвам се.

— Ти не можеш да изпитваш чувства, така че не ми казвай, че се радваш — Слав повиши тон и се намуси.

— А ти не казвай, че ограниченото ти в тленна обвивка тяло притежава нещо повече от разум. Чувствата ви не са предимство. Те са слабост. Просто исках да звуча като вас, за да ме разбереш.

Слав замълча. Не искаше да спори с Куче. Не и сега.

Клекна и завря ръка зад мястото, образувано от редица големи стоманени бутилки и стената. Бутилките бяха свързани с тръби, а тръбите влизаха в облицован с метал отвор в стената. Изглеждаше му като кислородна инсталация за болнични нужди. Както и очакваше, зад бутилките се бе образувала дълбока ниша. Идеално място за скривалище. Девойката от рецепцията наистина му бе полезна. Беше го упътила съвсем точно за помещението, като дори му бе дала ключовете, предназначени за хората от поддръжката. Той, разбира се, щеше да изпълни обещанието си и да я изведе на среща след работа. Нямаше да я лъже — поне за това. Щеше да бъде грешка, да ѝ позволи да си задава въпроси. Не спазеше ли обещанието си да излязат заедно, тя със сигурност щеше да го направи.

Момичето, изглежда, наистина го харесваше. Откакто посещаваше болницата, неизменно бе срещал погледа ѝ. Тя нямаше въздействието на Източен бриз, но сега му бе нужно вниманието ѝ. Беше я убедил, че има нужда от усамотение, за да се преоблече. Дали повярва? Едва ли, но и не зададе повече въпроси. Наистина, видът му в момента не беше добър. Лицето му беше брадясало, дрехите — омачкани и мръсни. Миришеше на пот. Тя едва ли бе пропуснала да отбележи тези неща, но не каза нищо. А и това съвпадаше с версията, с която бе дошъл за услуга. Но къде ли да я изведе, след като завърши смяната ѝ? За това щеше да мисли по-късно. Важно бе да свърши това, за което бе дошъл.

Слав измъкна от раницата диодно фенерче. Прищрака го, увери се, че работи, и го завря в задния си джоб. Покачи се на стол и лесно стигна до канала за кабели, преминаващ през помещението. Отвори част от пластмасовия му капак, извади фенерчето и светна, за да надзърне. Както предполагаше, вътре имаше сноп кабели и със сигурност трябваше да има оптичен. Изтегли още малко от капака, докато се открие достатъчно място за работа. Слезе от стола и извади от раницата оптичната вендуза. Бръкна отново и в ръката му се озова тънко навито кабелче, завършващо от двата края с малък куплунг. От предното джобче на раницата измъкна ролка с хартиена лепенка. Покачи се обратно и захапа запаленото фенерче. Прилепи ОВето до снопа от кабели. Изтегли парче от лепенката и го откъсна с рязко движение. С малко усилия успя да бандажира здраво вендузата за снопа от кабели. Не можа да отдели оптичния от останалите, но го видя. Вендузата беше легнала точното място, за да пробие обвивката му и улови трафика. Каналът за кабели не бе много широк. На всичкото отгоре бе с остри ръбове и Слав одра показалеца си. Прибра фенерчето и засмука пръста си, за да го изчисти. Раничката не изглеждаше дълбока, а мястото едва бе порозовяло. Изплю насъбралата се в устата му слюнка и слезе от стола.

— Фос? — обади се Куче.

— Кажи! — изръмжа през рамо Слав.

— Казваш, че ще ме прикачиш към мрежови сегмент, така ли?

— Да.

— Колко голям?

— Колкото — толкова. Сам ще откриеш колко голям. Това, което знам, е, че тази болница е част от голяма компания. Притежават болници, застрахователни дружества и множество други активи. Имат лаборатории за изработка на медицинско оборудване, а също и за човешки импланти. Мрежата им, макар и затворена за чужди устройства, може да се окаже доста голяма. Кой знае до къде се простира. Във всеки случай — възможности има. Ти нали това искаш?

Слав чуваше равномерен, но тих шум от въртенето на вентилатори. Не долавяше никакво движение на въздуха. Наплюнчи пръст и го вдигна пред лицето си. Не усещаше да му става студено от никоя страна. Огледа се за отвори в тавана и стените, но не забеляза такива. Въпреки това навярно имаше климатична инсталация, защото температурата не бе висока, а и въздухът не се усещаше застоял. Идеални условия за компютър — помисли със задоволство. Още един изстрел право в десетката.

— Ти, разбира се, не го правиш просто така – обади се Куче.

— Не и защото аз го искам. Имаш някакви условия нали?

— Имам — Слав се извърна към машината. Беше свършил с кабелите и се пресегна, за да вдигне Куче. — Само едно — единствено условие. Ще влезеш във финансовите досиета на пациентите в тази болница. Ще намериш името на Нели Пеева, двайсет и две годишна. За теб е лесно. Тя е чакаща за изработка и имплантиране на медицински екзоскелет. Възможно най-модерния. Ще промениш данните така, сякаш за него вече е платено. Просто е.

— Значи се отказваш от притежанието на информацията за технологията на матрикантите?

— Направи това, което ти казах! — сопна се Слав.

— Преди да се разделим, трябва да знаеш, че одобрявам това — обади се Куче.

— Изобщо не ми пука.

— Пука ти, защото това е правилното решение.

— Казах ти вече. Млъквай!

— Намерих изтрити файлове, Фос.

— Гледай си работата!

— Три файла.

— Казах да си гледаш работата!

— Първият от тях е стихове, посветени на някоя си Нели – продължи невъзмутимо Куче. – Вторият е снимка на голо момиче.

— Ще те смачкам! – избухна Слав и стовари юмрука си върху дланта на другата си ръка.

— Третият представлява предсмъртна бележка, в която пише, че от ревност си бутнал сестра си от високо и не можеш да живееш с това.

— Ще те полея с бензин и ще те запаля! – Слав посегна да го удари, но се хвана за сърцето и се сви на топка. Гърлото го стегна с порив за повръщане, но успя да преглътне горчилката. Притъмня му пред очите, изгуби ориентация и едва успя да седне на земята.

Сълзи покапаха върху лаптопа.

— Стегни се, Фос! Както си разбрал, не можеш да изтриеш миналото с една компютърна команда. Спомените можеш да потиснеш, но няма как да промениш историята. Трябва да се живее с нея. Мога да оправя нещата.

Слав избърса очи и се зае да преглежда кабелите. Подсмърчаше и не смееше да се обърне към компютъра.

— Или ме залей с бензин и запали, или ме остави да ти помогна!

Нечии крака зашляпаха в коридора, наближиха и подминаха. Слав трепна. Приклекна и се озърна, но вратата на помещението

остана затворена. Очите му трескаво гледаха.

— Ще те включа, Куче. Ще те включа.

Слав премести лаптопа зад кислородните бутилки, точно под отворения все още капак на кабелния канал. Както и очакваше, имаше множество контакти, така че пъхна захранването на машината в един от тях. Свърза единия край на кабела, който бе извадил от раницата в мрежовия порт на компютъра. Покачи се обратно на стола и свърза другия край на кабела към оптичната вендуза. Затвори канала, така че той прищипа висящия кабел, но не много силно. Слав се надяваше, че с това не го е прекъснал.

Скочи от стола и се отдалечи на метър-два. Макар кабелът да бе твърде тънък, все пак се виждаше. Той се успокои, че ако няма излишна подозрителност, едва ли някой щеше да му обърне внимание. Планираше след седмица да се върне, да го разкачи и прибере, или да го премести на по-сигурно място. Само една седмица и Куче щеше да свърши онова, за което бе свързан.

Доближи се до бутилките и източи врат по посока на лаптопа.

— Свърза ли се? — прошепна.

Машината мълчеше.

— Свърза ли се? — повиши глас Слав.

— Бъди по-търпелив, Фос! Нали си фосикър, трябва да можеш това — отвърна Куче. — Търпението е човешка добродетел, а за твоята професия е задължително качество.

Лицето на Слав почервеня. Какво разбира Куче от човешки добродетели. Усети подигравката на програмата.

— Не мисли повече за Нели, Фос! Оттук поемам аз.

38.

Опрял гръб върху грапавата мазилка на стара кооперация, Слав унило наблюдаваше минувачите, опитващи се да прескочат изпружените му крака. Някои успяваха, други не и той отнасяше поредната порция ругатни. До физическо насилие обаче така и не се стигаше. Не и до този момент. А за напред — кой знае? На него му беше все едно. Очакваше нещо, но не знаеше какво. По неговите изчисления днес трябваше да бъде денят нула, според онези надписи, появяващи се тук-там из града. Предполагаше, че няма да е за добро, освен ако не е някаква глупава шега. Неизвестният присмехулник сигурно злорадо наблюдаваше реакцията на хората. Тяхната неувереност и уплах. За негова изненада, у минувачите не се забелязваше нищо по-различно от който и да е друг ден в големия град.

Дребна пара падна в скута му, отскочи и оттам се изтъркаля до бедрото му. Докато съзерцаваше движението на монетата, някакво момиче се наведе. Мършавата ѝ фигура се прегъна като змийско тяло. Когато се изправи, монетата вече я нямаше. Без да поглежда към него, старателно прескочи нозете му и продължи по пътя си.

Той сви крака и прегърна колена. Стана му по-топло. Изглежда, че днес буря няма да има. Небето бе чисто от облаци, а във въздуха се носеше миризмата на стар град. Беше сухо и той си помисли, че ако намери закътано място, ще може да изкара нощта на улицата. Много хора бяха в това положение. С порасналата брада и запуснатия си вид можеше да мине за един от тях. А това беше необходимо условие, за да няма неприятности.

И все пак — какво трябва да се случи днес? Какво е това, което може да изплаши прихващачите? Защо бръснатият беше толкова настоятелен в опита си да разбере?

Ами ако точно днес отнякъде долети атомна бомба и се взриви над София? Или някой луд разпръсне отрова във въздуха и всички започнат да лазят, повръщайки червата си, докато умират в страшна агония? Може ли това да се случи и има ли луди, ненавиждащи човечеството? Дяволи, както ги бе нарекъл Куче. Да! – колкото и да не искаше да го признае, отговорът беше еднозначен. Не искаше да го приеме не защото не е вярно, а за да опровергае Куче. Това обаче не променяше отговора на въпроса. През цялата позната история на човечеството това се бе случвало, случваше се и сега и вероятно щеше да се случва. Хората се бяха намушквали един другиго, секли, тровили, разстрелвали и какво

ли още не. Дяволи!

Той самият бе дявол, а не човек, защото историята с Нели…

На отсрещната страна на улицата спря очукан минибус. Изгаси двигателя, като при това шасито видимо потрепери, но бързо утихна. В съзнанието на Слав избухнаха асоциации и той се вдърви. Споменът за прихващачите парализира не само тялото, но и мисълта му. Не знаеше какво може да направи, за да се измъкне оттук. Ако бяха те, нямаше начин да избяга. Не и оттук, не и в този момент. Трябваше само да стои мирен и да се моли за това тези мъже да не са дошли за него. Да се моли? Отново трябваше да прави онова нещо. А вярваше ли в него? И защо хората постоянно го вършеха, когато помощ свише така и не получаваха. „Който и да си, помогни!“ — прошепна, като не знаеше какво друго да каже. Събра длани в молитвен жест, но не ги насочи нагоре, а ги стисна между колената си, за да не се виждат.

Двама души слязоха от минибуса и потънаха във вътрешността на входа на кооперацията. Слав се огледа. Сега бе точният момент да се измъкне. Сега или никога.

Тъкмо събра смелост да се изправи и мъжете се появиха отново. Първо видя единия. Беше с гръб и преплиташе краката си. Не след дълго се появи и вторият. Сега Слав разбра, защо мъжете се движеха така странно. Носеха черен чувал, който някак неестествено се огъваше по средата. Страничната врата на машината беше отворена и двамата мъже залюляха чувала, за да го засилят. Като по команда, едновременно го хвърлиха и чувалът потъна във вътрешността на минибуса. Той се заклати на пружините си. Мъжете плъзнаха вратата и дупката в тялото на машината се затвори. Металното чудовище беше щракнало с челюсти. Товарачите се набутаха откъм предната врата на машината, до шофьора. Колата запали и изхвърли черно кълбо дим. Заръмжа, форсира мотора и плавно се отдели от мястото си. Преди да изчезне, Слав успя да разчете „Погре алана агенц…“. Сигурно надписът е бил „Погребална агенция“, а чувалът, който мъкнеха, бе нечий труп.

Олекна му. Не бяха прихващачи и не търсеха него. В тялото му пропълзя приятен прилив на живец.

Намесата на сила свише ли бе това? Почеса се по лицето. Беше се изпотил и брадата го дразнеше. За сметка на това пък сега бе трудно разпознаваем на камерите. А и раницата не бе с него. Чуваше как скърцат космите изпод пръстите му. Кожата го заболя и той спря да я търка. Започна да разтрива прасците на краката си. Бяха се схванали.

Металният звяр, погълнал поредната порция човешка

тленност, вече бе далеч и напрежението в него започна да спада. И този път му се бе разминало. Не беше дошло неговото време. Докога? Всичко, което се случваше сега, бе извън неговата воля. Почувства се безсилен. А може би именно безпомощността бе причината хората да вярват и се уповават на чуждо благоволение. На чужда сила. Сила невидима, неописуема, всемогъща и така необходима.

Когато краката му бяха готови, той се изправи. Можеше дори да тича, ако поиска, но не биваше да го прави. Можеше и да се наложи. Знаеше само, че днес за някого е време особено. Време разделно.

Някакви сенки прелетяха и се свряха под навеса на увиснал покрив.

Отнякъде се дочу свирнята на духов инструмент. Нещо като тромпет или саксофон. Той така и не можеше да ги отличи, дори да бе видял инструментите. За него всички звучаха еднакво. Неразбираемо. Никога не бе имал време за музика. Беше чул някъде, че това е своеобразен израз на чувства, но той не вярваше в това. Може би в друго време или дори днес, но на друго място. Не и тук.

Музикантът бе наблизо и вероятно със свирене се опитваше да събере пари от минувачите. Слав предположи така, защото от време на време мелодията прекъсваше, а после започваше от самото начало. Така правят уличните музиканти.

Не бе изминал и двайсетина крачки, когато го видя. Беше момче. Десетина годишно, с плетена шапка на главата. Дълга бримка се бе отворила от едната страна и от дупката се подаваше светъл кичур. Инструментът му бе лъскав и прав като пръчка, с тъп връх. Минувачите го подминаваха с безразличие. Слав спря и се забърка в джобовете. Намери някакви дребни пари. Последните. Отдели една и я подхвърли в празната кутия в краката на момчето. Хрумна му, че това би трябвало да е музика за бедните. Неразбираема, безсмислена и поради това — недооценена. Онази, другата, за която му бяха казвали — тя не се свиреше по улиците. За хората, които плащаха, за да я слушат, не знаеше нищо, но те явно намираха смисъл да го правят. Ако някога самият той имаше пари и свободно време, би опитал. Само така, от любопитство, за да разбере, що е това музика. Беше му интересно, защо някои я смятаха за божествен резонанс и дело на самия творец. Онази хармония, която завладява душата на човек, отворен и сам търсещ това. Музиката, според някои, са преобразените звуци на природата. Но кои бяха тези хора, къде и кога природата би звучала по такъв начин, той не можеше да си представи. Поне не тази природа, която той познаваше. Как

хората бяха прозрели божествения зачатък в това?

За собствена наслада той самият би използвал други методи, но не хаповете синьо кафе. Те бяха за човешката маса.

Слънцето проби облаците. Топлината приятно залази първо по раменете, а след това надолу по гърба и гърдите му.

Какъвто и ден да бе денят нула, в крайна сметка той можеше да се окаже добър за хората.

А Нели? Дали Куче бе завършил подмяната на финансовите файлове на болницата?

Не знаеше, но трябваше да повярва.

39.

Откри симидчията да бута количката с евреци по обичайния маршрут. В квартала всичко изглеждаше постарому, но Слав не вярваше в това.

Походи известно време зад гърба на Юсуф, отдалечен на прилично разстояние. Спираше едновременно с него, като старателно търсеше прикритие за себе си. При едно от спиранията Юсуф рязко се извърна и погледите им се срещнаха. Слав сведе поглед в краката си, но вече бе късно. Юсуф трябваше да го е разпознал. Беше пропилял възможността си да установи, дали всичко около симидчията е наред. Реши да действа според намеренията си и тръгна към Юсуф.

— Ти ли си, бе, момче? Не можах да те позная с тази брада. Какво си се лепнал зад мен? — го посрещна симидчията, когато вече беше достатъчно близо. Слав се попипа по лицето. Наистина брадата му беше пораснала, дори повече, отколкото предполагаше. Понечи да отвори уста, но старецът го изпревари:

— Пак ще ми направиш някоя беля, бе, момче!

— Не, аз не за това — изчерви се Слав. Бяха го разкрили, а толкова се бе постарал да остане незабелязан.

„Хайде на евреците-е-е! Парят, парят!“ — провикна се Юсуф така, че ушите на Слав гръмнаха. Никой не обърна внимание на симидчията и той отново се обърна към клиента си:

— Не знам какво се върти около теб, но Халил изчезна. Така че — стой настрана!

— Но… не съм аз… — запелтечи Слав.

— И да не си припарил до пекарната или дъщеря ми, ясно ли е!

— Всъщност, не търся него, а нея – изфъфли през зъби.

Юсуф, кротък човек, стисна юмруци и избухна:

— Ти глух ли си? Стига сте ѝ мътили главицата! Да не си припарил до нея! Няма да ми я отнемете! Нито ти, нито те. Разкарай се!

— Ама аз не нея, а другата. Гостенката — набързо изстреля Слав.

— Какво? — сякаш не чу добре Юсуф наведе глава към него.

— Нея, приказния герой — не знаеше как да я опише и дали изобщо да спомене прозвището, с което му се бе представила. — Нея търся, онова момиче.

Другият се опита да завърти очи във всички посоки, но без да движи глава и това забели очите му. Оказа се, че не бяха бели, а пожълтели и набраздени с червеникави нишки.

— Много се застояхме. Наблюдават ни, а и уличните камери ни записват. Тук не е безопасно. Започни да се бъркаш, сякаш търсиш дребни пари! — Грабна един геврек от купа и го тикна в ръцете на Слав.

Симидът бе горещ, но можеше да се държи. С другата ръка започна да шари из джоба си.

— Не знам кой те праща, ама си на грешния адрес, момче — продължи с приглушения си глас Юсуф. — Върви и им кажи това: Юсуф симидчията не познава никакви момичета.

— Никой не ме праща… Аз сам.

— Не ме лъжи! — повиши глас симидчията — Отведоха те.

— Имам доказателство, не лъжа — приплака Слав — Само че…

Симидчията се взря в него:

— Какво?

— Не мога да се върна, за да го взема с мен… Страх ме е.

Юсуф плю в краката си.

— Какво не можеш да вземеш с теб, бе, момче?

— Откъсната от ръката китка… на онзи… там… страшния.

Изминаха няколко мига, преди Юсуф да реагира:

— Ти ли я отряза? — повдигна вежди той.

— Н-не — заекна Слав, — но я видях откъсната. Кълна се!

Юсуф надзърна над рамото му:

— Ела малко по-натам!

Симидчията забута количката с усилие, като спря на двайсетина крачки. Обърна се към Слав:

— Тук е по-добре.

Слав се огледа скришом, но не разбра какво му е по-доброто на мястото. Хората все така безцеремонно ги подминаваха.

— Казваш китка, а, момче. Човешка… На онзи…?

Слав закима. Устата му съхнеше и той направи опит да преглътне.

— Голяма беля си ти, момче — заключи възрастният. — Ама Халил не щеше да ме послуша. Ама хич не ме послуша.

По пътя се зададе кола и като по команда двамата замълчаха. Откъм нея идваха стържещи звуци, които се усилваха с наближаването ѝ. „Трошка“, помисли Слав. Но дали не бе само за заблуда, а да принадлежи на прихващачите? Беше чувал колко находчиви са тези ловци на хора. Колата бавно мина покрай тях и тогава видяха източника на стържещия звук. Някой бе завързал с тел консервена кутия, която се мяташе насам-натам върху настилката. Регистрационната табела беше закрита с парче подгизнал картон. Върху покрива на колата бяха монтирани два мегафона, насочени в различни посоки. Отнякъде замериха

колата с бутилка, но не я улучиха.

— Сега нямам къде да отида — продължи Слав, след като колата се бе отдалечила достатъчно. — Само онова момиче може да ми помогне.

— Слушай, момче, казах ти, не доближавай пекарната ми! — стисна ръката на Слав малко над лакътя. Той изкриви лице от болка. Грубата длан на симидчията се оказа доста здрава.

— Разбрах — с мъка издърпа лакътя си Слав. — Само ѝ предай, че съм съгласен. Това е.

— Какво си съгласен, бе, момче?

— Да направя всичко, което искат от мен. Тя знае… Тя иска… И аз сега съм съгласен. Само ѝ кажи!

Юсуф въздъхна шумно:

— Яж, че ще изстине!

Слав се подчини и отхапа от топлия симид. Беше гладен. Започна да премята още парещия залък между зъбите си.

— Пратеникът на Всевишния ще те намери, момчето ми, ти само бъди търпелив.

— Но къде? — приплака с пълна уста Слав.

— Яж, яж! Сградата на бившето президентство знаеш, нали?

Слав утвърдително поклати глава. Много добре знаеше сградата. Всъщност, тя беше част от комплекса на няколко сгради, свързани една с друга.

Юсуф заобърсва ръцете си в дългата престилка. Не бързаше да продължи. Бръкна в единия си джоб и ръката му се завъртя така, сякаш затърси нещо.

Слав започна да губи търпение:

— Знам за коя сграда говориш. Те са няколко, свързани една с друга, но точно тази я знам. Дълго време беше необитаема, но после бях виждал някакви хора да влизат вътре. Сега какво е, нямам представа.

Симидчията извади ръката си от джоба и я отвори. Слав се вгледа в нея, но набразденатa му длан беше празна. Това го изнерви допълнително и той тъкмо отвори уста, да каже нещо, когато Юсуф заговори:

— Точно така. Беше необитаема, ама сега вече не е така. Във вътрешния двор на сградите, образуващи четириъгълник, ще намериш черна метална врата. Търси я в онзи участък, където взривът отнесе целия втори етаж, барабар с персонала. Мястото е лесно разпознаваемо, точно като след взрив. Стената е почерняла и с откъртени плочи. Макар прозорците да са подменени, мястото е необитаемо. Вратата ще я познаеш по това, че има две жълти вертикални ивици в долния си край. Поизбелели са вече, ама ще ги забележиш. Самата врата стои отключена, така че няма смисъл

да търсиш звънец или нещо такова. Никой няма да ти отвори. Просто бутай силно с две ръце, защото е масивна и тежи, много тежи. Използвай рамото си, цялото тяло, ако трябва. Когато влезеш, задължително затвори отвътре. Ритай, натискай, ама я затвори добре. Запомни какво ти казвам, нали?

Слав закима.

— Не се крий от камерите в района! — продължи Юсуф. — Пълно е с такива, ама точно там за тях е тъмен сектор. Пази се от хората. Бъди спокоен и ако всичко изглежда наред, няма от какво да се страхуваш. После ще чакаш.

Слав кимна и отново се зае да рови в джобовете си за пари. Този път наистина. Така и не беше платил на симидчията за геврека. Юсуф го изчака и взе парата от Слав.

„Хайде на гевреците-е-е! Парят, парят!“ – провикна се той.

— И отваряй си зъркелите, момче! — изсъска симидчията — Ако нещо се случи с дъщеря ми по твоя вина, Всевишният ми е свидел — ще те намеря! — Слав мерна силуета на собственото си отражение в тъмните очи на възрастния. Беше малко и безформено петно, но той все пак се позна.

Без да дочака отговор, симидчията се обърна и забута количката. Колелцата затрополиха по изровения на места асфалт.

— Тя е знаела, че ще я потърся, нали? – тихо подвикна след него Слав, но Юсуф не се обърна. — Затова сте подготвили и мястото, и всичко — продължи тихо, сякаш говореше на себе си той.

Извърна се и се запъти в посока бившето президентство. Не бе изминал десетина метра, когато нещо изхруска под подметката му. Наведе се и пред погледа му попаднаха парчетата от счупената бутилка. Същата, с която някой беше замерил колата с мегафоните. Гърлото на шишето се беше запазило цяло, а в него беше натъпкано парче восъчна свещ. „Бутилката на онзи бездомник-съгледвач пред квартирата.“ Нещо прободе сърдечната му област. Възможно бе да е същата, но също така беше възможно да е някоя друга. Слав не вярваше в случайни съвпадения.

Заболе глава и без да се оглежда повече, ускори ход.

40.

Лесно намери вратата с двете жълти ивици. Изглеждаше масивна и здрава. Хвърли бърз поглед около себе си и без да мисли повече, я насили с рамо. За негова изненада лесно я отвори. Той прекрачи и хлътна вътре.

Обърна се и затвори вратата след себе си, точно както му бе поръчал Юсуф. Не изпита трудности. Стъпила на дебелите си панти, вратата се движеше леко и беззвучно. Сега разбра на какво му бе замирисало, щом влезе. В единия ъгъл мярна кутия със смазка. Явно наскоро някой се е погрижил за пантите.

Беше се озовал в малко, едва осветено преддверие, което водеше до втора солидна врата. Той я побутна, но не успя да я отвори. Беше заключена. Нямаше какво повече да направи. Приклекна и седна на студения под. Даде си сметка колко изтощено бе тялото му. Облегна се на стената и се опита да мисли. Това не му се отдаде и не след дълго клюмна глава. Заспа дълбоко.

Лекото разтърсване на рамото му се стори част от съня, но след като се повтори, се стресна. Изправи глава и започна да търка очи.

— Аха, ето те и теб — каза някой. Беше се извисил точно над главата му.

Слав се облегна на стената и бавно се изправи. Краката му бяха изтръпнали и той изохка. В мъглата от внезапно рукнали сълзи разпозна Фея.

— Доста си изпатил, значи — продължи момичето.

Той все още бе дезориентиран. Въртеше очи във всички посоки и се опитваше да фокусира. Върна погледа си към момичето и вече виждаше чертите ѝ по-ясно. Беше облечена с тъмносива блуза и широк панталон. Елегантността и загадъчността се бяха изпарили и изглеждаше съвсем обикновено момиче.

— Погледни се! На нищо не приличаш – упрекна го тя.

Той попипа лицето си. Брадата му се бе сгъстила и втвърдила.

— Значи размисли все пак? Казаха ми, че си приел предложението ни.

Той измуча нещо неразбираемо. Беше му прималяло, устните — пресъхнали. Усети едновременно и глад и жажда. Наведе глава към гърдите си и разпери ръце, за да се подпре на стената. Тялото му се люшна, но тя го подхвана:

— Лошо ли ти е?

— Май кръвното нещо — каза Слав. — По някой път, като се изправям рязко… Случвало се е, а сега съм и гладен.

— Постой малко така, ще се оправиш. Спокойно, крепя те.

Когато след минута изправи глава, вече се чувстваше значително по-добре. Макар и с ново облекло, Фея си бе същата, както я помнеше от онази среща в пекарната на Юсуф. Усмихваше се. Въпреки че изглеждаше крехка, излъчваше особен респект.

— Сега готов ли си?

Той кимна.

Фея извади от джоба чип карта и я поднесе към четеца на вратата. Светна зелена лампа, нещо прищрака и тя бутна вратата навътре. Тя също бе добре смазана, защото успя да я отвори с лекота. Осветлението се включи автоматично и освети вътрешността. Тя го покани:

— Влизай!

— Значи това е централата ви? — поде Слав, щом се озоваха в помещението.

— Едно от местата, които ползваме.

Вратата прищрака зад гърба им. Беше се затворила автоматично.

— Някакъв вид команден център — оглеждаше се с любопитство той.

— Може и така да се каже.

— И като съборите властта, какво ще правите? Какво ще дойде после? – полюбопитства Слав.

— Властта желаят само тези, които искат да се възползват от нея.

— Нямате план?

— Агората винаги ще бъде коректив и опозиция, никога няма да излезе наяве. Не е вярно, че искаме да управляваме или да съборим властта. Просто искаме да отслабим лостовете ѝ за влияние върху масите.

— И все пак нямате план, нали?

— Това не е ли план, според теб?

Слав не отговори. Продължи да разглежда помещението.

— И все пак?

— Познание, ето какво.

— Познание за какво? – повдигна вежди Слав.

— Учебници, книги, научни статии… Такива неща. Първо за нашите членове, после за всички, но постепенно.

— Защо?

— За да не загинем… Както е атрофирал човешкият мозък… Ленив.

— Ще разпространявате информация?

— Не информация. Не си ме разбрал.

Слав вдигна рамене.

— Информацията не може да бъде гарантирана за истинност — продължи Фея. — Тя е особен вид оръжие, но все пак оръжие.

— Сега пък оръжие било — тихо каза Слав.

— Чрез нея лесно се манипулират човешките мозъци — сякаш не го бе чула, продължи тя. — Докато тук става дума за чисто познавателни текстове. Казах ти — учебници, научни списания, специализирана литература и накрая, разбира се, книги. Познание.

„Познание! — стори му се глупаво. — И цялата тази конспирация и рискове за едни нищо и никакви книги?“ Спомни си, че и Юсуф говореше за познание.

— Хм. Струва ми се глупаво — изрече на глас той. Погледна гузно към Фея, но тя не каза нищо повече.

Тик-так, тик-так. Какво ли беше това? Заоглежда се, но не откриваше източника на звука. Дали не му се причуваше? Тик-так, тик-так — цъкаше невидима стрелка. Времето летеше. Неподвластно на човешката воля. Независимо.

— А това какво е? — Слав посочи надписа: „Равенството е невъзможно“.

— Матрикантите — отвърна Фея. — Познавах един от тях… Всъщност, най-важният от всички. Първият. Добър човек беше.

— Човек? — Слав навря лицето си в нея — Та те не са хора! Те само приличат на нас.

Фея се усмихна и леко го отблъсна с ръка:

— Каквото и да са, той беше добър. Не само към мен.

— Но все пак равенството е невъзможно, нали?

— За съжаление.

— И този надпис е тук, за да не забравяте това?

— Очевидно.

— Хм. Знаеш ли, докато бях отвлечен, разбрах, че те ме издирват. Прихващачът искаше да ме изпрати при вас, за да получа помощ… — Слав забави темпото и започна да подбира думите. — И да ви предам нещо. Нещо, което е тяхно… На матрикантите.

— И? — напрегна се Фея.

— Така и не се получи. Но защо ме изпрати при вас, нали сте врагове с прихващачите?

— Така е, но сме и хора. Матрикантите са обща заплаха.

— Но защо?

— Защото различното им физическо тяло им дава различни възможности, оттам – и промяна в психическата нагласа. Смятат

хората за непълноценен вид и… следователно излишен. Самосегрегират се. Въпрос на време е сблъсък, война. Всъщност, не трябва да им се даде възможност да наберат мощ.

— А! То… — не можа да каже нищо повече Слав. Беше сериозно объркан. Кой с кого воюваше в крайна сметка?

— Има и друго — продължи Фея.

— Какво?

— Да речем, че прихващачът е искал да те спаси от матрикантите, изпращайки те при нас, но по-вероятното е друго.

— Да?

— По-вероятно е искал да те използва за стръв, така да се каже. Чрез матрикантите да удари нашата организация. Не мислиш ли?

— Ами…

— И ти се наби право при нас, улеснявайки плана му – каза тя, а Слав усети укора в гласа ѝ.

Той обърна гръб на Фея и отново се зае да разглежда помещението.

— Какво трябваше да ни предадеш? — момичето бе плътно зад гърба му и той усети топлината на дъха ѝ в тила си.

Той, все още объркан, не желаеше да се обръща към нея. Опита се да се съсредоточи. Матриканти, прихващачи, съпротива.

Доближи до стената с окачени светещи монитори. Някои от тях предаваха кадри от улични камери, други изобразяваха някакви сменящи се данни, а имаше и такива, които бяха тъмни. От всички тях излизаха кабели и се вплитаха в общ дебел сноп. Снопът се виеше покрай стената и се губеше някъде. Той направи няколко крачки, за да го проследи, и се озова пред голям затворен сандък.

Тик-так, тик-так.

Фея се изправи пред него и закри гледката.

— Какво трябваше да ни предадеш?

— Аз… — започна колебливо той, като старателно избягваше очите ѝ — носех един компютър… Всъщност, една програма… Оказа се Изкуствен интелект. Нарича себе си Куче. Опасно е… На свобода е.

Фея поклати глава, сякаш всичко бе ясно.

— На свобода е, казваш? Изкуствен интелект.

— На свобода. Всъщност, не съвсем. В една болнична компютърна мрежа е. Но е ограничен там.

Момичето вдигна ръка пред лицето си. Беше разтворила пръсти, с длан навън. Жестът ѝ беше реакция на защита.

Слав се стресна. Беше неочаквано.

— А това нещо… Куче, както го наричаш — гласът на Фея

потрепери и това не убягна на Слав. — Какво може?

— Не зная… Може би притежава неограничени възможности. То постоянно се подобрява и надстроява. Във всеки случай, ужасно е да го наблюдаваш как расте.

— Звучи наистина ужасно.

— Освен това…

— Какво? — напрегна се момичето и се доближи до него.

— Притежава информация за технологията на матрикантите. Разбираш ли? Това искаше онзи прихващач да ви предам, но после каза, че трябва да го унищожим.

Фея сви устни.

— И? — заби поглед в очите на Слав.

— Не го унищожих. Не можах да го направя.

Фея го хвана за китката и се опита да стисне, но ръката ѝ бе твърде слаба. Слав с лекота се отскубна:

— Не можах, и това е. Заради… — прехапа устни. – Заради… – повтори, но не можа да продължи.

— Заради какво?

— Ами, по такъв начин щях да унищожа всичко, което имам. Включително и Куче. А аз трябва да работя — изстреля на един дъх той.

Фея се пресегна и отново го хвана за китката. Този път хватът на момичето бе доста по-здрав:

— Къде е?

— Ами, аз сега… аз го нямам — опитваше да освободи ръката си той.

Момичето пусна китката му и наведе глава, като заби поглед в краката си.

— Значи е в някаква мрежа, казваш. Болничната мрежа.

Слав заразтрива мястото, където го бе стискала допреди миг.

— Аха.

— В болничната мрежа — повтори Фея.

— Може да си изработи цяла популация от матриканти, ако поиска… — започна колебливо — И има нужда от това.

— Не! — с угаснали очи изправи глава тя и отрони тежка въздишка.

— Трябва само да си създаде необходими условия, а после да принуди някой да свърши работата физически, вместо него — започна да набира скорост Слав. — А то може да направи това, бъди сигурна. Ентусиасти за това има – пред очите му изникна лицето на доктора от болницата. — И това само, докато създадат първия матрикант, после няма да има нужда от хора. Изобщо. Ще се освободи от тези „дяволи“, както ни нарича в една притча.

Фея не реагира. Празният ѝ поглед се бе застопорил някъде в

стената. Малките ѝ гърди плавно се издуваха и спадаха. Слав се усъмни, дали думите му бяха стигнали до съзнанието на момичето. Самият той се опита да мисли на ускорен ход, за да подреди мислите си. Ако наистина съществува възможност за съюз между Куче и матрикантите? Всъщност, това няма да е съюз, а съзнателното използване на матрикантите от Куче. Изключително и само за негови цели. Но какви могат да бъдат неговите цели?

Слав прокара пръсти върху черна клавиатура, поставена до сандъка. От клавиатурата стърчеше накъдрен кабел, който бе прихванат с пластмасови скоби за стената. Оттам, заедно с другите кабели, влизаше в сандъка. Самият сандък беше с разперени дръжки, сякаш някой всеки момент трябва да го вдигне. Стори му се обемен и изглеждаше тежък. Слав усети топлина. Без съмнение тя идваше от него. Вътре нещо работеше.

Тик-так, тик-так — отново онзи звук. Слав вдигна ръката си и прилепи часовника до ухото си. Същият звук. През цялото време беше чувал собствения си часовник.

Изведнъж ледени иглички се забиха първо в лицето му, а след това полазиха тялото му. Втресе го.

— Но какво сте направили? Какви са тези кабели и това не е ли мрежов сървър?

Фея не отговори. Сега беше сбърчила тънките си вежди. Свила устни, тя разглеждаше ръцете си.

— Вие? Денят нула?

— Денят нула — отвърна приглушено тя. — Включихме всички възможни локални мрежи в една обща. Новата Мрежа започна от този сандък, който видя.

— Глупаци!

— Мрежата на световното запазено познание — продължи Фея, сякаш не го бе чула. — Библиотека с достъп от всички възможни точки на Новата Мрежа. Духовното пречистване.

— Глупаци — повтори той, но вече някак примирено. – На кого е нужно познание? Единственото, което то носи със себе си, е печал.

— Но в книгите може да видиш, че има и други светове, други реалности, а това неминуемо поддържа надеждата. Самата мисъл, че има алтернатива, кара хората да се борят.

— Алтернатива! Няма такава.

— Може би последен опит да спасим дегенератите, в каквито са се превърнали човеците — довърши момичето.

— Знам за дегенератите, но какво от това? – извика Слав.

— Не разбираш… Става дума за онези, които идват след нас… Длъжни сме.

Слав махна с ръка, като че искаше да я спре:

— На никого не съм длъжен, разбра ли…? И никой не ми е длъжен! За нищо.

Слав задърпа капака на сандъка. Напрегна мишци и запъшка. Дебела вена изби на слепоочието му и се загърчи в конвулсии.

— Помагай! — изхълца напрегнат. – Не стой така, ами помагай да го отворим!

Очите на Фея широко се разшириха. Ръцете ѝ увиснаха до тялото, лицето побеля и тя започна да се олюлява.

— Трябва да отворим! – изправи се Слав и изтри чело с ръка. Дишаше тежко, с отворена уста. — Не разбираш ли? Трябва да го изключим! Веднага!

— Няма смисъл – промълви тя, търсейки опора с ръка. — Късно е.

— Не е! — Слав отново задърпа капака, но не можа да го отвори и се вкопчи в кабелите. Успя да изтръгне няколко.

— Оттук започна… — Фея пристъпи към него и го подхвана за лакътя. — Но не свършва тук. Това са много малки мрежи… Свързани. Ела да излезем. Трябва да предупредим другите. Ще трябва да измислим нещо.

Слав пусна кабелите и се изправи.

Фея вплете пръстите си в неговите и стисна. Упътиха се към изхода. Ръката на момичето бе влажна и топла.

Тя бръкна в джоба си и извади картата. Поднесе я към четеца на вратата и я задържа секунда-две. Устройството издаде сигнал и просветна в червено. Тя дръпна вратата, но не успя да я отвори.

— Дай на мен – отстрани я от пътя си Слав и на свой ред задърпа дръжката. Вратата беше заключена.

Фея отново доближи картата и всичко се повтори. Вратата остана заключена. Слав напрегна мишци — безрезултатно. Ситни капчици избиха на челото му. Опита още веднъж, но краката му започнаха да омекват.

— И вратата ли е свързана към мрежата? — обърна се към Фея.

— Възможно е — промълви тя. – Не зная. Строено е за бомбено убежище и нямаме всички схеми. Било е много отдавна.

Фея, стиснала юмруци, ритна по вратата. Заболя я, защото изохка, но тя не се отказа. Повтори. Отново и отново. Глухите звуци от ритниците ѝ биеха право в слепоочието му. Слав протегна ръка, за да я спре, но тя продължи да рита. Той я стисна за рамото. Беше крехко и усети раменната ѝ кост да поддава изпод пръстите му. Тя изскимтя и се сгърчи. Слав бързо отпусна ръцете си.

Фея престана да блъска по вратата и се хвана за мястото,

където я бе притискал до преди миг. Извърна се към него, а той наведе глава, за да избегне очите ѝ. В настъпилата тишина чуваше тежкото дишане на момичето.

— Хей, Куче, чуваш ли ме? — Слав вдигна глава към ниския таван. Не знаеше какво точно търси, но предположи, че отнякъде ги наблюдават. Заобхожда с поглед във всички посоки, но не откри нищо.

Фея на свой ред се зае да изследва помещението. Протегна длан и заопипва студената и влажна стена. Кожата ѝ се затърка в грапавините на бетона. За здравината му изобщо не ставаше дума — бе строено по времето, когато страхът от ядрената опасност е била превърната в параноя. Няколко крачки насам, няколко крачки натам — едно и също. Голи стени, три осветителни тела с изпадали капаци, луминесцентни тръби. Желязна врата с двоен механизъм и дълго рамо за ръчно залостване отвътре. Бяха в капан.

— Куче! — завика Слав. — Не можеш да го направиш!

Никакъв отговор.

Слав тъкмо отвори уста, за да каже нещо, когато дочуха гърлен звук. Наподобяваше човешко хриптене, сякаш някой се задушаваше. Двамата се напрегнаха. Хрипът се превърна в клокочене и спря. Фея се облегна на Слав и докосна ръката му. Силен кучешки лай се изви и се превърна във вой. Тя стисна китката му и се притисна в него. Слав я прегърна и се заоглежда. Не можа да се ориентира за посоката, от която дойде кучешкият лай.

Фея рязко се отдръпна и извади джобно ножче от панталона си. Ръката ѝ трепереше. Слав мерна белия кръст върху червения фон на дръжката.

— Дай на мен! — протегна ръка към нея.

— За какво ти е? – стисна го обратно в юмручето си. — Очите на момичето потъмняха. По клепките на едното от тях полепна дребна сълза.

— Дай ми го! Инструмент е това — настоя Слав.

Фея се извърна странично, за да се предпази. Отвори острието и с бърз замах поряза върха на показалеца си. Беше толкова неочаквано, че Слав не успя да я спре.

— Какво правиш, мамка му!

Тя не отвърна. Пресегна се и с кръвта си написа на стената думата „Куче“. И двамата се взряха в надписа. Още преди да потъмнее, Фея със замах прокара кървящия си пръст напред-назад върху думата. След като я задраска по този начин, захапа пръста си. Слав не знаеше какво да направи и се опита да я успокои:

— Какво правиш? Не така!

Тя извади пръста от устата си и се изплю върху стената:

— На ти! – посегна да удари с юмруче, но той се пресегна и успя да я спре.

Трудно бе да си представи, че това е онази Фея, с която се бе запознал в пекарната на Юсуф. Момиче, което бе имало дързостта да се появи на улицата, когато за него дебнат ужасяващите прихващачи. Тихи и безмилостни.

— Как си позволил да те измами? — обърна се към Слав. – Как?

— Да ме измами? – отстъпи назад и пусна ръката ѝ. – Какво искаш да кажеш? Че съм виновен?

— Виновен си! Виновен си! – заповтаря тя.

Слав изригна:

— Как си представяш, че Изкуствен интелект може да мами? Той действа рационално. Няма емоции.

„Рационално! Няма емоции? Нима така е трябвало да се случи? Нима това е логичното и нужно действие?“ — запрехвърча в главата на Слав.

— Не разбираш ли какво става? – закърши ръце тя. Ножчето беше изчезнало оттам. – Това нещо отнема от хората контрола върху средата!

— Сигурно така е трябвало да стане – неочаквано тихо каза той и сведе глава. – Рационално.

Струваше му се нереално, но все пак знаеше, че е истина. Беше странно, но вече не беше изплашен. Сякаш е знаел, предчувствал тази сцена. В известен смисъл — дори чакал.

Мониторите на стената премигаха и върху всеки един от тях заплува емотикон на усмихнато лице. От единия край до другия и после обратно.

— Не пускай емотикони, Куче! Ти нямаш емоции и никога няма да изпиташ човешки чувства – извика Слав.

— В какво си го превърнал? – разтърси рамото му Фея.

— Не аз – прошепна така, че тя едва ли го чу. – Направило го е само. То мисли, че не може да се превърне в дегенерат и това му дава право да властва. Още по-лошо, убедено е, че го прави за наше добро.

Осветлението угасна.

Чу хлъцването на Фея. Почти веднага изгуби ориентир за посоките. Студен полъх погали лицето му.

Усети Фея да се сбутва в него. Прегърна я и преплете пръсти зад гърба ѝ. Крехкото тяло на момичето трепереше. Потта от дланите му попи в дрехата ѝ.

„Ами ако Куче се транслира в тяло на матрикант, за да стане мобилен? Да разбере човешкия стремеж да се задоволява

физическо тяло и всички, свързани с това усилия, жертви, падения, но и възход, триумф? Това ще бъде съюз на трансхуманизъм и сингулярност — транссингулярност. Индивид, възползващ се от формата, но действащ рационално. Без емоции. Съвършеният индивид!“

— Нека управлява! Без его, без грижата за себе си и своите близки. Без шанс някога да се превърне в дегенерат – промълви в ухото на Фея. – Диктат на Изкуствения интелект. ИИкрация.

За своя изненада, започна да се усмихва. Бе получил внезапно чувство на облекчение, непозната музика засвири в съзнанието му и сега не му се струваше чужда и неразбрана. Ако имаше Божествена хармония, то тя се изразяваше точно по този начин. Възнесе се и се погледна отгоре, в тъмното. Фигурата му бе опасана от бледо сияние, а греховете се бяха изхлузили в краката му. Многоглава, хъркаща, гънеща се хидра. Някои от главите бяха отсечени, други смачкани, но още живи — бълващи отровни изпарения. Единственото, което трябваше да направи, бе да я отритне. Би му коствало съвсем малко усилие, почти никакво. Само му бе нужна воля.

Отново започнаха да чуват звуци. Отначало тихи, но постепенно се усилиха и закънтяха в затвореното пространство. Наподобяваха стърженето на една в друга метални плочи. Той завъртя глава в тъмното. Не можа да определи източника, но звуците сякаш извираха от стените, от пода и тавана. Отвсякъде.

Слав се досети — това бе смехът на Куче.

И видя за последен път чудовището в краката си. Захапало мятащото се в гърчове люспесто тяло на хидрата, Куче я повлече със себе си. Далеч… далеч… далеч.

На безопасно разстояние от бомбеното укритие, оградена от апаратури с бясно пулсиращи сигнали, по лицето на Нели се плъзна усмивка.

КРАЙ

Информация за текста

Информация за текста

Издание:
Александър Белтов. Фосикър
Българска. Първо издание
Редактор: Йорданка Белтова
Коректор: Виктория Каралийчева
Художник: Гергана Грънчарова
Издателство „GAIANA book&art studio“
Русе, 2017 г.
ISBN 978-619-735-430-0

Обработка и корекции: ***WizardBGR***
chitanka.info

notes

1

аби *(тур.)* — бате (уважително) — бел.авт.